

Előszó

Hogy mit adott nekem a Fidesz?

Mindent. Sőt, annál is többet, még hozzá sokkal: egy teljesen új életet a régi helyett, amit ma csak úgy hívok: a második korszak. 2006-ban szó szerint a szarból emelt ki, a reménytelen és kilátástalan akkori életem egy csapásra megváltozott. A legfontosabb, hogy hitet, reményt majd bizonyosságot kaptam: kitartással, folyamatos önfejlesztéssel és tenni akarással a rossz dolgok megváltoztathatók - és nem csak a saját kis hétköznapi gondjaid, de az ország és a nagyvilág problémái is. Megerősítést nyert, hogy érdemes küzdeni, olykor áldozatot hozni, ha pedig kudarcot vallasz, újra megpróbálni addig, amíg nem sikerül.

A mai napig ez határozza meg a gondolkodásomat. A “harmadik korszak” (a Fidesszel való szakításom utáni, 2014-ben kezdődő új irány) hitvallásának magja itt kezdett kicsírázni. Rengeteget tanultam e 10 év alatt, és nem csak szakmai tudásom fejlődött, de úgy gondolom, a személyiségem is. Nyitottabb lettem az új ismeretekre, megtanultam átértékelni a saját álláspontomat, belátni, ha tévedtem, és elismerni, ha másnak van igaza.

Azt mondják, hálásnak kéne lennem - és az is vagyok. Ha még tudnék hinni bármilyen spirituális vagy kozmikus felsőbb erőben (ezt az elmúlt néhány év kiölte belőlem) akkor imába foglalnám

Orbán Viktor, Navracsics Tibor, Gyürk András és a teljes Fidesz-apparátus összes tagjának a nevét azért egyenként azért, amit értem tettek. Ma, 2016-ban is, még hozzá úgy, hogy közben a Fidesz bukását kívánom. Furcsa, kettős, paradox érzés, és nem csodálkozom azon, hogy sokan nem értik - keveseknek meséltem el ugyanis a teljes történetet... Eddig.

Már 2010-ben, a “második korszak” csúcspontjánál is azt gondoltam, hogy egyszer majd film, de legalább könyv fog készülni mindarról, amin addig átmentem. Azóta pedig még sokszor annyi fordulatot éltem végig, mint előtte: volt, hogy a fellegek között szárnyaltam, és volt, hogy a földön, pofára esve, arccal a sárban, összetörve ordítottam legbelül, és folyamatosan azt kérdeztem magamtól: vajon hol baszhattam el ennyire. Bármennyire is makacsul kitartó és örök optimista vagyok, 2014-ben nem sok választott el a teljes összeomlástól.

Sokszor nekiültem már, hogy megírjam, ezzel is lezárva ezt a korszakot, de amikor oda jutottam, mindig jött valami újabb váratlan fordulat - ráadásul amint belekezdtem a konklúzió megírásának (hogy mi is a tanulság, mikén kell változtatni, és mik a terveim a jövőre nézve) mindig elakadtam. Mostanra, 2016. nyarára kristályosodott ki, hogy hogyan is képzelem a “harmadik korszak” alapjait, és szép lassan kezd is valósággá válni az új irány.

Ez a könyv eredetileg egy kicsit hosszabb blogbejegyzésnek indult, hogy magyarázatot adjon néhány dologra, amit látszólag

sokan nem értenek velem és motivációimmal kapcsolatban. Aztán ahogy haladtam az írással, sokmindent felidéztem, átgondoltam, átrágtam magamban, és egyre inkább azt éreztem, hogy sokak számára tanulságos lehet e tíz év őszinte krónikája, így inkább lassabban, bővebben, fejezetekre tagolva, könyvként osztom meg. Ne Kubatov-vidéó jellegű, a Fidesznek durván odabaszó bosszúállás-ízű dologra készüljete, hanem egy személyes, érzelmektől sem mentes, de az objektivitásra törekvő, saját szemszögből bemutatott beszámolóra.

Ja, igen, könyv. Gondolkodtam rajta, hogy kiadom rendesen, nyomtatásban, pénzért, de aztán elvettem a gondolatot, még ha jól is jönne némi támogatás, mert komoly terveim vannak - ezekről szintén írok a könyv végén. Ha egyetértesz a törekvéseimmel, nyitva hagyom a lehetőséget: jelképes PayPal-támogatásért (egy-két korsó sör árért) megvásárolhatod Kindle-kompatibilis formátumban, de ingyen is elolvashatod ezen a blogon, sőt: még az nCore-ra is én magam fogom feltenni az e-book verziót, mert a legfontosabb számomra, hogy az üzenetemet minél több embernek át tudjam adni.

<u>Előszó</u>	0
<u>Nulladik fejezet: 2006 előtt</u>	7
<u>Ki az az én, honnan jöttem, mi az a Greyhound, és mi is ez a 3 korszak?</u>	7
<u>FD 1994: Minden a teknőccel kezdődött</u>	9
<u>1997-1998: Az “első Greyhound-korszak” hajnala</u>	11
<u>Ismerkedés az információs szupersztrádával (sic!)</u>	17
<u>Artisjus, a kurva anyád!</u>	19
<u>Új évezred, új kihívások, új felismerések</u>	21
<u>Az interneten bárki lehetsz - akár még önmagad is</u>	25
<u>Első fejezet (2006)</u>	28
<u>Winter is Coming / Nem kell félni, nem fog fájni</u>	28
<u>Nem kell félni, nem fog fájni</u>	32
<u>És akkor Tomanovics Gergely megrendítő erejű csapást mért a Magyar Szocialista Pártra...</u>	37
<u>Winter is coming</u>	41
<u>Második fejezet (2007)</u>	44
<u>Aranykor (a Második Korszak) hajnalán</u>	44
<u>Vackor az első B-ben</u>	46
<u>Gery Greyhound eladta a lelkét? :(</u>	48

<u>Harmadik fejezet (2008)</u>	53
<u>Igen, igen-igen</u>	53
<u>Negyedik fejezet (2009)</u>	57
<u>Gyurcsány takarodott - de vajon ez jó nekünk?</u>	57
<u>Gery Greyhound, Gyürk András "szürke kutyusa" :)</u>	60
<u>És bumm, így lett a...</u>	67
<u>Operation Feripoint: Dogbyte Rising</u>	69
<u>Ötödik fejezet (2010)</u>	72
<u>A mi évünk</u>	72
<u>Szóval, az üzenet... Mi is volt az?</u>	76
<u>Ez a hajó elsüllyeszthetetlen</u>	79
<u>Vasból készült, tehát el tud süllyedni - és el is fog</u>	82
<u>Hatodik fejezet (2011)</u>	93
<u>Újjászületés, vagy halál</u>	93
<u>Végre elkezdődött, amit vártam</u>	97
<u>A vég kezdete</u>	104
<u>Terülj-terülj alaptörvény-asztalkám</u>	111
<u>Nem lehetne, hogy én csak 25 százalékot lopok? :)</u>	119
<u>Hetedik fejezet (2012)</u>	122
<u>Elfogyott az üzemanyag, átültem egy másik gépjárműbe</u>	122
<u>Elszá-magányosodás</u>	125

<u>Kettő darab kis vonal: nem a barátunk</u>	131
<u>Nyolcadik fejezet (2013)</u>	136
<u>Itt hamarosan nemzeti bicska nyílik</u>	136
<u>Elszámolás újragondolva: a YouTube-on TÉNYLEG pénzt lehet keresni!</u>	139
<u>Na és EZ miért nem nekem jutott eszembe?</u>	141
<u>A végső vissza/elszámlálás</u>	143
<u>Kilencedik fejezet (2014)</u>	146
<u>Miért pont programozni ne tanulnék meg? :)</u>	146
<u>Csirkefarhátgate: hány kiló csirkefarhátat lehetne venni a paksi atomerőmű árából?</u>	150
<u>Mit lépnék arra, ha azt mondaná: van az a pénz</u>	155
<u>A halál időpontja: 2014. április 5., 19:33</u>	157
<u>Földet rá!</u>	160
<u>Unortodox tavasz: az újjászületés</u>	163
<u>Tizedik fejezet (2015)</u>	165
<u>Orbán egy geci (és külön Semjén Zsolt)</u>	165
<u>A múlt utóregnései</u>	175
<u>Tizenegyedik fejezet (2016)</u>	179
<u>Je suis migráncs</u>	179
<u>Újratervezés és megnyugvás</u>	182
<u>Villámcsapásként ért a felismerés</u>	185

<u>Tizenkettedik fejezet (2016-2026)</u>	198
<u>Tanulságok, konklúzió, jövőkép, avagy: ha csak egy fejezetet olvasol el a könyvből, akkor ez legyen az.</u>	198

Nulladik fejezet: 2006 előtt

Ki az az én, honnan jöttem, mi az a Greyhound, és mi is ez a 3 korszak?

Ha jól emlékszem, a 6. születésnapomra, vagyis 1988-ban kaptam meg az első számítógépet, egy Commodore 64-et magnóval és kazettákkal, illetve néhány könyvvel többek között BASIC programozásról és C64-gyel vezérelhető robotok építéséről. Már előtte is olvastam róla, hogy van ilyen “számítógép” nevű dolog (a betűket jóval az általános iskola előtt megtanították a szüleim az utcánkban álló autók rendszámabláiról, mai fejjel szerintem az agyukra mehettem, hogy mindegyik betűt mindig megkérdeztem) és a TV-ben is egyre többször beszéltek róla, úgyhogy a BMX bicikli mellett a C64 volt az egyik legnagyobb vágyam, ami szerencsére elég hamar teljesült.

Természetesen ahogy ebben az egészen fiatal korban általában jellemző, engem is a játékok kötöttek le a legjobban, de közben az is érdekelt, hogy mi mást lehet még csinálni azzal a csodálatos szerkezettel. 1-2 éven belül már egyszerű kis programcskákat írogattam, amik például bekértek két számot,

megkérdezték, mi legyen velük (összeadás, kivonás, stb) és kiírták az eredményt, esetleg a számnak megfelelő színkódra színezték a képernyőt. POKE 53281,4 - Google nélkül azt hiszem, ez volt a kék. (Google használatával: a poke funkció stimmel, de a 4-es a lila szín kódja, a kék a 6-os. Csak a pontosság kedvéért :) Azért elég mély nyomot hagyott, ha 2016-ban csak egy ilyen apró tévedéssel tudom visszaidézni.)

PC-vel valamikor 10 éves korom környékén találkoztam először, amikor az iskolai gépteremben levő Commodore Plus4-eket lecserélték “igazi” (mármint az igazival kompatibilis) IBM PC számítógépre: zömmel 286-os gépek voltak fekete-fehér monitorral, köztük néhány már akkoriban is elavultnak számító, merevlemez nélküli géppel, amiken kb semmit nem lehetett csinálni - de én már ezekért is teljesen odavoltam, és nem csak az érdekel, hogy mit lehet csinálni vele, hanem hogy hogyan működik. Ez mondjuk nem csak a számítógépekkel kapcsolatban érdekelt, hanem a robbanómotor, a metró, és minden más eszköz működési elvét tudni akartam - bár lett volna akkor “How it works” műsor a Discovery-n...

FD 1994: Minden a teknőccel kezdődött

Általános iskola harmadik-negyedik osztályában lett a tanterv része a számítástechnika-oktatás, előtte csak szakkörjelleggel, tanítás után lehetett lemenni számítózni, és aki akart, tanulhatott is alapvető dolgokat a gép működéséről, de ez nem volt kötelező - persze, pont ezt ne akartam volna :) Mondd egy gyereknek, hogy itt van egy tábla csoki, megeheted, de nem kötelező...

Aztán bevezették, hogy “LogoWR” nevű kezdetleges, gyerekeknek szánt “programnyelv” volt a tananyag, amiben különféle parancsokkal lehetett egy kis teknősbéka-formájú izét irányítani, és ezzel mindenfélét kirajzolni a képernyőre. Így leírva nem tűnik olyan izgalmasnak, mint amilyenek 12 éves fejjel élőben: beírod, hogy FD (forward) 10: menj előre 10 egységnyit, RT (right turn) 45: fordulj el 45 fokot jobbra, aztán ha ezt 8-szor megismétled, akkor egy szabályos, 10 egység oldalhosszú nyolcszöveget kapsz. Ezeket a parancsokat aztán egymás után írva el lehetett menteni programként, benne különféle változókkal és feltétel-rendszerekkel, amikkel egészen bámulatos dolgokat lehetett létrehozni. Ezt valamiért a 30 osztálytársamból 29 dögunalmasnak és érthetetlennek tartotta, utálták is érte az akkori számítéktanárnőnk, Oláh Anna nénit, aki viszont számomra a

legkedvesebb tanerő volt mind közül, akikkel tanulmányaim során valaha is találkoztam. Én ugyanis teljesen oda voltam a technócért, szivacsként szívtam magamba azt, hogy miket lehet vele csinálni, és ezt ő is észrevette, így iskolaidőn túl is külön figyelmet fordított rám. Még a szüleimet is ő segített meggyőzni, hogy ennek a gyereknek kell otthonra egy számítógép, mert nagy jövő előtt állhat.

Így lett meg az első PC-nk 1994-ben: egy olasz gyártmányú (Olivetti) 8 megahertzes 286-os csoda 80 megabyte-os merevlemezzel (a gyári 40 helyett kértük, mert az kicsit kevésnek tűnt, de a 80-asra azt gondoltuk, az már sosem telik be) ráadásul színes(!) monitorral, ami akkor nekem nagyobb szenzációnak számított, mint ma egy 50 hüvelykes 3D-s UHD tévé. Mai árfolyamon infláció-korrekcióval talán árban is hasonló jön ki a géppel együtt, ha nem több... Szerencsére akkoriban még viszonylag jól állt a család, sok más mellett ezt is megengedhettük magunknak, pláne, ha a gyerek (én) jövőbeli boldogulása a tét. Az, hogy otthon is lett gép, kb minden másról elvonta a figyelmemet: amikor nem technőcöztem, akkor ment a Sim City, a Transport Tycoon, meg a hajnalig tartó Worms-csaták az öcsémmel. Persze a technóc volt a legfontosabb, már nem csak alakzatokat rajzoltam ki vele, hanem komplett animációkat programoztam le.

1997-1998: Az “első Greyhound-korszak” hajnala

‘96-ban a család kissé szűkösnek kezdte érezni a belső udvarra néző földszinti lakást, így elkezdünk nézelődni, hogy hol vegyünk nyaralóként egy kis kertés házat kellően messze a város zajától, de azért ésszerű időn belül megközelíthető helyen - hosszas nézelődés után így lett meg a kis parasztház a 300 lelkes Ősagárd településen, ahol alig egy évvel később építkezésbe fogtunk, és végül ki is költöztünk. Meghatározó évek következtek, a Greyhound név is a falu nevében szereplő agár angolosításából keletkezett 1998-ban, itt kezdtem el ugyanis mindenféle olyan dolgokkal foglalkozni, amik megalapozták a mai tevékenységeimet.

Volt például videokameránk, amivel életemben először elkezdtem mozgóképalkotással és kezdetleges filmes trükkökkel kísérletezgetni. Nagy szívfájdalmam, hogy a teknőcös animációim mellett ezek a felvételek sincsenek már meg sehol, pedig szívesen megnézném és közzétenném a jobban sikerülteket. Ragaszkodtam például hozzá, hogy az összes családi nyaraláson én videózhaszak, persze senkit nem volt nehéz meggyőzni: ki az az elmeháborodott, aki 40 fokban egy görög sziget vulkánjának megmászásakor a kb 10 kilós, rendes VHS kazettával működő ormóttan dögöt akarja cipelni? :) A 97-ben lezajló építkezést is folyamatosan dokumentáltam, és

néha öcsémmel jártunk riportokat készíteni a falu életéről, például próbáltunk interjút készíteni a határban legelésző tehenekkel. A helyi parasztok bizonyára furcsa jövevényként tekintettek a hirtelen megjelenő, kamerával rohangáló városi hülyegyerekekre (főleg azután, hogy egy szénakazal felgyújtásával sikerült bemutatkoznunk a faluban) de mi nagyon élveztük ezt az időszakot és a nagyvárosban soha nem tapasztalt szabadságot.

Közben lett egy új számítógépünk, amivel kezdett kinyílni a világ: internet ugyan még sehol, pláne ott Ósagárdon, igazság szerint még én sem tudtam teljesen, mi az, és mire jó (1996-ban a Néprajzi Múzeum alagsorában lehetett kipróbálni, de olyan szinten nem nyűgözött le, hogy amikor a szüleim megkérdezték: kell-e otthonra, akkor csak annyit válaszoltam: minek) viszont a CD-ROM elkezdett általánossá válni, így CD-meghajtót mindenképp akartam. Igaza volt Gerényinek és a többi ABCD (később Internetto, még később Index) alapítónak: a kor technikai szintjén forradalmi újdonság volt a formátum, és ha nem tarolja le az internet, hatalmas potenciál lett volna benne.

Ezidőtájt kezdték a számítógépes újságokat CD melléklettel forgalmazni, ezeken pedig mindenféle jóság volt. Hónapról-hónapra vártuk, hogy a postaládánkban találjuk a legfrissebb játékok kipróbálható demóit, friss verziókat a kedvenc programjainkból,

néhány rövid videót, filmajánlókat és hasonlókat. Az én kedvencem mégis a PC-X magazin "OlvaSokk!" rovata volt, ahova mindenféle saját alkotásokat lehetett beküldeni: ez szembesített azzal, hogy mennyi magamfajta digitális alkotólélek a világon (és hogy én milyen keveset tudok hozzájuk képest), több tucatnyian küldözgettek be saját zenéket, 3D renderelt képeket/animációkat, demókat (demoscene) és hasonlókat, amik mellett TXT fájlokban üzengettek a többieknek.. Ez volt a kor blog.hu-ja és index címlapja, sőt, annál is több: a szerkesztő külön-külön, személyesen méltatta néhány sorban a top 10-be válogatott alkotókat, és ez hatalmas büszkeséget jelentett. 97-ben még csak érdeklődő külső szemlélőként figyeltem mindezt, de később mégis fontos része lett a történetnek.

Néha elgondolkodom rajta, mi lett volna, ha 15 évesen nem Ősagárdra, hanem hozzám hasonló érdeklődésű emberek közé, mondjuk a demoscene világa felé terel a sors keze. Mindig is különnek számítottam ezekkel a teknőcös, Turbo Pascal-os meg hasonló hobbijaimmal, emiatt sokszor magányosnak és számkivetettnek éreztem magam, de akkoriban még azt gondoltam, ez a normális. Mivel senkit nem ismertem magamon kívül, aki ilyesmivel foglalkozik, nem is merült fel a gondolat, hogy ilyen társaságra vágyjak - miért vágnál bármire, aminek a létezéséről nem is tudsz? Anna néni ugyan vitt minket néhanapján teknőcös

találkozókra, ahol előben lehetett nézni, hogy ki mit hozott ki belőle, de akkor még nagyon gyerek voltam ahhoz, hogy komolyabb kapcsolatépítésbe vagy bármi hasonlóba kezdjek, ráadásul miután 97 tavaszán befejeztem az általános iskolát Budapesten, szeptemberben meg már az új ősagárdi házból indultam a váci Madách Imre Gimnáziumba, vége is szakadt ennek az egésznek.

Persze a digitális alkotómunka iránti érdeklődésem nem csillapodott: egyre jobban kezdett érdekelni, hogy például a PCX-es olvasói zenéket hogyan csinálják. A zenélés nem állt tőlem távol, már C64-en és Logo-ban is voltak primitív próbálkozásaim, zongorán/szintetizátoron is el tudtam játszani egyszerű dallamokat hallás után - ezért gondoltam azt, hogy a FastTracker 2 is (a kor legmenőbb DOS-os zeneszerkesztője - bocsánat az Impulse-osoktól, akik szerint az Impulse Tracker volt az) menne. Viszont teljesen más világ volt akkor még, nem úgy ment, hogy csak úgy beírom a gugliba a fasttracker tutorial for beginners keresőszavakat, és megnézek róla 2-3 videót a YouTube-on, aztán meg beírok a gyakorikerdesek.hu-ra, ha valamit nem értek. Ha nem volt ismerősöd, aki megmutatja, akkor egy lehetőséged maradt: hogy valamilyen módon rájössz magadtól. Erre nagyon jó volt a PC-X CD melléklete, a zenéket ugyanis a szerkeszthető FT2-formátumban tették közzé, eleve a FT2-vel lehetett őket lejátszani, és lejátszás közben láttad, hogy mozognak a “trekkek”, hogyan váltakoznak a “pattern”-ek, meg

milyen “sample”-ök, amikből összeáll a dal. Kb mint ha ma Photoshop PSD formátumban kapnál egy komplett grafikai tervet Photoshoppal együtt, amivel kedvedre kísérletezgethatsz. Rákattintasz, átirod, megnézed mi történik. ‘98 elejére kb sikerült annyit felfogni a dologból, hogy a “Boci, boci tarka” dallamra összerakjak valami béna prüntyögést, március 15-re viszont már haladtam annyit, hogy egy komplett dalt: a magyar himnusz diszkósított változatát is el tudjam készíteni, és ezt végre büszkén küldtem be a PC-X szerkesztősébe reménykedve abban, hogy épségben megérkezik a borítékban, postán feladott floppy lemez, és tetszeni fog a szerkesztőknek.

“DJ Greyhound: sajnos CRC hibás volt a RAR / hibás volt a lemez / kiesett a borítékból a postán” - vártam a csalódást okozó szerkesztői választ a magazin kibontása közben, de egy ennél is lesújtóbbat találtam a CD-n: “DJ Greyhound: Nem rossz, de a Himnusszal nem játszunk”. 16 évesen nem igazán tudtam mire vélni, aztán amikor az Anima Sound System nevű, számomra addig ismeretlen zenekar pont egy himnusz-feldolgozással került a hírekbe, még kevésbé értettem. De nem szegte kedvem a dolog, megcsináltam ugyanazt a Barátok Közt főcímmel és még sok minden mással, amik közül több is bekerült az újságba, némelyik a Top10-be is. Felemelő érzés volt sikert elérni olyan dologgal, amit soha senki nem tanított meg, és nem is segített, ha elakadtam. Ezek

a kezdeti sikerélmények alapozták meg azt a kísérletezgető, önfejlesztő kreatív alkotói szemléletmódot, amit ma csak Greyhound-nak hívok: tanulj, fejlődj, alkoss valamit, majd lépj tovább a következő szintre - 1998-ban ezzel kezdődött az első korszak.

Ja, igen: ekkor született meg a mai napig használt Greyhound név. Gergő (Ős)Agárdról -> agár angolul Greyhound -> jól hangzik, legyen Greyhound Geri, pontosabban akkor még a 16 éves fejjel sokkal menőbben hangzó DJ Greyhound formában.

Ismerkedés az információs szupersztrádával (sic!)

98-ban kötötték be a suliba az internetet, így végre lehetett saját tevény, meg @freemail.c3.hu végű e-mail címem. Végre csak az iskola épületéig kellett ép floppy-val eljutni, és onnantól már e-mailben ment a zene a PC-X szerkesztőjének. Elsőre furcsa volt, de könnyű volt megszokni, hogy már fél óra múlva olvashattam a választ (CRC hibás a RAR, vagy épp jó cucc, gratula) de ami ennél is durvább volt, az a Fórum: vadidegen, ki tudja hány száz kilométerre élő emberek válaszoltak kérdésekre olyan természetességgel, mint ha a legjobb haverjuknak segítenének. Gettó Mókusok Társasága, úristen, zenét lehet letölteni, 2-3 floppyra darabolva akár egy teljes számot is haza lehet vinni, és bármikor meghallgatni. Egyből tudtam, hogy ez egy olyan forradalmi újdonság, ami meg fogja változtatni a világot...

1999-ben már saját honlapot barkácsoltam Wordben (azzal tanították, bár már akkor is tudtam, mekkora fos) és felpakoltam rá a zenéimet, vicces képeket, meg a saját programjaimat: Turbo Pascalban készült Nokia-kígyó 2 játékos multiplayer-opcióval, Messenger-előd, amivel a számítécherem helyi hálóján lehet csevegni a többiekkel. Ezt DOS-parancsokból álló BAT fájlkból barkácsoltam össze, a hálózati meghajtón tárolt TXT-k jelentették az

“adatbázist” ami tárolta a felhasználóneveket, jelszavakat, meg magukat az üzeneteket is, hogy melyik kinek megy, és új-e, mert ha van új, akkor jelez. Igazi sufinituning barkácsolás, de kifogástalanul működött, a számítéktanár elkerekedett szemekkel nézte, hogy ezt így hogy. Miután bemutattam a működési elvet, hirtelen felindulásból elkérte az ellenőrzőmet, bevéselt 3 darab ötöst, onnantól kezdve pedig felmentést kaptam a számítékh órák alól: amíg a többiek a Word, Excel, PowerPoint és más “izgalmas” dolgok rejtelseivel voltak elfoglalva, én szabadon garázdálkodhattam a neten. Fasttracker 2, Flash, 3D Studio Max és valami korai Photoshop-szerű képszerkesztőprogi leírásait gyűjtöttem floppy lemezekre, na meg zenét, flash játékokat, meg ami szem-szájnak ingere. Gyakorlatilag lementettem és floppy lemezekre darabolva apránként hazavittem Ősagárdra az internet pornón kívüli részét (kit érdekel, amikor ilyen sok okosság van rajta) ahogy Andy Dufrense tette a remény rabjaiban a börtön falával :) Hirtelen minden elkezdett érdekelni, amivel alkotni lehet bármit: a zene mellett a grafikai és animációs cuccok, meg persze a webes dolgok, a legjobban viszont a 3D modellezés 3D Studio Max-szel.

Artisjus, a kurva anyád!

Ősszel az Artisjus valamiért úgy érezte, hogy ezzel a PCX-magazinos zenélgetéssel mi súlyos károkat okozunk (a zeneiparnak, a költségvetésnek, vagy f*sz tudja, kinek) ezért egy huszárvágással kinyírta az olvasokk zenei rovatát, merthogy a PC-X magazint kiadó IDG nem fizet szerzői jogdíjat (nem a szerzőknek, hanem az Artisjusnak), pedig kellene, még akkor is, ha DJ Greyhoundnak meg a többi tizen-huszonéves hobbizenésznek soha eszébe nem jutott volna jogdíjat kérnie, mert sokkal fontosabb volt, hogy valaki meghallgassa, és véleményezze a zenéket. “Olyan nincs, hogy lemondasz a jogdíjról” - érveltek, aztán persze az IDG-nek (nagy bánatunkra, de teljesen érthető módon) nem sok kedve volt milliókat csengetnie miattunk, és megszüntette a rovatot. Ekkor találkoztam először azzal, milyen az, amikor fentről valaki beleszól az életedbe, és tönkretesz valamit, amit szeretsz.

Minden rosszban van valami jó: miután ezt 10 év alatt sem sikerült megbocsátanom, 2009-ben induló blogomon első dolgom volt, hogy egy kurvaanyázós posztban köszönjem meg az Artisjus kedvességét. Elég nagy port kavart, ezzel kerültem életemben először Index-címlapra, de erről majd akkor. ‘99-ben már egyébként is egyre inkább az internet jelentette a kapcsolatot a külvilággal,

legalábbis a suliban, mert otthon örültünk, hogy legalább DPG van (DrótPostaGalamb: olyan e-mail kliens, ami horribilis árú internet-előfizetés nélkül is működött, csak telefonvonal és modem kellett hozzá, pár másodpercekre csatlakozott fel letölteni az új leveleket és elküldeni, amit írtam. A maga idejében hiánypótló megoldás volt, és egészen a gmail 2007-es megjelenéséig használtam)

Új évezred, új kihívások, új felismerések

2000-ben aztán jött a nagy internet-boom Magyarországon: először a “netquick” csomagokkal megvásárolható kedvezményes órák (első diákmunkás fizetésemből vettem egy ilyen teljes titokban, és egy egész éjszakát végigneteztem életemben először az otthon kényelmében) és nemsokára a Matáv bevezette az este 10 és reggel 7 közötti ingyenes használatot, és végre otthon is lett állandó hozzáférés. Végre bármikor bármit meg tudtam kérdezni a fórumon, és a Tinder korabeli megfelelője, a Gyalogló Chat is rendelkezésre állt. 18 éves voltam ugyanis, amikor rájöttem, hogy még nem voltam nővel...

Igen, én voltam a csendes, visszahúzódó, mondhatni lúzer geek srác a gimiben, akit semmi más nem érdekelt, mint a “gépezés” (az olyan érdekes és nagy jelentőséggel bíró dolgok helyett, mint a Bravo Magazin, horoszkóp, pletykák celebekről és iskolatársakról, szülőkről-tanárokról, stb.) emiatt sokszor éreztem magam magányosnak.

2016-ban már tudom, hogy ezt INTP-személyiségnek hívják, és azt is tudom, hogy nem velem volt a baj. Egyszerűen rossz közegbe kerültem: a jegesmedve különcknek tűnhet a szaharában, de

máshol meg pont a szaharában többségben levő gazellák nyújtanak furcsa látványt. Hosszú évek kellettek ehhez a felismeréshez, talán 2010-ben sikerült ezt a jegesmedvés hasonlatot először megfogalmaznom, de 2000 környékén ez még egyre komolyabb önértékelési válságot okozott, és folyamatosan bennem volt célkitűzésként: “egyszer én majd megmutatom a világnak, hogy ki vagyok, és fogtok ti még DJ Greyhound slágereire őrjöngeni a Mouseoleum-ban” (a környék akkoriban legnépszerűbb diszkója Vácon).

Ősagárdon egyébként '98-ban megtalálni véltem a saját közegemet egy olyan társaságban, ahol a legkevésbé nem számítottam rá: a helyi evangélikus ifjúsági gyülekezetben. Korábban soha nem hittem istenben vagy bármi hasonlóban, nem érdekelt a vallás, a katolicizmus dohos szagú, középkori világnézete pedig egyenesen ellentétben állt az én modern, digitális világommal, emiatt mindig is egy ódivatú, lúzer dolognak tartottam. Gyerekkoromban jártam katolikus hittanra, de az egész olyan hideg és barátságtalan volt számomra, az evangélikusság viszont más volt: korombeli, kedves emberek összegyűltek, beszélgettek a Bibliáról, amiben minden nap lehetett találni egy olyan idézetet, ami pont rólad, pont az akkori gondjaidról szól - és látá Greyhound, hogy ez jó. Beszélgettünk, zenéltünk, énekeltünk, és nem azt a búvalbaszott katolikus vackot, hanem kellemes hangzású, dallamos énekeket, és

egy tök jó hangulatú dolog volt az egész. '98-ban voltam először Piliscsabán evangélikus táborban, ami nagyon nagy hatással volt rám, és volt egy olyan érzésem, hogy nem véletlenül kerültem én oda: DJ Greyhound isteni küldetése az evangéliumi elektronikus zene műfajának megteremtése. Ez ma így elég viccesen hangzik, pedig teljesen komolyan gondoltam, neki is álltam FastTrackerrel emlékezetből feldolgozni a piliscsabai kedvenceimet, egyelőre saját magam és gyülekezeti barátaim szórakoztatására.

Hiába viszont a sikerélmények és a közösség: legbelül egyre jobban mart a magányosság érzése, és az internet berobbanásáig azt gondoltam, hogy sosem fogok barátnőt szerezni, még hozzá két dolog miatt: egyrészt meggyőződésem volt, hogy egy nő sincs a világon az enyémhez hasonló érdeklődési körrel (miről beszéljünk az első randin: FastTracker II-ről?) másrészt azt éreztem, hogy valami nem stimmel velem: '98-ban Piliscsabán ugyan megismertem egy átlag férfiszemmel kimondottan csinosnak mondható modellalkatú csajszit, de rájöttem, hogy nekem nem átlag férfiszemem van, legalábbis valamiért sokkal inkább az osztályunkba járó nagymellű, kerek arcú, meglehetősen túlsúlyos lányról fantáziáltam. Egy időben sokszor találkoztunk a váci uszodában, sokszor megcsodáltam a gömbölyű idomait fürdőruhában, de magamnak sem mertem bevallani, neki meg aztán pláne - betegségnek véltem ezt, és reméltem, hogy elmúlik, elvégre borzasztó ciki lenne egy kövér

barátnővel megjelenni bárhol. Nem mintha bárhol is megjelentem volna, de akkor is.

Az interneten bárki lehetsz - akár még önmagad is

Az Index fórumai és a chat egy teljesen más világ volt, mint amilyenek a való életet hittem. Egy olyan világ, ahol nincsenek tabuk, és semmi nem ciki, ráadásul ha sok olyan emberrel találkozol, akik ugyanolyan “defektesek”, mint te, akkor szép lassan rájössz, hogy tulajdonképpen ez nem is defekt. 2000-től kezdve ez bátorított fel, hogy vállaljam fel magam, elvégre semmi vesztenivalóm nincs. Első komolyabb (immár az én szememmel nézve is szemrevaló) barátnőmet is így ismertem meg: az Index “telt lányok” fórumában találtunk egymásra, hajnalokig ICQ-ztunk, majd nemsokára sor került az első randira is a romantikus lillafüredi vízesés alatt.

ZENE: Huszonkét év (2000. május 30.)

Ő sajnos Miskolcon lakott, ráadásul nálam egy kicsit idősebb (megismerkedésünkkor volt 22) emiatt kiforrottabb személyiségű valaki volt, így sok jövője nem volt a kapcsolatunknak, mégis fontos

és meghatározó volt a vele töltött idő: mellette döbbsentem rá, mekkora ökörség az, hogy a másoknak való megfelelés kényszere határozza meg az ember életét. Az, hogy ma magabiztosan ki tudok állni az álláspontom mellett akkor is, ha az szembemegy az általánosan elfogadott nézetekkel, és fel tudom vállalni önmagam minden körülmények között, ebben az időben kezdett kialakulni.

Közben szinte egyik hónapról a másikra pofán csapott a felnőttlét: a családunk anyagi helyzete jelentősen romlani kezdett, így a zenei és/vagy informatikai karierról álmodozást felváltotta a megélhetés kényszere. 2000 nyarán még a hön áhított Nokia 3210-es telefon megvásárlásáért végeztem nyári diákmunkát, nemsokára viszont a napi betevőért folytatott reménytelen és kilátástalan küzdelem vette kezdetét. 2001-re a szüleim házassága zátonyra futott, én pedig elindultam a “nagybetűs” életbe. A váci gimnáziumot 3. osztály végén otthagya Hatvanba költöztem az akkori barátnőmhöz, Andihoz (aki később a feleségem lett) és elkezdődött az eleinte lelkesítő közös életünk, ami viszont 4 év után nyomasztó reménytelenségbe fulladt. Voltak ugyan szép pillanataink közösen, és a digitális kreatívkodást sem hagytam abba (csökkenő lelkesedéssel ugyan, de egyre több minden érdekelt, többek között 2004-től, első digitális fényképezőgépünk beszerzése után a videóvágás - ennek később lesz még jelentősége) de a hétköznapi szürkesége lassan felőrült bennünket, és változást akartam. A

vidéken megszokottak számító langyos, szürke, átlagos, reménytelen kisvárosi-kispolgári életet nagyon távolinak kezdtem érezni attól, amit én szeretnék, csak épp elképzelésem sem volt arról, hogy mit is szeretnék - alternatíva híján viszont nem volt más lehetőségem, mint túrni, és beletörődni abba, hogy Hatvanban rohadok meg élve eltemetve.

4 évig sikerült túrni. 2005 elején aztán elvesztettem az akkori állásomat is, ami végleg betett nekünk: májusban felkerekedtem, hogy mindent hátrahagyva új életet kezdek egyedül, lesz, ami lesz. Nem váltunk el, és nem is volt napirenden a dolog, csak azt tudtuk, hogy nem mehet tovább az életünk abban a formában, ahogy megy, változás kell - így kerültem vissza Budapestre, ahol a második napon találtam nehéz, de legalább a korábbiaknál fényévekkel jobban fizető munkát. A benzinkúton kapott 53 000 Ft-os minimálbér + 10-20 ezer borraivaló már 2004-ben sem számított eget rengetően soknak, ennek kapásból a dupláját fizették, bár kicsit meg kellett halni érte minden nap, de végre lehetett valamiféle jövőt is tervezni, nem csak az életben maradásért küzdöttünk. Szeptembertől aztán újra Andival közösen terveztük az új életünket immár Káposztásmegyeren, majd 2006 januárjától Angyalföldön.

Első fejezet (2006)

Winter is Coming / Nem kell félni, nem fog fájni

Emlékszel még, hol voltál 10 éve, 2006. május 26-án, amikor Gyurcsány Ferenc elmondta azt a bizonyos hírhedt beszédét? Nekem nem nehéz visszaemlékezni rá, hiszen minden napom pontosan ugyanúgy telik, elég mély nyomot hagyott bennem ez az időszak. A keményen dolgozó kisember minden napja pontosan egyformán fárasztó, reménytelen és kilátástalan mókuserék, és nem volt eu másképp 2006. május 26-án sem. Menetrend szerint hajnal 5-től este 10-ig: fél óra öltözés-kávé- futásmetróhoz, fél óra szendergés, míg a város túlsó felére ér a jó öreg szovjet hernyó, 6:30-kor munkakészen a kőér utcai kézi autómosóban.

A 6:30 a tízparancsolat, a szentírás, a világmindenség: a mosó ugyan 7-kor nyit, de ha nem vagy ott fél órával előtte, az mínusz 500 Forint az aznapi béredből. Ha az orrod előtt baszta rád az ajtót a metró, 10 percet késel, mínusz 500 Forint, ha a kialvatlanság miatt átalszod a határ utat, és a KöKi végállomás utáni fordulóban ébreszt a vezető, mínusz 500 Forint. Mert ugyan csak 10 perc a nyitás előtti

előkészület (vödrök kipakolása, vízzel és vegyszerrel való megtöltése, szivacsok és más kellékek elővétele a raktárból) de ha megtehetjük, hogy ezzel szopassuk a dolgozót, akkor miért is ne tegyük meg... A dolgozó úgyis lenyeli, a pesti underclassnak nem igazán van más választása: pítizik, nyel, és örül, hogy munkája van, ahol viszonylag jól megfizetik. Egy magamfajta, a munkanélküliség és az alapvetően élheterlen kisvárosi nihil elől a Nagy Budapestre menekült huszoneves fiatal (2016-ban úgy hívnánk: gazdasági bevándorló) igazából annak is örül, hogy egyáltalán van munkája, főleg olyan, ahol még fizetnek is. 140 000 Ft feketén, zsebbe nagy pénz, sok békát megéri lenyelni érte - a hatvani évekhez képest jelentős életszínvonalbeli ugrás ez. Ekkora pénzből már szabadnapján bármikor megengedheti magának, hogy a BKV-n bliccelve olyan egzotikus helyekre is eljusson, mint a Hősök tere, a Margit-sziget vagy a budai vár, és jobb napokon még a New Life Fund elnevezésű piros borítékba is jut egy kétezres, amiből egyszer majd repülőjegy és vízum lesz valami távoli helyre, ahol élni is lehet, nem csak túlélni. Feltéve, ha nem romlik el közben a hűtő, a mosógép, vagy a kombicirkó, mert akkor annyival távolabb kerül az új élet reménye. Egy mosógép 2 év, egy hűtő 3, a kombicirkó... Nem, az nem romolhat el, mert akkor mindennek vége, 5 évet már nem bírok ki.

14 óra munka után, este 9-kor zárás, 10 perc pakolás, 10 perc bandukolás a határ útig, sör a kisboltban. A metrógig csövesek a határ

úti metróaluljáróban, én meg magamban: “basszátok meg, a mosóban kevés a létszám, ti meg egész nap itt lébecoltok és ugyanazt a sört isszátok, mint én - persze, majd pont neked van egy százasom, na takarodj.” Azért én is belátom, hogy az ember életében elég durva mélypontot jelez az, hogy bármilyen szinten irigyelni kezdi a saját vizeletükben fetrengő hajléktalanokat. Egyébként tényleg kevés a létszám: hat ember munkáját sokszor 5, néha 4 végzi el. Kevesen bírják ezt hosszútávon, nagy a fluktuáció, a kezdők tök bénák, és a bénaságukért a főnök a műszakvezetőt bassza le, vagyis engem. A mosóban töltött másfél évemmel én ugyanis veteránnak számítok, ami azért előnyös, mert fél éve műszakvezetőként kapok plusz kétezret per műszak (ebből lett a New Life Fund) cserébe rajtam csattan minden.

21:30-kor ugyanaz a szovjet hernyó reggelről, ugyanazokkal a fásult, elkeseredett és kilátástalan arcokkal, a Sorstársakkal. Este tíz, otthonédes Angyalföldön, vizes göncöktől és gumicsizmától megszabadulás, kedvesnek puszi, “ma is jó húzós szar nap volt de legalább jó pénz, 2000 Forint mehet a piros borítékba” megbeszélése, fakultatív programként vacsora és/vagy fürdés - merthát azért olyan nagy luxust mégse engedjen meg az ember, hogy mindkettőre időt pazarol, hiszen nincs karácsony, holnap reggel viszont ugyanúgy el kell érni legkésőbb az 5:45-ös metrót, mert mínusz 500 Forint, ha nem sikerül. Az az 500-as meg nagyon kell az

egyre sürgetőbb Új Élet Projektre, mert 2005-6 tele brutál hideg volt, még egy olyat biztosan nem bírok ki. 14 óra munka után vizes cuccban -15 fokban az a 10 perc bandukolás a határ úti metróig felér egy szibériai munkatáborral.

Ez tehát egy átlagos munkás átlagos napja 2006-ban: egy reménytelen mókuserék, és álmodozás egy reményteljes új életről. Az új élet reménye pedig 2006. tavaszán Balatonőszödön virradt fel, de hogy ez számomra is világossá váljon, ahhoz még egy kicsit várni kell...

Nem kell félni, nem fog fájni

Az 2015-ös “Melegfelvonulás, hideg fejjel” című bejegyzésemben már említettem, hogy ezekben az időkben mennyire nem érdekelt a politika - most már talán érthető is, hogy miért: egyszerűen nem volt időm ilyesmire a saját mókuskerekem mellett. A politikusok úgymint csak lopnak, csalnak, hazudnak, főleg velük foglalkozni. Szavazni természetesen elmentem 2006-ban, és természetesen a Fideszre, mert úgy illik. A “kommunizmusról” ugyanis sok történetet hallottam családtagoktól, és természetesnek vettem, hogy a komcsikra nem szabad szavazni. Aztán persze nyertek a “komcsik” 2006-ban is, de most sem dőlt össze a világ.

Na, de itt ez a Gyurcsány. Gyurcsány valahogy más, ez már olyan pofátlanul hazudik, hogy az én ingerküszöbömet is elérte. Nem sokkal a választások után hangzott el az azóta szállóigévé vált “nem kell félni, nem fog fájni” mondat, amivel bejelentette a Gyurcsány-csomagot. Megszorítás, adóemelés, és ami a legfájóbb: tandíj (akkoriban még volt némi halvány reményem, hogy továbbtanulok, és akkor talán jobb lesz) meg gázáremelés, amire világosan emlékszem, lassan mondták, hogy megértsük: NEM-LESZ-GÁZ-ÁR-EMELÉS. Meg vasútbezárás, miközben még a kampányban is hatalmas vasútfejlesztést ígértek, jut eszembe, azt is,

hogy ez az adócsökkentés kormánya... Kézenfekvő ötlet: össze kéne ezeket gyűjteni egy videóban, hogy miket mondott előtte és utána.

A nulladikban már írtam, hogy 1-2 éve foglalkoztam amatőr szinten videóvágással is, már amennyire a 14 órás meló mellett volt időm ilyesmire. 2005-ben lett meg az első kamerás telefonom, pont ezekben az években kezdett elterjedni a szélessávú net és a különféle videómegosztó szolgáltatások, nekem meg még 2004 végén indult egy, a magyar a Sims 2 játékosok körében igencsak népszerű weboldalam, amire különféle trükköket, tutorialokat (építsünk fa tetejére házikót, stb) töltöttem fel. Ma blognak hívnánk, de akkor még a mai wordpress kezdetleges elődjeivel működő saját tárhelyen üzemelő portál volt a menő. Az online videó ugyan felfutóban volt, de közel nem olyan mindennapos, mint mostanában, és nem is abban a formában, mint ahogy ma online videót nézünk: voltak weboldalak, ahonnan videókat lehetett letölteni. Az első, mai értelemben vett magyar videómegosztó, az Origo videa.hu-ja 2006 nyarán indult el, előtte leginkább ez a letöltős módi ment, a 2005 februárja óta létező YouTube itthon gyakorlatilag ismeretlen volt. Én viszont már akkor is éreztem, hogy ez a netes videó egy hatalmas jövő előtt álló dolog, a Simmetria jövőjét is ebben láttam: a tutorialok képes-szöveges leírások helyett videón sokkal jobbak lennének. El is kezdtem próbálkozni még 2005. elején (hoppá, eddig nem is tudtam, hogy a világtörténelem első Greyhound-videója két

hét híján egyidős a YouTube-bal: a Wikipedia szerint a YouTube 2005. február 14-én indult, az én első kísérleti anyagom meg 28-án készült el) és ez a próbaanyag szerencsére a mai napig megvan.

VIDEÓ: The Sims 2 - Numerakirály (2005)

Mai szemmel visszanezve sokkal jobban tetszik, mint bármi általam való anyag a következő pár évből, beleértve a Best of Gyurcsány sorozatot: bár megmosolyogtatóan gagyi ez is, de aranyos, mégiscsak egy kerek történet, tudatos képi kompozícióval és ügyesebb vágásokkal, meg persze egy csomó product placement-tel: Simmetriás tapéta, Simmetriás póló, Simmetria weboldalon randit szervező Simek. :) Tényleg volt ilyen chat-doboz az oldalon, ahova tényleg beírtam a videón látható párbeszédet, a látogatók persze nem értették. Aztán persze kijött a videó, aminek hatalmas sikere volt, és ez megerősített abban, hogy kell csinálnom ilyeneket. Na, de vissza Gyurcsányhoz...

Szóval volt már némi kezdetleges skillem a videószerkesztés terén, és azt is láttam, hogy az emberek szeretik a jópofa videókat. Az autómosóban is vicces videók nézegetésével ütöttük el az időt, amikor eső vagy hó miatt nem volt forgalom: mobilnet és youtube ugyan nem volt még, de ha otthon találtunk egy érdekes/vicces videót a neten, azt lementettük a kezdetleges, bélyegnyi méretű kijelzős telefonunkra, hogy majd a mosóban egy esős napon megmutatjuk a többieknek. Ez volt a Facebook/tumblr IRL elődje: a kis felbontású vírusvideók offline úgy terjedtek, hogy átmásoltuk őket bluetooth-on egymás telefonjára. Ha valakinek egy ismerőse/haverja mutatott egy érdekes videót, átmásolta magának, behozta a mosóba, ahol akinek tetszett, szintén lemásolta magának, majd megmutatta-átmásolta egy haverjának, aki bevitte az ő munkahelyére, és így tovább. Ezerrel ment a cserebere: Szalacsiért például kaptam egy Meteorológus Mihályt, amin akkor halálra röhögtek magunkat - pedig erőltetett, szar, és borzasztóan proli, de akkor a mosóban színt vitt a szürke hétköznapiakba az ilyesmi.

Ha elfogytak a behozott vicces videók, akkor meg az ügyfélváróban levő TV-t néztük. Vasárnaponként örök vita volt a TV2 Naplója és a Cobra 11 között, de az RTL Klub híradóját minden este, mindenki nézte. Akkoriban még a TV híradók voltak a fő tájékoztató csatornák, mert még tényleg voltak bennük hírek. Pont egy ilyen esős napon, 2006. június 12-én jött a bejelentés:

Gyurcsány-csomag, adóemelés, gázáremelés, tandíj és társai, de nem kell félni, nem fog fájni, egyébként el lehet menni, ha nem tetszik. WTF.

Ekkor még senki sem tudta, hogy pár héttel korábban Balatonószödön történt valami (utólag persze egyértelmű) úgyhogy villámcsapásként ért a korábbi pannonpuma-nagyajólét mantra utá. Ketten voltunk a mosóban, aki ezen teljesen kiborult, és megbeszéltük, hogy erről kell csinálni egy videót. Mivel pont ezekben az időkben kezdett általános gyakorlat lenni, hogy a TV csatornák internetes videóarchívumot készítenek, azonnal neki is álltam az anyaggyűjtésnek. Július végéig gyűjtöttem, aztán 31-én elérkezettnek láttam az időt: elkezdtem összevágni. Augusztus elsején pont szabadnapom volt, úgyhogy fent maradtam éjjel, hogy reggelre kész legyen. És 2006. augusztus elsején reggel 7 óra környékén kész is lett az anyag, ami néhány hónap alatt mindent megváltoztatott.

És akkor Tomanovics Gergely megrendítő erejű csapást mért a Magyar Szocialista Pártra...

...írta néhány héttel később Dévényi István a Heti Válasz publicisztikájában. Én meg csak néztem ki a fejemből, hogy most mi van?! Én ezt az egészet csak egy olyasmi poénnak szántam, mint a Szalacsi meg a Meteorológus Mihály. Egy esős napon a mosóban jó lesz röhögni a buta szocikon, akik az emeszpére szavaztak, mert itt laknak közel, és azé' - ennél komolyabb céloom nem volt az első Best of Gyurcsánnyal, ezért is lett olyan, amilyen. De egyszeri poénnak viszont szerintem is kurva jó volt, és fel is töltöttem a videa.hu-ra, hogy rajtunk kívül még pár száz ember mosolyoghasson rajta egyet.

CIKK: Kettős hatás (Heti Válasz, 2006. augusztus 22.)

És akkor Tomanovics Gergely megrendítő erejű csapást mért a Magyar Szocialista Pártra. A fiatalember épp a számítógépével és a továbbtanulás gondolatával játszadozott, amikor adóemeléssel, megszorításostul, tandíjjastul beütött a Gyurcsány-csomag. A szomorú pillanathban Gergely valami olyasmire gondolhatott, hogy na akkor agyó vidám egyetemi diákévek, mert a családnak mindez picikét sok lesz, s amint elillanni látta a diplomaszerezés lehetőségét, menten rátapadt az internetre.

BIT.LY/E810-03

Aztán a pár százból több száz, párezer, több ezer, meg pár tízezer lett néhány nap leforgása alatt. Miközben a nemrég indult

videa.hu-n 20-30 ezres nézettség kellett ahhoz, hogy egy videó a legnézettebbek közé kerülhessen (ezek kivétel nélkül más oldalokról összegereblyézett, zömében külföldi videók voltak, meg a szalacsi-meteorológusmihály szinten mozgó korabeli magyar mémek) a Best of Gyurcsány egy hét alatt 50 ezerig jutott.

Közben csak jöttek és jöttek a visszajelzések olyan helyekről, ahonnan a legkevésbé sem számítottam volna rá. Interjúkérés a Hír TV-től a 9 órás híradóhoz (MIVAAN???) és más meghatározó médiumoktól. Magyar Nemzet, Heti Válasz, Echo TV (olyan is van?) és a többiek. A videa.hu címlapján meg természetesen kitörölhetetlenül ott trónolt a videó, komoly brainstorming mehetett az origónál, hogy hogyan lehetne eltüntetni. Valahogy sikerült is megoldaniuk, hogy valami kelemen annás videó legyen a helyén, amit persze kevesebben láttak, de attól még az ment legnézettebbként a címlapon. De addigra, 2006. augusztusának végére már százezren látták a Best of Gyurcsányt a Videán, és ebben nincs benne az augusztus közepén induló bestofgyurcsany.hu, ahonnan DVD formátumban is le lehetett tölteni.

Egy fontos mozzanat volt, amikor életemben először valódi pénzt kerestem saját kreatív projekttel: a bestofgyurcsany.hu-n futó Google Adwords hirdetésekéből egy hónap alatt összejött 100 dollár, akkori árfolyamon kb 25 000 Ft. Már nem

emlékszem, mit vettem belőle, de nagyon büszke voltam akkor magamra. :)

Szeptemberre aztán nagyjából kezdett lecsillapodni a Best of Gyurcsány hype, én meg csináltam tovább, amit előtte: pörgettem tovább a mókuskereket a kóér utcai autómosóban, de immár abban a tudatban, hogy az ilyen videós bohóckodásból lehet valami konkrét és kézzelfogható haszon. Aztán 2006. szeptemberének közepén, mire pont kezdte volna mindenki elfelejteni az egészet, történt valami, amire senki nem számított: egy kiszivárgott hangfelvételen Gyurcsány Ferenc “bevallotta”, hogy végighazudták az elmúlt négy évet, hazudtak reggel, éjjel, meg este. A történetet mindenki ismeri: tévéostrom, október 23, oszlatás, szemkilövés, balhé. Én meg mindeközben a Kóér utcában húztam az igát, se a tévéostromon, se a 23-i balhéban nem tudtam részt venni, mondjuk kisebb gondom is nagyobb volt ennél, mert bár október 23-án és úgy általában 2006. őszén szokatlanul kellemes volt az időjárás (ez szerintem nagyban hozzájárult ahhoz, hogy a tüntetések hosszú időre állandósultak a Kossuth téren) de tudtam, hogy megállíthatatlanul közeleg a tél - az a tél, amiről kicsit korábban azt írtam, hogy ha olyan lesz, mint az előző, azt ép ésszel nem fogom tudni kibírni. Örültem neki, hogy a Best of Gyurcsány videó nézettségét az őszi botrány a felfoghatatlan százezres nagyságrendről az annál is felfoghatatlanabb egymilliós nagyságrendig lökte (a Google meg

letiltotta az Adwords-fiókomat, merthogy politikai érzékenységet sértő tartalom - WTF) Gyurcsány őrződ utáni magyarázkodása miatt pedig meg is fogadtam, hogy 2007-ben lesz a videóból második rész, amit immár a potenciális magas nézettségre való tekintettel sokkal jobban odateszek technikailag, de a legfontosabb gondolatom mégiscsak az volt, hogy jön a tél, és hogy azt a telet vajon hogy fogom túlélni...

Winter is coming

Aztán nem a tél jött, hanem előbb még október-november környékén egy iwiw-üzenet egy kedves hölgytől (nevezzük M-nek), aki a fidesz.hu szerkesztőjeként megkérdezte, hogy elkérheti-e a Best of Gyurcsányt DVD-n a honlapon való feltöltés és fideszes rendezvényeken való levetítés céljából. Mi sem volt nekem természetesebb ennél, “a további együttműködések reményében is akár” (szó szerint így zártam a választ, reménykedve abban, hogy ebből lehet valami más, mint a mókuserék)

Az eljövő telet a legnagyobb jóindulattal is legfeljebb tavasznak lehet nevezni. 2006-7 tele volt a legenyhébb azok közül, amire emlékszem - minden értelemben. Még fagy sem volt, hogy tudjuk azt a vacakabb mosós napokba színt vívó játékot játszani, hogy gőzborotva permetével beszórjuk a placcot, aztán amikor ráfagy, csúszkálunk rajta. 2006-7 telén egyetlen egyszer sem volt igazán hideg, fagy meg aztán pláne, jött viszont M-től üzenet még 2006 végén, hogy még ugyan nem biztos, de lehet, hogy nyílik videós pozíció a fidesz.hu-nál (2016-ban úgy gondolom, a Heti Válasz augusztusi cikke és a Best of Gyurcsány hallatlan sikere nem kicsit elgondolkodtatta a Fidesz kampánycsapatát, hogy talán nem lenne hülyeség ezt a gerilla-vírusvideós vonalat nyomni, ráadásul

volt ott egy arc, a későbbi Underdog - nevezzük T-nek - aki komolyan hitt ebben, és erőltette felsőbb szinteken is), és ha esetleg nyílna, elvállalnám-e.

Amiért fontosnak tartottam hosszan részletezni, hogyan teltek a napjaim az autómosóban (és előtte) az az, hogy érzékeltetni tudjam kontrasztot múlt és jövő között. A hirtelen jött lehetőség egy olyan perspektívát adott, amit korábban soha nem reméltem, végre volt miben hinnem, és valamiért küzdeni. 2006. december végére nagyjából biztossá vált, hogy lesz ez a lehetőség, már csak az volt a kérdés, hogy januárban, január végén, vagy csak februárban kezdődik az új élet. Bárhogy is lesz: 2 hónapot már simán túlélék az autómosóban is, de akár hármát is. :) A New Life Fund immár biztosan okafogyottá vált, egy erős, Core i7-es asztali gép lett a félretett pénzből, mondván, ha ez a dolog összejön, szükségem lesz rá, hogy hatékonyabban tudjak dolgozni. (A Best of Gyurcsány 1 egy ma 2016-ban gyengének számító, kb tízezer Forintos kínai okostelefonéval megegyező teljesítményű gépen készült: egymagos processzor, 256 mega(!) RAM... Bőven időszerű volt a csere.)

Egy apró érdekesség a végére: a feleségem egy régi barátnője jósnőként dolgozott akkoriban. Nagyon ment a szekere, még ismert tévés celebek is hozzá fordultak segítségért, ő meg hozzám tanácsért, hogy milyen laptopot vegyen - az ár nem számít. Segítettem neki

megvenni és Windows-t telepíteni, cserébe egy jövőmondást kértem tőle: anélkül, hogy említettem volna a Fidesznél 90% biztonsággal kínákozó lehetőséget, rákérdeztem, mutat-e a tarotkártya valami nagy változást az életemben 2007-re, mondjuk új munkahely, vagy ilyesmi. A kártya sajnos nem mutatott semmit, sőt: szerinte a 2006-os lesz Andival az utolsó közös karácsonyunk, nyilván azért, mert nem jön össze a Fideszes projekt, tele lesz a tököm a mosóval, és lelépek külföldre (bár az mégiscsak új munkahely, szóval akár halál is lehet, vagy ilyesmi). Én azelőtt sem vettem túl komolyan az ilyesmi ezoterikus hókuszpókuszt, de itt vált nyilvánvalóvá, hogy humbug az egész. Bevallom, kicsit irigyeltem is őt, hogy ezzel a kamuval keres annyit egyetlen óra alatt, amennyiért én 14 órán át görcsölök a mosóban... Mindenesetre én meg voltam győződve arról, hogy 2007 lesz a régóta várt Nagy Változások Éve, és ez így is lett - de erről majd a következő részben.

Második fejezet (2007)

Aranykor (a Második Korszak) hajnalán

Az előző bejegyzésben az 500 Ft-os büntetés alapján talán azt gondolhatod, hogy az autómosóban a főnök egy igazi rabszolgahajcsár volt, és tényleg: újév alkalmából annyi engedményt kaptunk, hogy 31-én este 2 órával hamarabb hazamehettünk, elsején pedig ugyanennyivel később kezdhettünk. A Nagy Változások Évét köszöntő féktelen parti után (megadtuk a módját, na) másnap képzelheted, milyen állapotban jelentem meg reggel. :)

A vidéki “bölcsség” úgy tartja, hogy amit az év első napján teszel, az egész évedet végigkíséri. Nagy szarban lettem volna, ha egész évben másnaposan, érdemi munkavégzésre alkalmatlanul fetrengek az autómosó öltözőjében... :) Ráadásul állítólag mosni sem szabad újév napján, gondolom autót sem, úgyhogy duplán nagy szarban lettem volna. Sosem fogom megérteni, hogy ezeket a népi babonás hülyeségeket ki és miért terjeszti.

Február közepéig az egyre fogyatkozó reménykedéssel teltek ugyanolyan napjaim, mint egy évvel korábban. Februárban már-már

felmerült bennem, hogy talán a jósnőnek volt igaza, és nem fog történni semmi, de aztán február utolsó péntekjén váratlanul írt M az iwiwen, hogy március elsejével kezdhetek, ami a következő csütörtöki nap, de ha gondolom, már hétfőtől benézhetek megismerni a csapatot.

“Á, nem megyek, szegény autómosós főnökömmel nem basznék ki úgy, hogy pénteken bejelentem: hétfőtől nem vagyok” - said no one ever.

kárörvendő vigyor :D :D :D

Vackor az első B-ben

A mai napig kristálytisztán emlékszem arra a hétfői napra.

Csodálatos tavaszi reggelre ébredtem, mint ha még a nap is máshogy süttött volna, mint máskor. Nem is tudom, melyik volt az a pillanat, amikor tudatosult bennem, hogy most itt valami olyasfajta változás zajlik, amit felfoghatatlanul hosszú ideje várok. Volt bennem némi stressz az egész miatt, hogy mi vár rám, hogyan fogok helyt állni, de azt tudtam, hogy bármi lesz, az más és jobb lesz, mint addig bármi.

Mivel az autómosóba reggel fél 7-re jártam és este 9 után indultam haza, a világos napsütésben való metróhoz sétálás már eleve egy sokkhatás volt. Maga a sétálás is, hogy nem kell rohanni, már nem kerül 500 Forintba. Aztán az arcok a metrón, mint ha egy egész más vonalon járnék: gyerekek, fiatalok, jól öltözött középkorúak laptoptáskával, nem azok a fásult hajnali melósok. Ja, és ellenőr, hoppá, hajnalról/késő estéről ő eddig ismeretlen volt számomra, most már bérletet kell venni.

Aztán leszállni a Nyugatinál, és megpróbálni felfogni, hogy az a metrószerelvény most szépen becsukja az ajtót, és nélkülem robog

tovább Kőbánya felé, én meg a felszínen folytatom tovább az utat a Margit híd pesti hídfőjénél levő “fehér ház”-nak becézett Képviselői Irodaházba.

Odaérve kicsit úgy éreztem magam, mint az első nap az iskolában (ahol a többiek már a második-harmadik-sokadik osztályt járják) és kicsit meg is voltam szeppenve, nehéz volt az elején. Nem ahhoz voltam szokva, hogy értelmes, fiatal, hozzám hasonló érdeklődésű emberek kérdezgetnek az egyébként dögunalmas múltamról, amiről itt is csak a kontraszt érzékeltetése miatt írtam hosszasan, mert amúgy egy szóval leírható: szar, kicsit bővebben: nagyon szar. Szerencsére közös pontként ott volt a Gyurcsány iránt érzett ellenszenv és a tettekrekeszség az ország jobbá tétele érdekében, szóval idővel sikerült összerázódní, és elkezdődhetett a közös munka.

Az eddigi sokkhatások után a legnagyobb következett, amikor megtudtam, pontosan mi is lesz majd a feladatom: a napi videós rutinmunka mellett (sajtótájékoztatók, és ha majd hamarosan lesz pénze a szerkesztőségnek egy egyszerű kamerára, akkor külső helyszíneken zajló események rögzítése videón, a videók feldolgozása, és feltöltése a honlap videóarchívumába) az időm másik felében Gery Greyhound típusú kreatív anyagok készítése, amikhez szabad kezet kapok.

Gery Greyhound eladta a lelkét? :(

Joggal felmerülő kérdés: a Best of Gyurcsány sorozat a 2007 őszén megjelent második résztől kezdve vállaltan Fideszes megrendelésre készült propagandaanyag?

Mondhatjuk így is, de a valóság ennél kicsit árnyaltabb - mint mindig.

A Best of Gyurcsány 2. a Fidesz nélkül is ugyanúgy elkészült volna, legfeljebb kicsit később, ahogy az autómosó mellett időm van rá. A videó tartalmába senki nem szólt bele, legfeljebb tanácsokkal segítettek, amikor elakadtam, illetve a régebbi felvételek felkutatása is könnyebb volt úgy, hogy többen is körül tudtak nézni. A forgatókönyv 100 százalékban Greyhound-munka, a videóhoz írt zene saját fakultatív ötlet volt, ami otthon, munkaidőn kívül, valódi családi összefogás segítségével jött létre, illetve páran az Index fórumon besegítettek a dalszövegbe. A zenei alapot pedig én barkácsoltam össze FL stúdióval (mégsem voltak hiábavalóak a 0. fejezetben említett zenei próbálkozásaim - bár megjegyzem, azóta nem is csináltam ilyet, mivel 2007-8 környékén átélt dolgok hatására már inkább a nemzeti rock, majd a punk-rock felé fordult a zenei érdeklődésem, ahhoz meg legalább gitározni kellett volna

megtanulnom. A mai napig ott van a bakancslistámon a dolog, egyszer majd rászánom magam...)

A koncepció egyébként az volt, hogy a közvélemény felé megtartom a független civil imázst, ami a Best of Gyurcsányt sikeressé tette: “Ezt látja az átlag adófizető abból, amit ma a politikusok mondanak, illetve tesznek”. Hazugság lenne? Végülis Gyurcsányt a Fidesz előtt is utáltam, egyébként sem volt titok, hogy a Fideszre szavaztam, és örültem volna, ha akár a videóm hatására buknak egy kicsit nagyobbat a komcsik, de már csak az első rész váratlan népszerűsége miatt is akartam másodikat, már 2006 őszén is. A Fidesz nem keveset tett hozzá azzal, hogy heti átlag néhány óra helyett napi átlag néhány órám lett rá, a vége felé pedig, a nyári uborkaszezonban szinte semmi más dolgom nem volt, de összességében ugyanúgy a saját koncepcióm alapján készült, mint az első. Csak ez már jobban sikerült, és az őszi beszéd kiszivárgásának első évfordulóján nagyot ütött.

VIDEÓ: Rájátszás interjú (Hír TV, 2007. szeptember 18.)

Ezen a nyáron lett kameránk is (egy mai szemmel nevetséges minőséget produkáló Mini DV formátumú turistakamera mikrofonnal, de akkoriban ez nagy csoda volt számunkra) és helyszíni anyagokat is készíthettünk külső helyszíneken. Én mindenképp szerettem volna riporterként valami indexvideó-szerű dolgot, ami szintén ezekben az időkben indult, csak nem tudtuk mindezt a fidesz.hu profiljába illeszteni, úgyhogy maradt az, hogy hobbiból néha hazavittem a kamerát, kijártam utcai eseményekre, tüntetésekre forgatni, hogy két Best of Gyurcsány között is legyen a bestofgyurcsany.hu-n valami mozgóképes tartalom. 2006 ősze óta bántam, hogy kimaradtam a nagy eseményekből, így amikor csak tettem, próbáltam bepótolni, és néha sikerült is 1-2 komolyabb pillanatot megörökíteni a tömegoszlatásba torkolló eseményeken.

Talán itt alakult ki velem kapcsolatban az a közkeletű tévhit, hogy nekem valami közöm lenne szélsőjobbos körökhöz, mint például a Tomcat-féle Bombagyár, a kuruc.info, vagy épp a Magyar Gárda. Tény, hogy az akkor divatos szélsőjobbos (úgy hívtuk: hazafias) eszmék és a "hazafias" rockzene megérintettek engem is, és bár nem értettem mindenben egyet ezekkel az emberekkel, de az, hogy utálják Gyurcsányékat, és ennek erőteljesebben hangot adnak, mint a kissé puhány Fideszesek (akik előbb-utóbb megunják, hazamennek) egy kicsit vonzóvá tette számomra ezt a szubkultúrát.

Tomcat-tel is szimpatizáltam a zsidózását leszámítva, és tudtam, hogy a Bombagyárat meg a kurucinfót sokan olvassák (a Fideszben is) így rendszeresen elküldtem nekik a friss videóimat, amiket ki is raktak elég jó helyekre, viszonylag hamar több tízezerig pörgetve a nézettség számlálót.

Persze egy idő után mind a Fidesznek, mind nekem kínossá kezdtek válni ezek a körök. Egyre komolyabb veszélyt jelentett, hogy egy “ballibsi” újságíró kiszúrja, amint a “szélsőséges megmozdulásokról ismert” alak (én) állandó belépőkártyával lép be a Fehér Ház főbejáratán, úgyhogy idővel erre majd ki kell találni valamit - de erre 2009-ig kellett várni, az EP választás előtt sikerült is, de erről majd a 2009-es fejezetben.

Az örök kérdés egyébként, hogy ha nincs a Fidesz, elképzelhető-e, hogy a szélsőjobb felé sodródok. Szerintem huszoneves, kifejlődőben levő és néhány ütős érveléssel könnyen alakítható világképpel rendelkező fiatalembert ha 2006 után ott találom meg a saját közegemet, ez simán benne van a pakliban. Aztán persze az is, hogy 2008-ban ugyanúgy elindul bennem valami, aminek a vége az lesz, hogy kiábrándulok az egészből. Meg aztán túl sok ütős érvelést nem hallottam például arra, hogy a zsidókat miért kéne utálnom, amikor egyet sem ismerek - így nem is volt miért utálnom őket, és más szélsőséges gondolatok mögül is hiányoltam a

tartalmat, érveket. Ezzel pedig el is érkeztünk az egész irományom egyik legfontosabb gondolatmenetéhez, ami viszont csak 2015 környékére kristályosodik ki bennem, és 2016 elejére lesz belőle egy kerek egész, jól körülírható világszemlélet gránit szilárdságú alapja, de 2016-ig még 9 év van hátra, úgyhogy ezekről bővebben majd később. 2007 végén még a csírája sincs meg az egésznek, egyelőre boldog vagyok, hogy ezt az évet végre nem egy autósóban, benzinkúton vagy gyári munkásként zárom.

Harmadik fejezet (2008)

Igen, igen-igen

2007. könnyed bemelegítés volt a következő két évhez képest. Félúton Gyurcsányék újrázása és a 2010-es választások között lassacskán eljött az ideje, hogy magasabb fokozatra kapcsoljon a ballibsik eltakarítását célként kitűző gépezet.

2008-ban komoly fejlődésen ment át a stábunk: új emberek, komolyabb technika, jobb gépek és full HD kamerák kerültek hozzánk, és a bőven kinőtt fehér házi két kis szobánk helyett egy nagy, szellős, igazi szerkesztőségnek kinéző új főhadiszállást kaptunk a Makovecz-tervezte szentkirályi utcai Fidesz-székházban. A költözés után nem sokkal itt találkoztam először személyesen Orbán Viktorral, ami nagy hatással volt rám: élőben ugyanis egy teljesen más ember benyomását kelti, mint amilyennek a videókon megismertem. Nyitott, érdeklődő, közvetlen és teljesen laza volt még velünk is, pedig mi a Fidesz hierarchiáján belül nem álltunk túl magasan. Hozzám külön odajött, bizonyára kiszúrta a vadiúj, hátulról is brutálisan kinéző 28” monitort, ami még nekem, a

számítástechnikában otthonosan mozgó fiatalnak is hatalmas volt az akkori viszonyok között az otthoni 19” TFT-hez képest is, a fehérházi 15-ös CRT(!) után meg aztán pláne, Viktor szerintem életében először látott ekkora monstrumot. Mondjuk én se sokkal korábban. :) Érdeklődve nézte, min ügyködöm épp: a vizitdíj-tandíj elleni népszavazásra készülő “Best of Nem lesz fizetős” című új Best of Gyurcsány epizódon ügyködtem, meg is mutattam belőle egy részt, majd megveregette a vállam. “Kiváló munka, csak így tovább” - mondta, és én ott abban a pillanatban alig tudtam szóhoz jutni, addigi karrierem fénypontja volt ez a nap.

A Best of Nem lesz fizetős az első és máig egyetlen olyan Greyhound-videó, ami konkrét kérésre és megadott témában készült nemhivatalos, de mégiscsak tudatosan a kampányhoz tervezett anyagként (a 2009-es “Gyurcsány álarca” egy kicsit más történet, a mi éveink meg nagyon más - ezekről természetesen szó esik majd a következő két fejezetben). Még egy rakás VHS kazettát is kaptam hozzá valami külsős médiafigyelő csapattól, amiken az internetes archiválás elterjedése előtti időkből voltak kiváló TV-felvételek. Egyébként pont a Best of Nem lesz fizetős lett a sorozat legnézettebb epizódja, ami az akkor startoló magyar YouTube-ban és/vagy a Google-ban jó ideig jelen levő hibának(?) köszönhető: ha 2008. közepéig beírtad a “youtube” kulcsszót a magyar Google keresőbe, akkor nem a YouTube kezdőoldala, hanem az én videóm volt az első

találat, ami abszolút rekord, csaknem 3 milliós nézettséget generált. Gondolta volna bárki, hogy valaki a YouTube-ra rákeres a Google-ban ahelyett, hogy beírná a youtube.hu URL-t a címsorba? Én se. :) Persze enélkül is biztos meglett volna a népszavazással feltüzelt általános közhangulat miatt úgy másfél-kétmillió néző, de azért jólesett egy kicsit nagyobb eredményt láttatni fent, mint amit a videó önmagában hozott. Azt gondoltam ugyanis, hogy ez a videó már egyfajta próbája annak, hogy működik-e a Greyhound-videó egy kampányban. Működött, már csak egy apró probléma volt hátra: a még mindig sokak által vélt kurucinfóval való összefonódásom, amivel az előző fejezetet is zártam.

Ebben az évben lett mániám a közterületi timelapse-videók készítése, amik e sorok publikálásával szinte egyidőben, 2016 májusában megjelenő Kalef365 korai hírnökei voltak, és természetesen folytattam az egyre kevésbé izgalmas utcai megmozdulásokról való összefoglaló, kommentár nélküli videók készítését. Hogy egy kis színt vigyek beléjük, elkezdtem egy új formátummal kísérletezni, amit ma vlognak neveznénk: én is megjelenek a videón képpel-hanggal, beszélek a kamerába és kérdezek az esemény résztvevőitől. Az első ilyen próbálkozásom 2008. nyarán a Budapest Pride-on (vagy ahogy akkor hívtuk: a buziparádén) készült, és utólag nem vagyok büszke rá, mert a 2016-os MTVA is megirigyelhetné a jobboldali hírhamisítás

tökéletes iskolapéldáját: a több ezer résztvevőből kettő darab bolond kiragadásával sikerült egy olyan anyagot összerakni, ami azt próbálja sugallni, hogy a Pride ilyen undorító buziskodás, amit egy normális meleg is elítél. A sors különös iróniája, hogy egy évvel később ugyanez a rendezvény indította el bennem azt a folyamatot, aminek végén rájöttem: nem feltétlenül van nekem túl sok közöm a jobboldali gondolkodáshoz, a konzervativizmushoz meg semmi. Mivel életem ezen részét a 2009-es “melegfelvonulás, hideg fejjel” című, 2015-ben nagyobb terjedelemben továbbgondolt blogbejegyzéseimben már hosszasan taglaltam, így itt nem térek ki rá külön, viszont mivel hozzátartozik a teljes képhez, ajánlanám figyelmedbe őket. Ha már eddig elolvastad ezt az írásomat, ehhez képest az már nem olyan nagyon sok. :)

A 2008-as év végén még önszorgalomból készült egy szintén saját ötleten alapuló tematikus Best of Gyurcsány epizód az adócsökkentésről, majd lassacskán kezdtünk készülni a 2009-es EP-választási kampányra. Akkor még nem tudtuk, hogy ezen kívül még két nagy horderejű belpolitikai esemény fogja felkavarni az állóvizet, mindez néhány hónap leforgása alatt...

Negyedik fejezet (2009)

Gyurcsány takarodott - de vajon ez jó nekünk?

Az év első fele belpolitikailag rendkívül mozgalmas időszak volt: közeledett az európai parlamenti választás, ahol végre 2006 ősze után először mutathatja meg a nép, mennyire tele van a töke a szocikkal (leszámítva a tavalyi vizitdíjas kampányt). Ehhez egy tragikus véletlen folytán társult még egy hasonló lehetőség: januárban elhunyt Tasnádi Péter, Pécs akkori MSZP-s polgármestere, aki helyére az akkori legnépszerűbb politikusát, Szili Katalint jelölte a szocialista párt a fideszes Páva Zsolttal szemben. Kemény menetre és nagy erődemonstrációra készült a Fidesz mindkét választásra, így nekünk is akadt dolgunk bőven.

Az én szempontomból fontos momentum, hogy ebben az évben kezdtem el írogatni (blogot) illetve Adobe After Effects-szel ismerkedni/bohóckodni. A tavalyi Best of Adócsökkentés készítésekor már éreztem, hogy bár jó dolog, hogy rutinszerűen meg tudok vágni egy videót, de 2009-ben ez már egy kicsit kevés, a YouTube-on ennél sokkal jobb cuccok vannak, nincs semmi technikai kihívás egy olyan videóban, amit én akkor össze tudtam

rakni. Egy csomó komolyabb videóötletem volt ebben az időben, és úgy éreztem, készen állok egy magasabb szintre lépni, elkezdtem hát komolyabb technikákat tanulmányozni. A mai napig használt “Let’s play the NEXT level” szlogen, ami kifejezi az önfejlesztő tanulás és az egyre komolyabb minőség iránti igényemet, pont ezekből az időkből származik.

A greyhound blog amolyan kísérleti homokozóként indult a bestofgyurcsány.hu mellett: az Index 2007-es megújulásakor bevezetett “blogketrec” megjelenése után feltűnt, hogy mindenféle pistikék blogja kerül Index-címlapra olyan vacak írásokkal, amelyet én is kiráznék kisujjból, csak kell bele pár olyan keyword, amire ráugrik a nép: iPhone-fikázás, Gyurcsány-fikázás, jobbik/kurucinfó-fikázás (ez a később részletezett kurucinfó-elhatárolódási master plan során jól jött), cigányok, nácik, zsidók, Bárkinek De Főleg Mindenkinek A Kurva Annyát típusú bejegyzések, stb. Kipróbáltam, hogy menne-e nekem ilyesmi, és ment, pár héttel az indítás után már az “Artisjus, a kurva anyád” című posztomon pörgött a fél magyar net, és utána szinte hetente sikerült címlapra kerülni valamivel - ez meg is hozta a kedvem ahhoz, hogy a mozgóképfarigcsálás mellett az írásbeli véleményalkotást is tovább gyakoroljam.

Valamikor az EP-választás utáni uborkaszezonra terveztem egy igazi harmadik részt a Best of Gyurcsányból, majd a 2010-es választásokra hangolódásként egy Very Best Of összefoglalót a korábbi anyagokból és a még korábbi, VHS kazettákról begyűjtött kijelentésekből, immár radikálisan új vizuális megoldásokat felvonultatva, ráadásul angol nyelven feliratozva a nemzetközi “piacra” célozva is - egyrészt megmutatva a világnak mindazt a belpolitikai káoszt, ami egy CNN-es Gyurcsány-interjú önmagában nem tud érzékeltetni, másrészt (főleg) azért, hogy világhírnévből is kijusson nekem az a bizonyos 15 perc. :)

A nagyszabású terveimet keresztbe húzta az időszak harmadik fontos belpolitikai történése: márciusban lemondott Gyurcsány Ferenc, így okafogyottá vált a dolog, bár az a bizonyos “radikálisan új vizuális megoldásokat felvonultató nagy összefoglaló videó” később mégiscsak elkészült, és baromi nagy siker lett - de mivel ez már 2010-ben történt, erről majd a következő fejezetben.

Közeledett viszont az EP választás, valamint Pécs. Közben jött Bajnai, akit azért utáltam, mert nem igazán volt miért utálni, miközben utálni kellene, ráadásul jó lenne őt is elővenni, mert hát mégiscsak egy komcsi, ellenség, akkor is, ha semmi bűnt nem tudunk rábizonyítani - elég nagy bűn az, hogy nem velünk van.

Gery Greyhound, Gyürk András “szürke kutyusa” :)

Az EP-választási kampányt egy fiatal és rendkívül szimpatikus srác, Gyürk András EP-képviselő vezette, akit korábban ugyan nem ismertem, de megismerkedésünkkor rendkívül jó benyomást tett rám, már csak azért is, mert hozzám és T-hez hasonlóan nagy fantáziát látott az internetes vírusvideókban is. Mindenképp szeretett volna a hivatalos kampány mellett “valami Gery Greyhound-osat” is, csak annyi volt ezzel a bökkenő, hogy a Fidesz felsőbb szintjein egyesek fejében állítólag én egy ilyen jobbik-kurucinfó közeli vállalhatatlan alakként vagyok elkönyvelve kb Tomcat mellett, aki bármilyen fasza videót csinál, az hivatalosan semmiképp nem férhet össze a Fidesz kommunikációjával, és már a tavalyi népszavazásra készült bestofgyurcsányos videó is elég necces volt - ott az volt a szerencse, hogy az a népszavazás sima ügy volt, itt viszont most nagy a kockázat, ami nem megengedhető. Az EP-t és Pécsét nyerni kell. Meg egyébként sincs már Gyurcsány, minek egy újabb best of gyurcsány.

Végül briliáns terv született arra, hogy a sokak által vélt “kurucinfó-közeliségemet” levetkőzzem, egyúttal egy kicsit szoktassuk a közvéleményt a Greyhound-Fidesz együttműködésekhez (mert sokáig már úgyse lehet titkolni, és ha a

2010-es kampány közepén derül ki, hogy egy “szélsőjobbos blogger” erősíti a Fidesz kampánycsapatát, az nagyobb gáz, úgyhogy ideje elkezdni foglalkozni a kérdéssel) és ha ez összejön, az a Fidesznek is egy jól kommunikálható plusz pont, hogy egy blogger készít olcsón videót, nem pedig egy profi ügynökség milliókért, meg persze számomra is előnyös, hogy végre nem én leszek a Tomcat 2 a közvélemény szemében (frissítés: két héttel azután, hogy e sorokat leírtam, 2016. május 14-én mint “Tomcat csicskája” jellemzett valaki a Tumblr-en. Félelmetes, mennyire könnyen elterjedhet bárkiről egy alapvetően téves állítás, és milyen nehéz azt kitörölni a köztudatból)

Nagy szerencsémre a Kurucinfó maximális partner volt a master plan kivitelezésében - bár ők akkor nem is sejtették, hogy épp egy master plan kivitelezését segítik: amikor vezető cikkben küldtek el engem a cionista-zsideszes kurva anyámba, azzal hatalmas szívességet tettek nekem, és mindez 100%-ban az én terveim szerint történt :)

(Megjegyzem: a Fideszben a legtöbben lelkesen olvasták a Kurucinfót, 2006 után valahogy ez teljesen általános dolognak számított, csak nagy dobra verni nem illett. Én már akkoriban sem voltam annyira oda az oldal stílusáért, de a lájk gomb és YouTube-subscriptions előtti internetes középkorban egy ottani megjelenéssel lehetett igazán sok kattintást bezsebelni, még az

indexes blogkretretnél is jobban megdobta egy új videóm kezdeti nézettségét a főoldalal Kuruc cikk, ezért nyilván igyekeztem kihasználni a lehetőséget, és minden videómat elküldtem nekik “adjon isten/szebb jövőt” köszönéssel, ahogy kell, hogy a kedvükben járjak. És igen, valamikor régebben gratuláltam is nekik a cionista lobbifélelmi győzelmükhöz, anélkül, hogy bármit is tudnék arról, hogy az mi a faszt is jelent tulajdonképpen. :)

De térjünk csak vissza az EP-kampányra: Gyurcsány távozását követően a legnagyobb kérdés az volt, hogy a mindenki által ismert Best of Gyurcsány helyett milyen anyaggal készüljünk a választásra. Gyürk András alternatív ötlete nem volt túl bonyolult, a brief kb annyiból állt, hogy az új miniszterelnök, Bajnai = Gyurcsány, ő is csak egy ugyanolyan komcsi, és a komcsik köztudottan lopnak, off-shore cégeket meg egyéb szörnyűségeket csinálnak, mossuk egybe őket, hogy az átlagproli is megértse: semmi nem fog változni Bajnaival, csak ha a Fidesz elkergeti a komcsikat a faszból. Széljegyzet 2016 májusából: hogy ennek mi köze az európai parlamenti választáshoz, azt már 2009-ben sem értettem... :)

Megkérdezte tőlem, tudok-e olyan arc-átváltós videót csinálni, mint Michael Jackson valamelyik klipjének végén: szép lassan átváltozik Gyurcsány Bajnaivá úgy, hogy észre se veszed. Az én sztenderd válaszom az ilyen “meg tudod-e csinálni” kérdésekre

az, hogy fogalmam sincs, de adj egy napot, nekiülök, kiguglizom, megpróbálom, és szerintem talán igen :) Aztán pár nap után a válasz általában az, hogy meg tudom, de ezt természetesen nem így közlöm, hanem megcsinálva egy demót, ebben a konkrét ügyben például ezt:

VIDEÓ: Gyurcsány álarca 1.0 (2009. április 23.)

Andrást meggyőzte az anyag, kezdhettük csiszolni, közben a master plan első lépéseként kitettem a blogomra.

A terv az volt, hogy álnéven felháborodott olvasói levelet küldök a Kurucinfónak, hogy a Fidesz (bocs: Zsidesz, az izraeli Likud testvérpártja - ahogy ők mondják) ellopta Gery Greyhound videóját, utána a saját blogomon látványosan lebaszom őket, amiért ezt így a megkérdezésem nélkül lehozták. Hogy miből gondoltam, hogy a megkérdezésem nélkül le fogják hozni? Nem tudom már, valahogy éreztem, hogy így működnek :) Természetesen bejött a dolog, még csak nem is kellett rá sokat várni.

A direkt kurucinfó-kompatibilisre fogalmazott olvasói levél a mai napig megvan, lehet gyönyörködni benne, hogy mi alapján lesz valami hír a Kurucon:

Döbbenet: Hazafitól lopta kampányfilmjét a Zsidesz

@gmail.com>
címzett: szerk

2009. 05. 22. ☆ ↶ ↷

Tisztelt Szerkesztőség!

Engedjék meg, hogy hangot adjak felháborodásomnak, szerintem ezzel nem vagyok egyedül: a zsidesz honlapján láttam meg ezt a videót, ami az izraeli likud testvérpártjának EP választási kampányfilmje:

http://www.youtube.com/watch?v=QLNn-u8ErNk&eurl=http%3A%2F%2Ffidesz.hu%2Findex.php&feature=player_embedded

Feltöltő neve "fideszhu" a feltöltés dátuma pedig a mai nap.

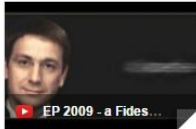
Itt van egy másik videó, ami pedig a Best of Gyurcsány sorozatról, a Morvai Krisztinát ok nélkül bántalmazó príbekeket leleplező felvételtől és más videóiról ismert "Gery Greyhound" művésznévén aktívan tevékenykedő magunkfajta blogger alkotása:

http://www.youtube.com/watch?v=F15vnd3anV4&feature=channel_page

Feltöltés dátuma április vége, a két videó pedig a vízszintes tükrözést és a "szavazz a zsideszre" táblát leszámítva ugyanaz. Magát az ötletet biztos, hogy innen lopták.

Adjon az Isten Szébb Jövőt!

(ha leközlík a levelem, kérem, legyek csak "egy kuruc.info olvasó")

 Kuruc.info hírportál <szerk@kuruc.info>

2009. 05. 22. ☆ ↶ ↷

címzett: saját magam

Köszönjük szépen!

Ezután jött a saját blogbejegyzés:

BLOG: A kuruc.info elküldése melegebb éghajlatra :)

A Zsurucinfó is lopta újságírói stílusát?

 Tetszik 0 2009. május.22. - Gery.Greyhound

feltehetően igen, ráadásul a legrosszabb fajtából merített: a blikktől és más, hasonló színvonalú sajtótermékektől tanul. Ők azok, akiknél címlapra kerülhet mindenféle megalapozatlan pletyka, bármi, ami szenzációként eladható. A lényeg hogy vegyék az újságot, és jöjjön a kattintás, no meg a kuruc esetén az, hogy lehessen zsidózni egy jót, legfeljebb ha nem igaz amit állítunk, majd gyorsan leszdedjük és el van felejtvé a dolog. Legalábbis "A Zsidesz is lopta kampányfilmjét?" című - egy órával publikálása után már nem elérhető - cikkük megjelenítése majd hirtelen eltűnése nagyon erősen ezt a látszatot kelti.

BIT.LY/E810-08

A bejegyzés egy kicsit túl is teljesítette a tervet: ahogy reméltem (mondhatnám, hogy természetesen) ez is kikerült az index címlapjára, így végre nem csak a Fideszen belül sikerült látványosan elhatárolódnom a Kuructól, de az engem valamiért Tomcat mellett a “nemzeti radikálisok” között számon tartó indexfórumos trollok is leszállhattak rólam. (Tomcatról már írtam azt hiszem 2 fejezettel korábban, sokmindennel nem értettem vele egyet, de az ezidőtájt dédelgetett Tolvajkergetők projektjében kis híján részt vettem én is, mint videós. Végül a Fidesz miatt összeférhetetlennek gondoltam a személyemet Tomcat-ékkal, és nem vállaltam el, bármennyire is tetszett a dolog. Még szerencse, hogy így alakult, mert ki tudja, mibe keveredhettem volna...)

Miután lecsengett Pécs, majd az EP-választási kampány, jött a nyári uborkaszezon, de ezúttal nem telt tétlenséggel: el kellett ugyanis kezdeni a készülődést 2010-re. A Fidesz a legfontosabb dolognak természetesen a mozgósítást tartotta, és a pozitív pécsi tapasztalatok alapján szervezte a gépezetet - ehhez kellett az a bizonyos “kubator listás videó”-ként elhíresült anyag. Péccsel kapcsolatban nekem sok egyéb dolgom volt, ezért is nem írtam eddig róla, csak ezen anyag vágását bízták rám, ezt a történetet pedig már mindenki ismeri.

Talán csak egyetlen kérdés maradt nyitott, amit néha még ma is megkapok, így röviden utoljára arról, mit gondoltam az egész módszerről az adott helyzetben, miért nem raktam ki hamarabb a videót, ha közelről láttam a disznóságot. Egyrészt komolyan hittem benne, hogy a Fidesz mindent másként és jobban fog csinálni, a választás megnyeréséért ezért minden eszközt be kell vetni. Másrészt meg voltam győződve róla (lehetett is olvasni ilyen híreket korábban) hogy a szocik pontosan ugyanezt csinálják Ron Werber izraeli kampányguru vezetésével, és kár lenne emiatt elbukni a kétharmadhoz segítő néhány mandátumot.

Egyébként is: a kubatov-listánál egy sokkal fontosabb dolog kötötte le a figyelmemet azon a nyáron, ez pedig a Very Best of Gyurcsány helyett 2010 elején megjelentetni szándékozott következő nagy durranás, amin közösen törtük a fejünket. Mindenképp valami átfogó, a teljes Medgyessy-Gyurcsány-Bajnai időszakot felölelő projektet szerettünk volna, de a tévéadások rendszeres archiválása nagyjából pont 2005-6 környékén “jött divatba” és így korábbi anyagokat nehezen, rossz minőségben (VHS kazetta) vagy egyáltalán nem tudtunk volna beszerezni, így ez a “best of” típusú videó kiesett. Folyamatosan lehetett viszont olvasni statisztikai adatokat korábbi évekről is, nyugaton pedig nagyon kezdtek menni az animált infografika-videók, és úgy éreztem, tudok már annyit az After Effects-ről, hogy bele merjek vágni egy olyasmibe, mint a

<http://crisisofcredit.com/> oldalon látható 2009-es videó - ezzel egyúttal rengeteget tanulnék, ami később még jól jöhet.

És bumm, így lett a...

Na, ez azért koránt sem volt ilyen egyszerű :) Az első buktató a Dogbyte csapatán belül jelentkezett: miután T-vel kiötlöttük a “beszéljenek a számok” videó alapötletét, eltérő módon gondolkodtunk a konkrét vizuális koncepcióról. Én mindenképp az imént linkelt videóhoz hasonlót terveztem, ő viszont inkább forgatott anyagokat kombinált volna valamilyen módon kreatív grafikákkal. Miután sehogy sem akart összeállni a dolog, második verzióként felmerült hollywood-i filmjelenetek használata, de valahogy ebből sem tudtuk kihozni azt, amit akartunk. Volt még egy harmadik ötlet, már nem is emlékszem, hogy az mi lett volna, csak azt tudom, hogy végül hogy statfilm (ez volt a munkacím) V4 mappában kezdődött a konkrét anyaggyűjtés és a munka 2010 januárjában a negyedik verzióként választott grafikai megoldással, ami a legközelebb állt ahhoz, amit én szerettem volna eredetileg is :)

A másik, nagyobb probléma a Fidesszel volt. Az eddigiek tükrében talán mindenki számára világossá vált, hogy “A mi éveink” egy 100%-ban Fideszes megrendelésre készült kampányfilm... Ezt viszont konkrétan cáfolom még ma is, amikor semmi okom nem

lenne eltitkolni, sőt: ha a Fidesz rendelte/fizette volna, ez a bekezdés szólna arról, hogy bevallom. Ezzel szemben az igazság az, hogy amikor T prezentálta az ötletet egy kampányértekezleten, a párt felsőbb szintjén egyáltalán nem láttak benne fantáziát, mondván: ki a fene nézne végig egy videót, amiben 10 percig KSH statisztikák vannak - így se pénzügyi, se technikai vagy bármilyen egyéb típusú támogatásra nem számíthattunk fentről. Az, hogy ez a videó elkészülhetett, kizárólag a Dogbyte csapat kitartásának, lelkesedésének és bizonyítási vágyának köszönhető: megfogadtuk, hogy megcsináljuk saját szakállunkra, a napi szerkesztőségi munka mellett két sajtótájékoztató közötti üresjáratban, illetve a nap végén otthon elalvás előtt/helyett.

A konkrét szikráig karácsonyig kellett várni, előtte még ősszel volt az a bizonyos Budapest Pride, aminek a későbbiekben még lesz jelentősége - a köztes időszakban a statisztikák gyűjtése és a tartalmi vázlat felállítása volt a feladat. Volt időm kísérletezgetni új videós technikákkal, néhány kísérleti demót ki is raktam akkoriban, persze a legnagyobb titoktartás mellett azzal kapcsolatban, hogy mi is készül.

Egyébként ez a kísérletezős időszak az, ami miatt a mai napig hálával tartozom - ha nem is a Fidesznek, de T-nek és csapatának mindenképp. 2009 őszén minden korábbinál nagyobb ütemben

fejlődtem, mivel napi nettó 3-4 órám volt csak erre. Motivált a remény, hogy a kormányváltás után a Fidesz nagy hasznomat veszi majd a megszerzett képességekkel, igyekeztem tehát minden időt kihasználni.

Operation Feripoint: Dogbyte Rising

Persze azért a napi feladatok mellett sok órányi tömény After Effects rendesen le tudja szívni az ember agyát a nap végére, úgyhogy nem ebből állt az élet, kellett néha egy kis kikapcsolódás is. Heti 1-2 alkalommal ott maradtunk munkaidő után spontán házi LAN-partikra, hogy a benti gépeken úgy-ahogy eldöcögő páréves FPS játékokkal gyilkoljuk egymást. Nem is gondoltuk volna, hogy ez a kedvelt elfoglaltságunk fogja meghozni a várt áttörést az év végére kissé csökkenő lelkesedéssel készülő statfilm-projekttel kapcsolatban...

A téli szünetben (Orbán Viktor karácsonyi üdvözlésétől kb január közepéig csak hírügyelet van egy ilyen szerkesztőségben, mivel se sajtótáj, se semmi) keresgéltem valami új és menő lődözős játékot, amit az otthoni, jellemzően erősebb gépeinken tudnánk neten keresztül játszani. Sok egyéb mellett így akadtam rá az akkor megjelenő Operation Flashpoint 2: Dragon Rising című taktikai FPS-re, ami azonnal levett a lábamról, méghozzá úgy, hogy a “new

game” menüig azóta sem jutottam el: MERT AZ AZ INTRÓ BASSZUS!!!!!!44négy - az az intró nagyon ott volt.

Inspirációgyűjtésként After Effects-szel készült motion graphics videókon éltem már jó ideje, sok szép munkát láttam, ami megihletett, de ezt, ilyen azonnal akartam. El is küldtem a szerkesztői levlistára, mit szól hozzá T és a többiek, de már meg sem vártam a szokásos “meg tudod csinálni?” kérdést, rögtön elkezdtem, mert ha nem a statfilmet csináljuk meg ezzel a technikával, akkor majd én a választások után valami mást. Akartam, bele voltam buzulva teljesen.

A kezdetleges demóm felrobbantotta a bombát: végre kitört a csapat az alkotói válságból, nagy egyetértésben megállapodtunk benne, hogy ez lesz, és kész. Nem várunk január közepéig, majd megkapjuk a választás után azt a 10 napot, harmadikán délelőtt 10-kor mindenkinek kötelező jelleggel ott a helye a szerkesztőségben, és belecsapunk a lecsóba, de úgy rendesen.

Új reményekkel, rendíthetetlen lelkesedéssel és csillogó szemekkel néztem a 2010-es év elébe - a várható siker okozta örömet még az egyébként a háttérben szép csendben döglődő házasságom sem tudta beárnyékolni. A magánéletemről nem nagyon olvashattál eddig a 2005-ös válságot leszámítva, és nem is akarok

többet írni róla, mint ami feltétlenül szükséges - 2010-ben viszont fontos jelentősége lesz az otthon történeteknek is.

Ötödik fejezet (2010)

A mi évünk

“Új reményekkel, rendíthetetlen lelkesedéssel és csillogó szemekkel néztem a 2010-es év elébe” - zártam a tavalyi év történéseit bemutató írásom, néhány szóban megemlítve, hogy a háttérben komoly magánéleti válság kezdett körvonalazódni, amit viszont a készülő projektbe és a kormányváltás utáni időszakba vetett hit egyelőre teljes mértékben ellensúlyozni tudott, sőt: igazság szerint le is szartam az egészet. A mi éveink és a kétharmados eufória lendülete viszont az év közepe tájékán kifulladt, hogy aztán a kormányváltás utáni anomáliák és az otthoni problémák közösen örökre véget vessenek a hurráoptimista hangulatnak, és egy olyan hullámvasút-szerű lejtőn indítsanak el, amiért Disneyland-ben komoly pénzeket lehetne szedni.

2010. január harmadikán, a mi éveink alapkőletételén még ebből semmi sem látszódott: kipihelve, újult erővel csaptunk bele, hogy február utolsó napjaira elkészülhessen a nagy mű. Mindent beleadtunk, sőt, mindenki egy picivel többet is annál. Folyamatosan élesben improvizáltunk: kitaláltuk, hogy mit akarunk, aztán

kikísérleteztük, hogy azt hogyan lehet - majd fogtuk, és 1-2 nap után megcsináltuk. Vérbeli INTP-nek való munka, és minden nehézség ellenére (bőven jutott abból is) imádtam ezt az időszakot. A napi nem sürgős szerkesztőségi rutinmunkát is széttoltuk azok között, akik közvetlenül nem vettek részt a mi éveink összeállításában, így ők is 200 százalékon pörögtek két hónapig, amiért különösen annak tükrében jár hatalmas respect, hogy a mi éveinkért a Dogbyte fedőnevű keménymag aratta le a babért, a nyilvánosság részéről pedig egész projektet arccal képviselő Gery Greyhound-ot illette a dicsőség - pedig a teljes csapat egyformán kivette belőle a részét. Ahogy már 2009-ben is említettem, a Fidesz annyira nem látott fantáziát az ötletben, hogy semmiféle segítséget nem adott hozzá - emiatt egyrészt mindenkire hatalmas terhet rakott az alkotás folyamata, hogy ne menjen a “fontosabb” feladatok rovására, másrészt viszont (ami jó) teljes mértékben szabadon garázdálkodhattunk mindenféle megkötés nélkül.

Két hónapig non-stop nyomtuk kifulladásig, ahogy csak bírtuk. A tervezett határidőhöz képest alig 10 nap késéssel, március 10-én hajnal 2-kor elindítottam a végső rendert, 3 óra után a YouTube-on volt a cucc, én pedig kivételesen nem vártam meg az első reakciókat, csak élesíttem a pár nappal korábban megírt blogbejegyzést, elküldtem a Vastagbőrnek, hogy majd valamikor

élesedik egy ilyen, majd összeestem, és hosszú idő után először aludtam egy jót.

Valamikor délután tértem magamhoz, és nem hittem a szememnek: a szerkesztőségi levlistát előzönlötték videóról szóló cikkek linkjei a legkülönbözőbb helyekről, ahogy mondani szokták, szabályosan felrobbant a net a mi éveinktől. Számítottam rá, hogy siker lesz, és reménykedtem is benne, ha már ennyit küzdöttünk vele, de azt legvadabb álmomban sem gondoltam volna, hogy napokig a csapból is ez fog folyni, a saját blogomon fogok róla az akkori pénzügyminiszterrel vitatkozni, és kb az összes netes fórumon ez lesz a téma. Minden létező rekordot megdöntött a videó nézettsége, és dagadt a keblünk a büszkeségtől: megcsináltuk.

Természetesen az idő minket igazolt, a Fidesz is belátta, hogy ez egy ütős anyag, használták is sok helyen a kampánykörút során, bár azért azt hozzátenném, hogy nem erőltették meg magukat, hogy a köszönetüket máshogy is kifejezzék (mondjuk egy kis alamizsnával) úgyhogy ezúton is cáfolnék minden olyan állítást, hogy a mi éveink Fidesz-propagandavideó lett volna. Természetesen benne volt, hogy a Fidesznek legyen jó, mert őszintén hittünk abban, hogy az az országnak is jó lesz - de mindezt a saját meggyőződésünkből csináltuk, és nem azért, mert fizettek érte.

A videót megnéztem, nekem mint vizuálisan képzett embernek kilóg a lóláb, ordít róla, hogy a fidesznek készült, a narancsos headline kiemelések és az utolsó szlogen mondat csak a bolondokkal hitetheti el, hogy független. Azzal is legyen mindenki tisztában a video nagyon sok pénzbe került, megkockáztatom 5-10 milliós nagygrendű munka amin pr kommunikációs szakemberek hada dolgozott a háttérben, nembeszélve a magasan képzett grafikusokról, animátorokról, akik professzionális anyagokból, forgatókönyvekből és scriptekből dolgoztak, sok milliós szoftverekkel felszerelve. Nyilván nem pistikék rajzolta a csodás grafikonokat paintban és a high end specal effekteket power pointban.

Egy jellemző komment a sok közül - ebből egy szó sem igaz.

A technika mellett a mi éveink videóval kapcsolatban az üzenet a legfontosabb. Sokkal kevesebben olvasták el, mint ahányan a videót látták, pedig legalább olyan fontos, és ma is megállja a helyét - úgyhogy most teljes terjedelmében bemásolom ide. Ugyan nem én írtam, hanem közölünk valaki más, de 100%-ban egyetértek minden szavával. Nevezhetjük ezt a 2016-os “harmadik korszak” ars poeticájának is: ha ma valaki megkérdezné, hogy mit tartok a magyar demokrácia legnagyobb problémájának, ugyanúgy ezt linkelném, mint az elmúlt 6 évben bármikor, és fogok még rá hivatkozni a későbbiekben.

Szóval, az üzenet... Mi is volt az?

Ja, megvan. Egyszerű, mint a faék: nem a szavak számítanak igazán. A tettek a fontosak. Ahogy az arab közmondás tartja: „Az ígéret csak egy felhő; a beteljesítése az eső.” Vagy ahogy a kínaiak mondják: „A beszéd nem főz rizst.”

Ennyi. Ha honfitársaink többsége értené ezt az egyszerű bölcsességet, nem jutottunk volna idáig. Megismételjük ezt a mondatot: ha honfitársaink többsége értené ezt az egyszerű bölcsességet, nem jutottunk volna idáig.

A magyar társadalom túl lassan gyógyuló betegsége, hogy rendkívüli jelentőséget tulajdonít a szavaknak. Politikai eseményhorizontunk nagyjából az utolsó három hónapig nyúlik vissza, és ennek jelentős részét is verbális elemek töltik ki: ígéretek, szócsaták, az ellenfelek szavainak fantáziadús és persze nem feltétlenül jóindulatú értelmezgetése, személyes vélemények és írói munkásságok, jelszavak, szlogenek, csatakiáltások... Ezeket csócsálgatjuk éjjel-nappal. Mindez rendkívül szórakoztató (már annak, aki gerjed az ilyesmire), és természetesen nagyon is van jelentősége annak, ki mit mond, miről milyen véleménnyel van, mik a tervei.

De a szavak akkor is csak szavak. Legjobb esetben is szándékot jeleznek (a politikában sokszor még azt sem), ami még fényévnnyi távolságban van a megvalósulástól. Ezért, ha politikusaink és pártjaink valós teljesítményére vagyunk kíváncsiak, nagyságrendekkel pontosabb képet kapunk, ha azt vizsgáljuk, ki mit cselekedett, és mennyire volt ez összhangban az általa hangoztatott ígéretekkel.

És itt érkezünk el a statisztikákhoz. Természetesen ezeket sem Mózes hozta le kőtáblán a hegyről: ezeket is emberek készítik, ennek megfelelően ezek is lehetnek manipulatívak, torzok, vagy egyszerűen csak ostobák (például, mint tudjuk, az átlagmagyarnak egy melle és egy heréje van) - mégis, sokkal pontosabb képet kaphatunk a folyamatokról a statisztikákon keresztül, mint bármilyen politikai párt nyilatkozataiból.

Tudjuk, hogy mindezzel nem találtuk fel a melegvizet. Ám Magyarországon az emberek egy nem kis része a mai napig pusztán érzelmi alapon voksol, sokszor teljesen ignorálva a valóságot. Ők azok, akik a demokráciát egyfajta társadalmi hógolyózásnak tekintik: be kell állni egy csapatba, és ész nélkül dobálni a másikat. Egy másik - értelmesebb - része pedig ugyan tudja mindezt, csak esetleg lusta elvégezni a „házi feladatát”, és valóban utánajárni a

dolgoknak. Így jön létre az az állapot, amiről József Attila írt: „Magyarország, duhaj legények falva”. 1923-ban...

Mi mindenesetre most megtettük, ami tőlünk tellett, és megvizsgáltuk, mit mondanak a számok a 2002 óta tartó időszak folyamatairól. A kirajzolódó kép cseppet sem szívderítő: a nyolc év baloldali kormányzás minden túlzás nélkül az összeomlás szélére sodorta az országot gazdasági, társadalmi, morális értelemben egyaránt.

És itt jön az üzenet második, ugyanolyan fontos része: ne higgy nekünk sem. Ha nem tetszik az a konklúzió, amire mi jutottunk, járj utána magad, hogy azok, akik a voksodat kérik az ország irányításához, mit tettek, és mit nem. Ha ezt kellő lelkiismeretességgel teszed, az lehet belőled is, ami a legfontosabb építőkövét jelenti egy demokráciának: megfontolt, jól informált, felelősségteljes választó. Ez az, amire ennek az országnak a legnagyobb szüksége van. Ilyenből 10 millióra...

Dogbyte

Ez a hajó elsüllyeszthetetlen

Egy hónappal a mi éveink után a Fidesz papírforma szerint kétharmaddal nyerte a választásokat, mi pedig izgatottan vártuk, hogy milyen szerep vár ránk Magyarország újjászületésének alakításában. Személy szerint én nem a csodát vártam a Fidesz kormányzásától, csak azt, hogy egy kicsit minden jobb és más lesz (úgy gondoltam, a szocikat nem nehéz túlteljesíteni) és büszke voltam rá, hogy az online csapat (konkrétan a KIM Kormányzati Kommunikációért Felelős Államtitkársága) tagjaként én is aktív részese lehetek a változásnak.

Nagy lendülettel indult a Fidesz ezen a területen a kormányváltás után: valószínűleg sokan emlékeznek még az elhíresült “OMG” kampányra, ami az összes (akkor még meglehetősen szétagolt és rendszertelen) kormányzati és minisztériumi honlapra kikerült - egyértelmű jelzést adva mindenkinek, hogy a Fidesz nagyon komolyan veszi az internetes jelenlétet, ráadásul a szocik többszázmilliós, használhatatlan kormányzóvivő.hu nevű borzalma helyett ez egyrészt házon belül készül (olcsón) másrészt egy átgondolt, tudatos stratégia része. A különféle szanaszét levő kormányzati weboldalak kormány.hu-n belüli egységesítése, valamint az oldalhoz tartozó fotó- illetve

média-archívum egy nagyon fontos első projekt volt, kicsivel később viszont alább hagyott a lendület, és a megvalósítás már közel nem sikerült olyan jól, amilyen a tervezőasztalon volt. De kommunikáció szempontjából mindenképp fontos lépés volt: tudatosítani az emberekkel, hogy a Fidesz egy modern, lendületes és fiatalos kormány lesz.

BLOG: OMG! (Vastagbőr, 2010. május 31.)

OMG

Szerző: zero - 2010.05.31. 11:01

Na, ez pópecl Ma reggel belecsaptak a lecsóba!

Íme, pl. a Honvédelmi Minisztérium nyitólapja:

OMG*

[in English](#)

Az új kormány rendet akar tenni az állami honlapok területén is. Úgy vélik, a jelenlegi helyzet méltatlan az országhoz: a minisztériumi oldalak nékülöznek bármiféle egységes szerkezetet és arculatot, a honlapok közül jórészt technikailag elavult, felülírásban és tartalmában pedig zavaros, átgondolatlan.

BIT.LY/E810-09

Az én feladatom - kézenfekvően - a videóarchívum volt: a miniszterek és államtitkárok nyilvános szerepléseinek megörökítése és archiválása mellett terveink között szerepelt, hogy a kormány intézkedéseit és eredményeit a mi éveinkhez hasonló modern audiovizuális eszközökkel kommunikáljuk. Egy rendkívül élvezetes időszak kezdődött ekkor: a munka miatt bejártuk az országot, volt hét, amikor megfordultam Nyíregyházán, Veszprémben, Szegeden és Győrben egy-egy gyáratatás, biohulladék-erőmű-alapkőletétel és hasonló, rendkívül változatos események kapcsán.

Ehhez a munkakörhöz kapcsolódik a legemlékezetesebb és legsokkolóbb élményem az elmúlt 10 évből, amikor az októberi vörösiszap-katasztrófa után 1-2 nappal a károkat felmérő egyik katonai helikopteren ülve (hol voltak még akkor drónok) légifelvételeket készítettünk a sajtó számára. Persze videón bemutatni, szavakkal leírni meg aztán végképp nem lehet azt a szörnyűséget, amit közvetlen közletről volt alkalmunk megtapasztalni, ilyenkor az ember azért elég sok mindent átértékel magában, egy kicsit megtanulja megbecsülni azt, ami van, a kisebb-nagyobb hétköznapi problémák súlya pedig ha nem is teljesen, de valamelyest eljelentéktelenedik.

Gondok márpedig bőven akadtak, és ahogy a fejezet bevezetőjében írtam: ezek az év második felére megszorodtak, és szép lassan elkezdődött a lassú hanyatlás. 2010. nyarán még szerencsés, kivételezett helyzetben éreztem magam, amikor a KIM kossuth téri épületének tetején, a Dunára néző cigizősterasról körbenéztem, és elgondolkodtam rajta, honnan is jutottam odáig: addigi életem csúcspontja volt ez a nyár, ami nagyjából feledtette velem a más jellegű bajokat - de aztán sajnos nem csak más jellegű, hanem KIM-en belüli problémák is felbukkantak. 2010 nyara volt az az időszak, ami a Titanicon Jack és Rose romantikus együttléte néhány órával a jéghegynek ütközés előtt...

Vasból készült, tehát el tud süllyedni - és el is fog

Amilyen jó dolgom nekem (és fotós, videós kollégiámnak) volt a KIM-ben, másokra olyan nagy terhet rakott a kormányzati honlapok megújításának projektje. Mivel én a munkaidőm elég jelentős részét “házon kívül” töltöttem, nem vagyok 100%-osan képben a pontos történésekkel, mások nevében nem is igazán akarnék hülyeségeket beszélni, de az év vég felé érezhető volt a feszültség a levegőben. Szerettem volna nem csak a saját szemszögömből írni, hanem másokat is megkérdezni, de aztán mások nem kívántak élni a lehetőséggel... A lényeg az, hogy ez év végére felőrölte a csapatot, a mi éveink készítésében legaktívabban részt vevő keménymag az év végére elhagyta a süllyedő hajót, az új kapitány pedig egy egészen más közegből érkező, teljesen más szemléletet képviselő illető volt.

Róla majd a következő részben, előtte egy kis kitérő a jelenbe: e sorokat 2016. júliusában írom, amikor már úgy-ahogy kezdem kiheverni a 2011-2014 közötti süllyedés időszakának (a következő fejezetekben részletezett) kudarcait és fájdalmait. A könyv írása, és a visszaemlékezés óhatatlanul sebeket tép fel bennem, elég nehéz életem legszebb pillanataira visszaemlékezni egy nehéz időszakban anélkül, hogy ne törne elő a nosztalgia, a régen minden jobb vót

érzés. Bár 2016. nyarán már viszonylag stabil a harmadik korszakba vetett hitem (a könyv megjelenése és az ezzel párhuzamosan készülő más projektjeim várható sikere erre valószínűleg rá fognak még segíteni) de az idáig vezető út rögös és fájdalmas, néha még ma is vannak utórengések, amikor kitör belőlem, hogy mennyivel jobb, egyszerűbb és felemelőbb volt 2007-10 között, és hogy mennyire bassza meg mindenki, aki ezt az álmomat tönkretette.

Egy ilyen pillanatomban mocsár részegen írtam rá Facebook-on egy egykori alkotótársamra a régiek közül (egyébként nem tartjuk már a kapcsolatot) és kifakadtam, mennyivel jobb volt ahhoz képest, amennyire most szar - józanul eszembe nem jutna ilyen, de ha már így alakult, másnap bocsánatot kértem, és normálisan megkérdeztem, nincs-e kedve az ő szemszögéből hozzátenni valamit a készülő könyvhöz. Nem volt, és azt javasolta, tegyem fel a régi szép emlékeket egy polcra, és lépjek tovább - előbbi kérését tiszteletben tartom, arra viszont képtelen vagyok, hogy ne írjam ki magamból az elmúlt 10 évet - pláne úgy, hogy 2016. júliusában már csak a ez a fejezet van hátra, valamint a később kitalált nulladik (1998-2006) és az utolsó (2016-2028).

Vissza 2010 nyarához: bár magát a munkát baromira élveztem, azért voltak a KIM-ben technikai és szervezésbeli gondok bőven. Eleve nagy káosszal indult az átadás-átvétel: technikai

felszereltségünk (számítógép, laptopok és hasonló alapvető dolgok) hiányos volt, gyakorlatilag azon dolgoztunk, amit a Szentkirályi utcából magunkkal vittünk - ezeket a "külső" eszközöket azonban nem lehetett a minisztériumi hálózatba beilleszteni, csak munkavégzésre alkalmatlan állapotban. Értsd: a minisztériumi rendszerfelügyelet által jóváhagyott alkalmazásokkal, általuk telepítve - ebbe egy Windows és egy hótfelesleges Office+outlook fért bele, az nCore-ról letöltött warez Photoshop, Premiere Pro és After Effects (vagyis bármi, amivel dolgozni is lehet) érthető okokból nem, arról meg aztán szó sem lehetett, hogy a saját gépeinken rendszergazdák legyünk, és telepítsük, ami épp kell. De mivel pénz nem volt a legalizálásukra, így kénytelenek voltunk ilyen illegalitásban tevékenykedni, kvázi a saját eszközeinkkel. Az ember nem is gondolná, hogy egy minisztériumban problémát okozhat egy néhány százezer forintos szoftver vagy laptop, de a Fidesz (ekkor még látszólag) nagyon komolyan vette a takarékos kormányzás gondolatát, talán túlságosan is. Ígéretük persze voltak, betudtuk kezdeti gyerekbetegségnek a dolgot, hiszen a kormányváltás után ezer fontosabb más dologra kellett figyelni, és pénzt költeni.

Apropó pénz: májustól kb októberig egy vasat sem kaptunk, mert a belső bürokrácián valamiért ennyi ideig tartott átnyomni minket, átmenetileg akkor is csak (kényszer)vállalkozói szerződéssel - így állhatott elő az az állapot, amiről az Index is írt 2010 őszén:

“milliókat kaszált a Greyhound, Tomanovics Gergely cége a minisztériumi megbízásokkal” - holott ezek a színlelt szerződések az elmúlt 5 hónap (május - október) elmaradt munkabérének rendezését takarták. Most már ezt is tudod...

CIKK: 1,13 milliós megbízás? (Index, 2010. október 20.)

BELFÖLD | KÖZGAZGATÁSI ÉS IGÁZSÁGÜGYI MINISZTERIUM | GYURCSÁNY | ÁLLAMI MEGRENDELÉS

Leszerződtek a Gyurcsány-videós netsztárt Navracsicsék

INDEX

2010.10.20. 11:23

Ajánlom 78

A Best of Gyurcsány-videóival ismertséget szerzett huszoneves Tomanovics Gergellyel kötött szerződést a Közigazgatási és Igazságügyi Minisztérium nyáron a miniszterek és államtitkárok nyilvános szerepléseinek dokumentálására. Tomanovics cége nettó 1,13 milliót keresett a megbízással.

Nettó 1,13 millió forint értékű szerződést kötött a Közigazgatási és Igazságügyi Minisztérium (KIM) annak a huszoneves férfinak, Tomanovics Gergelynek a cégével, aki egy Gyurcsány kijelentéseiből összeállított videóklippel szerzett ismertséget az interneten 2006-ban.

Sourcing Amusement Park?

You Need The Leading Global B2B Platform

BIT.LY/E810-10

Okozott egy kis fejfájást, hogy mit is mondjunk az Indexnek (megjegyzem, a cikket író Janecskó Kata korrekt volt, és adott időt, hogy kitaláljunk valamit) aztán a fent olvasható mesét találtuk ki - vagy mondjuk inkább úgy: nem tártuk fel az igazság minden részletét. Hirtelen jött ez az egész megkeresés, egyelőre még nem jutottam el oda, hogy az elejétől a végéig bevalljak mindent - annak viszont örültem, hogy 4 év után végre nem kell bújkaálnom, és titkolnom a nyilvánosság elől azt, amire egyébként baromira büszke voltam, és szívem szerint mindenkinek elmeséltem volna már sokkal korábban. Úgy voltam vele, hogy majd egyszer erre is sort kerítek.

Egyébként a szerződéses dolog tényleg csak átmeneti megoldás volt: miután az átadás-átvétel procedúrája után a

személyzeti kérdések rendezésére is lett kapacitás, rendszeresen bejelentettek minket, az év végén már a KIM hivatásos állományában voltunk mindannyian. Hozzáteszem: ez sem bizonyult tartós állapotnak, de erről majd a 2011-ről szóló következő fejezetben, mert addig még történt 1-2 meghatározó esemény.

Ahogy már korábban említettem, 2010. nyarán a munkahelyen még a stabil, lelkesítő, inspiráló hangulat uralkodott - nem úgy a otthon. Amit eddig leírtam, az egy 100 kilós súly a mérleg egyik serpenyőjén, és nem beszéltem még a lassan 99 kilósra duzzadóról a másikon, ami miatt lassan kezdett borulni az egyensúly. Most muszáj egy kicsit kitérnem erre is, és nem kerülhetem el azt sem, hogy megírjam, de ígérem, nem fogok a kelleténél többet írni a magánéletemről és a családi hátteremről (hiszen az írásom célközönsége nem az ilyesmiken rágódó buta proli, és bármennyire is jó reklám lenne, inkább nem akarnék ezzel muníciót adni a Blikk- illetve kurucinfó-színvonalú pletykaújságoknak) de itt most komoly szerepet kapnak az otthoni történések, és ugyanilyen fontos az is, hogy a saját hibáimról is írjak - a nagy képhez ugyanis ez is hozzátartozik.

Nehéz erről írnom. Máskor egy teljes évet ledaráltam néhány óra alatt, most meg hetek óta megy a huzavona: megnyitom a Google Docs-ot, végiggörgetem az eddig készre tördelt-formázott 85

oldalnyi szöveget, majd nézem a villogó kurzort, és próbálok visszaemlékezni. Most 2016. augusztus huszonhatodika van, és hajnal 1 óra 20 perc: három héttel vagyunk a könyv megjelenésének tervezett időpontja (augusztus 1.) után, és már csak ez az egy időszak van hátra. Kész van a múlt 2010-ig bezárólag, és kész 2012-től a jövőig minden, csak ez a kb 4-5 oldal van hátra, és mehetne publikálásra az anyag, aztán hátra lehetne dőlni, de valahogy nem megy. Az elmúlt 3 hét: nézem a villogó kurzort, fél órát görcsölök, aztán vagy belefogok valami másba, vagy bontok egy sört, hátha úgy jobban megy, de nem, bontok még egyet, akkor már végképp nem, inkább bringára ülök, és elindulok az éjszakába Pokémonozni, hogy kiszellőzzön az agyam, közben persze még 1-2 sör, ami után végképp esélytelen bármi. Ma (vagyis most már tegnap) ért egy kisebb sokkhatás, amikor valaki olyan videót tett ki a Facebook-ra, amelyet én akartam kb fél éve megcsinálni, csak hát halogattam azt is, ahogy ezt is, mert mindig volt rá kifogás - tegnap este úgy ültem le ide, hogy most már aztán nincs kifogás, reggelre kész kell ennek lennie.

Az a baj, hogy alapvetően racionális beállítottságú ember vagyok, az érzelmi vívódásokkal nem tudok mit kezdeni, 2010. nyarán pedig ezek kerültek előtérbe, és a mai napig nem tudom teljesen feldolgozni őket. Előbb jövök rá saját magamtól a sokismeretlenes egyenlet megoldóképletére, mint hogy a saját érzéseim, vágyaim alakulásának okát megfejtsem. Talán ez a válasz

arra is, hogy mi a legnagyobb bajom a magyar belpolitikával: nem logikus, nem racionális, és ez az én agyammal értelmezhetetlen - de erről majd később :)

Nem logikus és nem racionális az, hogy miért laposodott el a kapcsolatunk 2010-re. Sok időt és energiát toltam a Fideszes és egyéb projektekbe, nyilvánvalóan fontosabbak voltak ezek mindennél (hiszen vagy ez a karrier, vagy az autómosó) és ezt a kapcsolatunk is megsínylette, de alapvetően nem emiatt kezdett el mindenfelé kóricálni a fantáziám. 18-as karika mellett lehetne részletezni, inkább nem térnék ki rá (már ez is sok) a lényeg: hosszú idő után először regisztráltam ismerkedős oldalakra nézelődni. Régen is voltak ilyen időszakaim, valahogy aztán mindig elmúltak, akkor is arra számítottam, hogy ez lesz. Csak aztán megismerkedtem néhány emberrel, akik segítettek megérteni saját magam, és emiatt kialakult egy olyan őszinte viszony, ami otthon valamiért hiányzott. Mindent elmondhattam, a legtitkosabb, legbizarrabb vágyaimat is, amiket otthon valamiért nem mertem, mégpedig egy okból: mert ellentmondtak volna annak, amiket korábban magamról gondoltam, és úgy éreztem, ezzel aláásom a hitelességemet, vagy nem is tudom mit. Nem akartam “egyszer ilyen, máskor meg olyan” lenni, pláne azért, mert ezek bennem is kiforratlan gondolatok voltak, amikről én magam sem tudtam eldönteni, hogy tartós, vagy csak múló fantázia. Augusztus végén ismerkedtem meg egy lánnyal, akivel szeptemberre

találkozásig “fajult” az, hogy beszélgetünk, és megvan a hullámhossz. Igen, megtörtént az is, de igazság szerint az együttlét környékén jöttem rá, hogy nem elsősorban az hiányzik, hanem hogy valakivel megoszthassam a titkaimat, és segítsen megérteni azokat a gondolataimat, amik dilemmát okoznak. Vele olyan természetességgel tudtunk bármiről beszélni, mint ha csak az időjárást veséznénk ki, ráadásul imponált, hogy ő már mint Gery Greyhond ismert meg (régebben is követte a munkásságomat) és nem kell régi beidegződések miatt elfojtani magamban semmit. Nagyon jó volt, csak egy volt a bökkenő: hogy Andi erről az egésztől semmit nem tud, és én tudom, hogy őt nagyon bántja, ha a háta mögött ilyesmi történik. Tudtam, hogy előbb-utóbb eljön az idő, amikor el kell (és el is akarom) mondani neki mindezt, nagyjából pont kezdtem én is megérteni és elfogadni magam, aztán persze ahogy lennie kell, előbb derült ki, mint hogy erre sor kerülhetett volna, és innentől logikus és racionális következmény, hogy mondhattam bármit arról, hogy mikor is akartam mindezt elmondani...

Most biztosan sokan azt kérdezik, hogy miért nem hagytam ott Andit, ha másfelé kacsintgattam közben: azért, mert szerettem őt, ahogy ma is. Ő a társam, akivel nagyon sok harcunk volt, sok mindenben keresztülmentünk már, és mindig az lett a vége, hogy megoldottuk. Biztos vagyok benne, hogy ezt is megoldottuk volna,

ha nem úgy alakulnak a dolgok, ahogy alakultak. Andival terveztem a jövőt, a másik lánnyal meg ugyan testben-lélekből jól együtt voltunk, de se nekem, se neki eszébe nem jutott volna, hogy ebből több legyen - legalábbis akkor ezt beszéltük meg, és én őszintén ebben hittem. Nehéz elmagyarázni, de én tényleg úgy gondoltam, hogy a hűség és a monogámia nem feltétlenül kötelező tartozéka egymásnak. Gyakorlatilag barátként tekintettem a lányra, még akkor is, ha néha kieresztjük a gózt, megéljük a titkos vágyainkat, megvan a tiltott gyümölcs élvezete, utána mindenki megy a dolgára. Nagyon szerettem volna, ha Andinak is elmondhatom mindezt, utólag tudom, hogy még meg is értette volna - de az, hogy bevallás helyett lebukás lett, keresztülhúzta a számításainkat. Ugye, kedves Gyurcsány Feri, mennyivel másabb lett volna, ha az ősödi beszéd nem csak kiszivárogozik?

Paradox módon Andival is pont elkezdtünk egy kicsit jobban együtt élni: a KIM-es országjárás során csodálkoztam rá, hogy mennyi szép helyet lehet találni Budapesttől egy-másfél-két órás autóútra. Ezen az őszön kezdtek rendszeressé válni a vidéki hétvégék, ekkor kezdtünk geoládát gyűjteni is - végre volt valami rendszeres közös programunk, ami mindkettőnknek és a kapcsolatunknak is jót tett, bár megoldásra várt még a "szerető-kérdés" amit egyelőre elintézttem annyival, hogy illegalitásba vonultunk: Andi nem tud róla, hogy találkozunk, majd

egy alkalmas időpontban az elejétől a végéig elmondom, hogy mi is ez az egész.

Egy váratlan és drasztikus családi tragédia aztán felülírta a nagy őszinteség terveit. Andi számára az édesapja volt a minden, aki mindenben támogatta őt, bármikor számíthatott rá, még a köztünk levő nehéz helyzetben is ő volt az egyetlen támasza. Aztán váratlanul súlyos daganatos betegséget diagnosztizáltak nála, és ez érthető módon lelkiileg a padlóra küldte szegényt. Bár folyamatosan reménykedtünk, hogy felépül, november végén sajnos elveszítettük őt - mindössze négy nappal azután, hogy még közösen ünnepeltük együttlétünk 10 éves évfordulóját, amire azt terveztem korábban, hogy ez lesz a kapcsolatunk új alapokra helyezésének napja (értve ezalatt azt, hogy leülünk, és őszintén átbeszéljük a közös jövőnket. Keresve sem találhattunk volna erre alkalmatlanabb időpontot, le is tettem róla)

Közben a másik lánnyal kezdett kifulladásni a kapcsolatunk. Bár korábban úgy volt, hogy nekem Andi az első, és ezt ő elfogadja, de látszólag nehezményezett, hogy egyre inkább Andi mellett állok, és nem csak azért, mert nehéz helyzetben van: tényleg egyre jobb kezdett lenni közöttünk, és azt éreztem, hogy nem is annyira kell mellette más. Ugyan még találkoztunk (titokban) de Andinak megmondtam, hogy ez már nincs többé - és valószínűleg így is lett

volna egy idő után, csak aztán megint kiderült, hogy van (érzésem van hozzá, basszus) és ez megint lerombolta azt, ami szép lassan kezdett újjáépülni. 2010 legvégén ott álltunk a süllyedő hajó tatján a korlátba kapaszkodva, nézve, hogy lassan elnyel minket a mélység, ahonnan vagy a felszínre tudunk úszni, és újrakezdjük, vagy örökre elvesztünk. Amilyen reményekkel kecsegtetett ez az év, olyan borús kilátásokat ígért a következő...

Hatodik fejezet (2011)

Újjászületés, vagy halál

2011 - a csúcson túl, az utolsó évem a Fidesszel. Hosszú vívódással telt ez az év, és néhány váratlan külső körülmény tett pontot az aranykornak nevezett időszak végére.

Andival szerencsére sikerült rendbe szednünk magunkat - bár ez közel nem volt ilyen egyszerű. Nem tettem le arról, hogy egyszer majd egy kicsit okosabban újra nekiüljünk ennek a bizonyos teljesőszinteség-projektnek, de egyelőre jobbnak láttam pihentetni a dolgot, és arra koncentrálni, hogy együtt jó legyen. Egy önző geci lettem 2011 elejére, és már én is beláttam, hogy ez nem vezet sehova, főleg olyan körülmények között, amelyek akkor fennálltak. Beláttam, hogy hazugsággal nem lehet az őszinteségért küzdeni, jobb ezt a dolgot azzal a másik lánnyal egyszer és mindenkorra lezárni. Bár meggyötört minket ez a fél év, de a végére megerősödtünk, és új szövetséget kötöttünk egymással, hogy ilyesmi soha többé ne fordulhasson elő: innentől kezdődik az új őszinteség rendszere (ami nevét az akkoriban “divatos” nemzeti együttműködéséről kapta) aminek még fontos jelentősége lesz

nemsokára, azért is tartottam fontosnak megírni az elmúlt év magánéleti történéseit.

Most pedig vissza a fő történet-szálhoz: a KIM-ben teljesen új felállásban kezdődött az új év. Ahogy már írtam, tavaly év végére a régi csapat keménymagja szétesett, közvetlen felettesként is egy új arc jelent meg a színen: a Hollik, akivel alapvetően változott meg a működésünk. Korábban egy kreatív csapatként működtünk, ahol ugyan megvolt a hierarchia, de inkább egymás mellé rendelt viszonyban találtuk ki és valósítottuk meg az elképzeléseinket. Mindenki szava és ötlete ugyanannyit ért, a kapitánnyal közösen eveztünk előre. Hollik viszont inkább politikus, mint kreatív szakember volt (és itt most szakember alatt értem azokat az önfejlesztő autodidaktákat, mint amilyenek mi voltunk) és emiatt nem igazán tudott részt venni az alkotói folyamatban, és mivel többen is kiszálltak, gyakorlatilag egyedül maradtam az olyan jellegű munkákra, amiket sokan összedolgozva, egymást inspirálva és a holtpontokon túllendítve vittünk előre. Itt kellett megtapasztalnom, hogy bár egyedül is megoldok gyakorlatilag mindent, amit kell, de sokkal hosszabb idő, ha csak a Google a barátom, és nincsenek mellettem olyan emberek, akikkel össze lehet dolgozni.

Közben a Fidesz kormányzása is kezdett egyre inkább vállalhatatlan irányba fordulni. A kezdeti bénázást betudtuk az

átadás-átvétel nehézségeinek, és ellensúlyozta ezeket az a dinamizmus és eltökéltség, amit más területeken mutatott a párt (a már említett internetes projekt mellett a kormányablakok képviselte “jó és hatékony állam” illetve a kormányzati tisztségviselők létszámának drasztikus csökkentése, valamint az államadósság ellen hirdetett háború kifejezetten jó irányt mutattak) közben viszont egyre több olyan intézkedés volt, amit ha a szocik csinálnak, akkor országos népharag tör ki. Az első ilyen nagyobb port kavaró lépés volt a nagy magánnyugdíj-lenyúlás, amit már én is nehezen tudtam volna megmagyarázni, és ha valaki kérdezte róla a véleményemet, inkább lapítottam, “biztos tudják, mit csinálnak, szerintem kár ezt túlaggódni, hiszen a Fidesz mégsem az MSZP” - gondoltam. Utólag persze könnyű okosnak lenni, és megkövetem azokat, akiket túlaggódással vádoltam 2011. tavaszán, mert ez 2016-ból szemlélve tényleg rajta van a Fidesz (azóta egyre terjedelmesebb) bűnlajstromának top 10-es listáján. Sokan bírálták a 2011. január elsejével hatályba lépő új médiatörvényt is, bár én ennek a lényegét/jelentőségét nem értettem, de sokan a sajtószabadság halálát vizionálták - emiatt alakult meg a Milla (eredeti nevén: egymillióan a magyar sajtószabadságért) és 2011. március 15-én sor került az első komolyabb Fidesz-elleni tömegdemonstrációra is, ami világosan mutatta, hogy a Fidesz korábbi fontos bázisa, a fiatal, városi értelmiség kezd elfordulni tőlünk. Akkor ezt még nagyon túlzónak éreztem: miért várnánk csodát alig egy évvel a

kormányváltás után, miért kell rögtön minden hülyeségen felhorkanni? A szociknak volt 8 évük leamortizálni az országot, az ország népe pedig egy év után a Fideszen kéri számon, hogy miért nincs még kolbászból a kerítés? Majd 2018-ban mondjunk ítéletet, és akkor hasonlítsuk össze a kettőt...

Egyébként a régi levelezésemben kotorászva (alap, hogy nem törölök semmit) megtaláltam azt a 8 oldalas doksit, ami a kormány első egy évének eredményeit sorolja - ezeket egy tervezett videóhoz kaptam, és végiggörgetve tényleg be kell látni, hogy volt sok jó intézkedés, csak épp nem volt mellé megfelelő kommunikáció. A sajtó nyilván csak a szenzációt kapja fel, a pozitív eredményeket nem annyira, itt jöttem volna én igazán a képbe: tálaljuk ezeket olyan pörgős, menő stílusban, amire ráharapnak az újságírók, és így szélesebb körben ismertté válnak a tények. Régi közhely: egy kép többet mond ezer szónál, és az elmúlt évekből azt is tudjuk, hogy egy Greyhound-videó többet ér, mint Szijjártó és a többiek unalmas sajtóközleményei, valamint a telt házas Fidesz-naggyűlések együttléve...

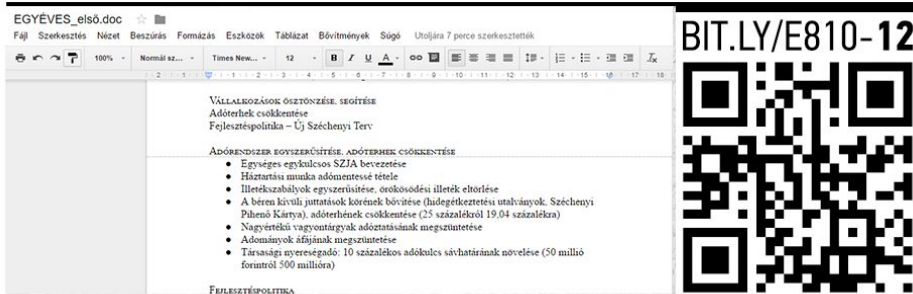
Vége elkezdődött, amit vártam

Vagyis hát elkezdődhetett volna, ha nincs elbalfaszkodva az egész. Kezdtünk úgy-ahogy összecsiszolódni a Hollikkal, és kitalálni, hogy mire is használjunk engem (az államtitkárok és egyéb állatfajták videózásán kívül persze, mert az elsődleges azért ez volt, de mindketten tudtuk, hogy bennem annál több van - bár így utólag talán jobb lett volna, ha végig ez marad a feladatomban). Kitaláltuk, hogy csinálunk mindenféle látványos tájékoztató videókat a kormány.hu-ra, és én itt éreztem, hogy végre eljött az én időm.

Az államadósság egy fontos vesszőparipa volt 2011. első felében, a magánnyugdíj-vagyon privatizációja is úgy volt kommunikálva, hogy az adósságcsökkentés a célja, ezekről készült volna egy 3 dimenziós animáció: mennyi lett a szocik 8 éve alatt, mennyit csökkent egy év alatt máris, hurrá. Ez lett volna az első komolyabb KIM-es projekt, csak sajnos az adósság-csökkenése megtorpanni látszott, úgyhogy ezt félretettük későbbre, amikor majd tényleg csökken :) Helyette kitaláltuk, hogy mutassuk meg, mit adott nekünk a Fidesz a kormányzás egy éve alatt. Ekkor született meg a nagy ötlet: egy animált idővonal, amin az egyes dátumoknál kis felugró ablakokon mutatunk mindenféle dolgokat, vagy épp

grafikonokat, és mindezt úgy, hogy újrahasznosítható legyen, vagyis minden évben kiadhatunk egyet relatíve kevés munkával.

Dokumentum: az első 1 év eredményei

Sajnos itt mutatkozott meg, hogy az új felállásban nem igazán tudok működni: kitaláltam a vizuális koncepciót, nagyjából össze is raktam, persze nem voltam vele 100 százalékosan elégedett, de most nem is volt mellettem senki, aki besegítene, hogy azt a maradék 5 százalékot is beletegyük, szóval reszelgettem-csiszolgattam, és nagyjából lett is belőle valami, de hiányzott belőle az a plusz, ami a mi éveinkben megvolt. Aztán mire már pont kezdett volna jobban összeállni, jön az újabb utasítás: szemétszedő-akciót szervez a kormány, jó lenne hozzá valami infografika-animáció, tessék, itt van hozzá 5 adat, jó lenne, ha 2 héten belül kész lenne, mert ez most (valamiért) prioritás, utána térjünk vissza az eredménykampányhoz. Igen, pont ennyi volt a brief, se több, se kevesebb: néhány adat köbméterekkel, literekkel, négyzetméterekkel, szemléltessem őket valahogy. Ezt sikerült önerőből két hét alatt megvalósítani, a körülményekhez képest szerintem egészen vállalható lett (a

vállalható nálam azt jelenti, hogy nem tökéletes, de ki merném adni Greyhound videóként is szégyenérzés nélkül).

VIDEÓ: tények a hulladékról (2011. április)

E videó elkészültének körülményei és utóélete tökéletesen kifejezik azt a szervezetlen fejetlenséget, ami egyébként a KIM mindennapi életét jellemezte. Mivel a hirdetett akció május 21-én volt, április 21 volt a határidő, ami egy csütörtöki nap. Egy kicsit elcsúsztam a videóval, csak másnap délutánra lett olyan szinten kész, hogy akár ki is lehessen rakni, bár láttam még benne a hibákat. Prezentáltam az addig elkészült anyagot, nagy volt az elégedettség, de mivel péntek délután volt, hétfőn pedig húsvét hétfő, megbeszéltük, hogy csak kedden megy ki. “Nagyszerű, még van egy három napos hétvégém, hogy finomra csiszoljam az anyagot, meg is csinálom otthon, és ameddig jutok, az kedd reggel 8-ra ott is lesz a Dropboxon” - ezt én komolyan is vettem, rá is bólintottak, neki is ültem, nyomtam is, ahogy tudtam... Aztán hétfőn a kormány Facebook-oldalán látom publikálva a félkész videót. “Bocs, már nem vesszük le, de mostantól a javított verzió kerül majd

mindenhova” - szólt a válasz a kérdésekre, hogy ez akkor most mi. Igazság szerint nekem belefért volna, ha a tényleg apró szépséghibákkal tűzdelt pénteki verzió megy ki, csak akkor a 3 napos hétvégét nem töltöm vele fölöslegesen.

Ez az összevisszaság egyre több helyen jött elő: komolyan nem hiszem el, hogy ha Orbán Viktor miniszterelnök szombaton gyárat avat Szolnokon, vagy épp elmarad a Veszprémbe tervezett szombati program, az pénteken derül ki, márpedig ilyenek fordultak elő egyre sűrűbben, mert a belső kommunikáció egyszerűen nem működött olyan határfokkal, ahogy a kor technikai színvonalán működhetett volna. 2011-et írunk, 4 éve van piacon az iPhone, és nagyjából egy éve már nem úri huncutság az androidos okostelefon sem. Ehhez képest a KIM belső kommunikációja leragadt egy évtizeddel korábban: ahhoz, hogy a @kim.gov.hu végződésű e-mail címekre írt e-mailek megkapjam, el kellett indítani egy külön programot (Outlook, hogy a rosseb enné ki, aki kitalálta) aztán be kellett írni egy jelszót, és akkor mutatta - miközben a telefonomon már push notification érkezett a gmail-es leveleimről. Nem csoda, hogy kikerültük: Google naptárban vezettük a stáb beosztását, gmailt használtunk levelezésre, Dropboxon keresztül osztottunk meg fájlokat egymással. Állítólag a biztonság miatt kellett így működnie, és biztonságos volt: teljes biztonsággal használhatatlan. Egy külön főállású szervezői munkát igényelt, hogy

a belső levelezés káoszából valaki kiválogassa a fontos, dokumentálandó eseményeket, és ezeket Google naptárba vezesse, hogy bárki számára áttekinthető legyen, kik mennek holnap délelőtt Veszprémbe, délután pedig Nyíregyházára. Szóval mi magunk között próbáltuk a mi képünkre formálni a kommunikációt és a rendelkezésre álló technikát kihasználva szervezni a munkafolyamatainkat, a gond csak akkor volt, ha fentről eleve későn (vagy egyáltalán nem) jutott el az infó ahhoz, aki mindezt koordinálta.

Mindez persze bosszantó, de együtt éltünk vele: személy szerint ha arra gondoltam, hogy néhány kényszerből lemondott hétvégi program, vagy az autómosó közül kell választanom (hiszen ez a két választásom volt 2011-ben) akkor nyilván tűrök. Az azért felmerült bennem, ha egy minisztérium a saját működését ilyen balfasz módon szervezi, akkor hogyan akarnak elboldogulni egy egész ország irányításával...

Vissza a szemetes videóhoz: miután kész lett, szomorúan tapasztaltam, hogy szinte semmilyen módon nem “nyomatja” a KIM, értsd: azon kívül, hogy felkerült Magyarország Kormánya Facebook-oldalára és a weboldalra, semmi nem történt vele, komolyabb publicitást nem kapott, és meg is állt 3000 néző környékén - ennél én lényegesen többre számítottam. Nem tudom,

hogy a sajtó ingerküszöbét nem érte el, vagy csak egyszerűen nem volt, aki foglalkozzon a terjesztéssel... Erre már nem fogok választ kapni.

Újra elővettük az évértékelő-projektet. 2010. májusának végén állt fel az új kormány, az évfordulóra terveztük a videó premierjét, hogy legyen valami ütős cucc a sajtónak a saját sajtó szerinti évértékelés helyett. Döcögősen, de haladtunk, egészen addig, míg bekövetkezett egy váratlan baleset: valamelyik próbarendsorán egyszer csak egy csattanás kíséretében leállt a gép, és újraindításkor csak a tápegység ventilátora pörgött fel, se kép, se hang. Vagy az alaplap, vagy a processzor adta meg magát, ezzel pedig elkezdődött egy fél éven át tartó kálvária, aminek csak az vetett véget, hogy eljöttem onnan - ha nem a saját bőrömön tapasztalom meg mindezt, akkor nem is lennék képes elhinni, hogy egy minisztériumban ilyesmi előfordulhat: egy alapvető munkaeszközben meghibásodik egy nagyjából 20 ezer Forintos alkatrész, és ennek pótlása lehetetlen feladatnak bizonyul. Miközben 2010-ben félmilliós laptopokat és vadonatúj iPad-eket osztogattak olyanoknak, akik legfeljebb levelezésre meg Facebook-ra használják őket, erre már nem jutott keret.

Cikk a laptopbeszerzésekről (Mandiner, 2010. 05. 19.)

Félmillió laptopot kaptak a képviselők

tech, belföld, parlament, laptop.

2010. május 19. 14:28

 Ajánlom 20 ember kedveli. Az ismerőseid közül te lehetsz az első.

 Ajánlás a Google-on

Lenovo ThinkPad x201 típusú érintőképernyős laptopot kaptak az országgyűlési képviselők - a laptop bolti ára félmillió forint felett van. A 12 colos képernyős kisgép különlegessége, hogy képernyője tetszés szerint forgatható.

BIT.LY/E810-13

A vég kezdete

Már az elején, 2007-ben is tudtam, hogy nem fog ez az álom örökké tartani: a Fidesz helyett is jön majd egyszer valaki más, és egy magamfajta keményvonalas Fideszesnek ott nem sok babér terem majd: legkorábban 2014-ben, legkésőbb 2018-ban kell, hogy legyen valamiféle B-terv. Azt viszont legrosszabb rémálomban sem gondoltam volna, hogy ez a történet egy ilyen hamar véget ér, ráadásul gyakorlatilag egy banánhéjon csúszott el...

Az, hogy májustól nem volt a KIM-ben egy gép, ami elé oda tudok ülni dolgozni, önmagában sokmindent bonyolultabbá tett. A külső helyszíni forgatások eddig sem zajlottak túl hatékonyan, nem volt ugyanis se normális munkára alkalmas laptop, mobilnetről pedig álmodni se lehetett, így meg kellett várni, míg visszaérünk Pestre, és akkor láthattunk egyáltalán hozzá a fotók és videók feldolgozásának. Pedig a kormányzati videótárnak a kormany.hu-n való hírközlésen túl az egyik legfontosabb funkciója a sajto.kormany.hu címen elérhető sajtószoba lett volna, ahonnan az újságírók, tévés és egyéb szerkesztők első kézből tölthetnek le broadcast minőségű (akár TV-s felhasználásra is alkalmas) anyagokat, ezt viszont a felszerelésük kezdetlegessége nem tette lehetővé. Egy fél órás felvétel eleve fél óra alatt került gépre (DV

szalagos kameráink voltak, ezekről valós időben lehet merevlemezre menteni a felvételt) plusz még a vágás, konvertálás, renderelés, feltöltés kétféle formátumban két különböző helyre... Az Indexvideós srácok már rég hazaértek a munkából és kortyolgatták az esti söröcskéjüket, mire mi végeztünk vele.

Ezt tetézte, hogy májustól csak otthonról tudtam dolgozni, de a slusszpoén: otthon se nagyon tudtam :) Miután Andival új alapokra helyeztük a kapcsolatunkat, új lakás után kezdtünk nézelődni az angyalföldi kis 43 négyzetméteres kuckónk helyett. Márciusban találtunk is egy nagyobb, lényegesen kedvezőbb elrendezésű és jobb helyen lévő, de alaposan lepusztult állapotú lakást, amit elkezdtünk felújítani. Egy dologgal nem számoltunk: hogy 2011-ben Budapest egyik frekventált környékén a 0,5 megabit per másodperces feltöltési sebesség az elérhető csúcstechnológia elméleti maximuma (megjegyzem: ha a Telekomon múlik, még 2016-ban is az) ami még arra is csak korlátozottan alkalmas, hogy 10 nagyfelbontású fotót feltöltsék a Facebook-ra, munkára viszont teljesen az - főleg, ha a munka része napi szinten minimum 20 gigabyte-nyi videóanyag mozgatása. Meg voltam lőve: dolgozni csak otthon tudok, feltölteni viszont csak a KIM-ben, a kettő között pedig van egy 15-20 perces út, ami ugyan nem sok, de naponta 4-szer megtenni egy oda-vissza 3 órás Szegeddel együtt kicsit sok, és a hatékonyság rovására megy. A délután 2-kor kezdődő félórás szegedi

eseményről hazaértünk fél 5-re, én a kamerával és a benne levő kazettán rögzített felvétellel metróra ültem, hazamentem, gépre másoltam, majd a feldolgozott anyagot mobilwinchesterre másolva vissza a KIM-be, feltöltés, majd haza - volt nap, amikor kétszer is el kellett ezt játszani, és egy effektíve fél órás munka így lett kész délután 3 helyett este 8-kor.

Egy morzsa a belső levlistánkról, miután 2011. májusában kaptunk mobilnetet: “A t-mobile-os KSZF-es mobilneten 500 MB/hó korlát van, felette nekünk kell fizetni az adatforgalom után, szóval óvatosan a használatával. Válasz: na, 100 fotó elküldésére jó is lesz. X-nél (az egyik leglelkesebb fotósunk) egy esemény, a többieknél mondjuk 4-5 :D :D :D”

Ami a napi kötelező videós-dokumentációs munkánál bosszantó körülményességet okozott, az az egyéb jellegű kreatív anyagok készítését gyakorlatilag ellehetetlenítette: nem lehetett inntől kezdve összeülni, belenézni, átbeszélni, csak gtalk (ma Hangouts, a Facebook Messengerhez hasonló Google-szolgáltatás) segítségével tartottuk a kapcsolatot a bentiekkel írásban. Nem is lett meg május végére az évértékelő, pedig kínlódtam vele sokat. A fő probléma az eltérő szemlélet volt Hollik és énközöttem: ő politikai üzeneteket akart “fiatalosan csomagolva” sugallni, én viszont úgy fogtam fel a feladatot, hogy az egy év fontosabb eredményeit mutassuk be látványosan, mindenféle politikai jelszavak nélkül, mert az eredmények önmagukban is jók, legfeljebb egy szlogent képzelnék a végére.

„A szocialista kormányok által felhalmozott 21 ezer milliárd forintos államadósság gúzsba köti az országot, melynek legyőzése nélkül nincs előre. A rendszerváltás óta a legnagyobb államadósság-csökkenő program indult el 2011. márciusában. A Széll Kálmán Tervben minden egyes területet, ahol a közpénzek költsége az eddigieknél hatékonyabban is megszervezhető lenne azt kormány újraszervezi. Ilyen terület többek között a közösségi közlekedés, a munka világa, az oktatás és az állami gyógyszerfinanszírozás. Mindezt új, tiszta játékszabályokkal, bízva

abban, hogy az államadósság évről-évre csökken és adósságtörlesztés helyett az ország a fejlődésre összpontosíthat.”

Dokumentum: az úgymond „storyboard”

Konceptió:

Szükség van egy fiatalok által is emészthető, érdekes összefoglaló videóra, mely a legfontosabb kormányzati események visszaidézésén keresztül juttatja el a legfontosabb politikai üzeneteket. Cél, hogy az első videó hagyományteremtő legyen és egyben egy sorozat első epizódja, mely minden évben elkészülne. 2014-ben ezekből – kampány idején – akár egy összefoglaló is készülhet.

Story:

Két részből áll a videó: az első bemutatja a második Orbán kormány terhes örökségét, ennek is a legfontosabb elemét az államadósságot. A második pedig az elmúlt egy évből kiemelt öt eseményt, melyen keresztül a kormányzati szándék, filozófia és főüzenetek kiolvashatóak.

BIT.LY/E810-14

A régi csapattal biztosan megoldottuk volna, de ilyen iránymutatással ilyen körülmények között esélytelen volt. És Holliktól sajnos ilyen szövegeken kívül nem is nagyon számíthattam többre - erre is gondolok, amikor azt írom, hogy teljesen másképp gondolkodtunk az online audiovizuális tartalomgyártásról. Lehet ugyanis az államadósságról és az adósságcsökkentés fontosságáról fasza szemléltető videót csinálni, csak ahhoz először is az kéne, hogy tényleg csökkenjen az államadósság (mivel nem csökkent, ezért lett helyette ez a “tisza játékszabályokkal, bízva abban” kódosítás) vagy ha már nem csökken, akkor hegyezzük ki a mondanivalót arra, hogy az miért nem baj. Japánban GDP-arányos államadóssága 200% környékén van, mégis ők a világ harmadik legnagyobb gazdasági hatalma az USA és Kína után. Biztos, hogy az államadósság mértéke önmagában azt jelenti, hogy egy ország gazdasága romokban van, és az államadósság gúzsba köti az országot? Másrészt hagyni kéne ezt a

politikai bullshitet, az internet nyelvén nem így kommunikálunk. Ezt az ótvar dumát le lehet darálni egy sajtótájékoztatón, amiből (talán) lesz egy kétsoros hír az Indexen és egy félperces blokk az esti híradóban, de egy kétperces videó 20 másodpercében képtelenség ábrázolni. Legalábbis nekem az, lehet, hogy politikai kommunikációval foglalkozó szakemberek ki tudnak ebből hozni valami agymosó szart, de hogy abból nem lesz Greyhound-videó, arra a fejemet tenném.

Egyvalamire mégiscsak jó volt szerencsétlenkedni ezzel a projekttel: elképzeltem, hogy egy Best of Gyurcsány típusú videóhoz (ahol nem képek meg szövegek, hanem videók jelennek meg egy idővonalról felbukkanó ablakokban) mennyire fasza lenne ez a technika - itt már sejtettem, ha majd egyszer lesz egy Best of Orbán, az valahogy így fog kinézni :)

Az évértékelőből végül nem lett semmi. Hiába görcsöltük vele végig 2011 nyarát, egyszerűen kevesek voltunk ahhoz, hogy kitaláljuk, mit is akarunk mondani, és hogyan. Tavasszal még azt gondoltam, hogy a Te Szedd videóval végre egyenesbe kerültünk: megmutattam, hogy tudok nagyjából egyedül, a kiírásnak megfelelő tartalmat a megadott határidőre (plusz-mínusz pár nap) szállítani, és reménykedtem benne, hogy ez az anyag végre kijelölte az irányt, hogy mire számíthatunk egymástól

a KIM-mel. Arra számítottam, hogy a szükséges következtetéseket levonva és a technikát csiszolva a kezdeti nyögvenyelős időszak után végre elkezd okosan kommunikálni a kormány, és ebben fontos szerep hárul rám. Sajnos nem így lett, és nem sokkal később nem csak az okos kommunikációval kapcsolatos álmaim foszlottak szét, de komolyan kezdtem megkérdőjelezni a fideszes döntéshozók elmeállapotának épségét. Közben ráadásul átéltem az első fideszes mutyit, melyet még kettő követett szűk néhány hónap leforgása alatt...

Terülj-terülj alaptörvény-asztalkám

“Ezeknek elment a maradék józan esze is” - szégyenkeztem magamban, amikor láttam, hogy a Facebook-ismerőseimtől az Indexig mindenki Kerényi legújabb agyrémén, az alaptörvény asztalkáján röhög 2011. szeptemberében - megjegyzem, teljesen jogosan. Már a tavaszi alkotmány-mizéria, valamint az egy évvel korábban a közintézmények falára kötelezően kifüggesztendő NENYI (Nemzeti Együttműködés Nyilatkozata) is az agyhalál korai jeleit mutatta, de ezeknek akkora jelentőséget még nem tulajdonítottam. Úgy voltam vele, hogy a Fidesznek mindig is voltak ilyen szimbolikus faszságai (gondolok itt a 2001-es koronaúsztatásra) de ha közben alapvetően jó irányba megy az ország szekere, akkor belefér. A szekér viszont nem igazán ment semerre sem: a nagy lendülettel beharangozott adósságcsökkentés végérvényesen kudarcba fulladni látszott a “megvédett” 3000 milliárd Forintnyi magánnyugdíj-vagyon felhasználása ellenére is, és a Fidesz kizárólag ezekkel a látszatintézkedésekkel volt elfoglalva, mint az alaptörvény asztala, vagy épp a Moszkva tér átnevezése Széll Kálmánra, meg a Magyar Köztársaságé Magyarországra. Na meg persze a folyamatos gyurcsányozás például devizahitel-ügyben. Nagyjából erre az időszakra tehető, hogy beindult az a fajta ellenségkeresés, ami azóta is meghatározza a Fidesz

kommunikációját: először a magánnyugdíjpénztárak (eltőzsdézik a pénzt, de majd a Kormány megvédi) majd a bankok (csúnya gonosz bankok, akik devizahitelt “kényszerítettek” a lakosságra, de majd a Kormány megvédi a Zembereket) majd az IMF, és persze a velük a Keményen Dolgozó Magyar Emberek ellen szövetkező Gyurcsány, akikkel szemben természetesen szintén a Fidesz fog védő kart nyújtani. A kormány ekkor már látszólag sem próbált okos kommunikációt folytatni - persze a maga módján ez is okos, hiszen ha szigorúan a Fidesz népszerűségét vesszük alapul, akkor működött, csak épp nem tudtam elképzelni, hogy ebben én hosszútávon mennyire tudok részt venni.

2011. szeptemberének fontos és meghatározó intézkedése az ÁFA 27%-ra való emelése, és nagyjából ez volt az a pont, amikor egyre inkább kezdtem belátni: a Fidesz ugyanazt folytatja, amit a szocik elkezdtek. Szerencsére a Google Docs-ban a mai napig pontosan visszakövethető: szeptember 17-én hoztam létre az azóta több, mint 10 oldalasra hízott “Best of Fidesz” doksit, amiben elkezdtem gyűjtögetni a különféle ellentmondásos hírek linkjeit “esetleges későbbi felhasználásra” - ezen a napon vált biztossá, hogy egyszer majd lesz egy Best of Orbán videó, a kérdés már csak az volt, hogy mikor. A sors furcsa játéka, hogy szinte napra pontosan az őszi beszéd kiszivárgásának 5. évfordulóján történt mindez :) Hollikkal egyébként nagy egyetértésben meg is állapítottuk, hogy

talán nem is baj, hogy az évértékelő nem készült el, mert ez a második év nem tűnik túl fényesnek, jobb lesz majd a kétéves évfordulóra egy 2 évet összefoglaló videót készíteni, hogy az első év eredményei kicsit pozitívabb színben tüntessék fel a kormányzást. :) Az ÁFA-emelést egyébként szétcincálta a sajtó, hiszen a Fidesz korábban élesen bírálta az MSZP hasonló lépését, és több ilyen megszólalást gyűjtöttek össze.

Említettem már, hogy az első, engem is érintő fideszes mutyin is túl voltunk már ekkor: 2011 nyarán leépítés kezdődött a minisztériumokban, valószínűleg azért, hogy eltereljék a figyelmet az alapvetően nem túl fényes kormányzati eredményekről. Ez a leépítés azt jelentette, hogy tőlünk nagyjából mindenkit kirúgtak “közös megegyezéssel” (muhaha) és nem is tudom, maradt-e bárki az online szerkesztőségben - hogy a kormany.hu és a média-archívum működése nem állt le emiatt egyik napról a másikra, az kizárólag annak köszönhető, hogy másnap mindannyiunkat felvettek újra, csak épp nem a minisztériumba, hanem különféle, a KIM-hez lazán kapcsolódó háttérintézményekbe. A közvélemény felé lehetett büszkén mutogatni, hogy micsoda takarékos kormány ez, hiszen bármikor megválnak akármennyi dolgozótól, de az igazság az, hogy ugyanúgy maradtunk a helyünkön (még jó: megbénult volna a kormányzati kommunikáció, ha ténylegesen annyi embert távolítanak el, amennyiről szó volt - nem

is értettem, ezt hogy gondolták) még csak át sem kellett menni fizikailag oda, ahol papíron dolgoztunk. Én sok kollégával együtt a Design Terminálba kerültem, és egész pályafutásom során egyetlen alkalommal jártam ott: 2012. januárjában, amikor ténylegesen is kiléptem onnan. De ne szaladjunk ennyire előre...

Miközben a Fidesz politikájával egyre kevésbé tudtam azonosulni (és ami a legrosszabb: nem beszélhettem róla, csak csendben, magamban bólogattam az egyre gyakoribbá váló jogos kritikát megfogalmazó cikkeket, blogokat és kommenteket olvasva) és a munkakörülmények belátható időn belül való rendeződésébe vetett bizalmam is kezdett elszállni, volt egy harmadik dolog, ami miatt egyre inkább kezdtem megutálni az egészet: maga a munka. 2011. őszén több, mint másfél évvel voltunk a mi éveink után, és azóta vártam, hogy újra belefoghassunk valami nagyszabású világmegváltásba, ami izgalmas kreatív kihívást, sikerélményt, valamint szakmai fejlődési lehetőséget nyújt, és csak úgy melleleg az ország hasznára is válik. Ehelyett mindenféle értelmetlen marhaságokra fordítottunk rengeteg időt és fölösleges erőforrást: a KDNP a Nemzetpolitikai Állampolgársággal karöltve kitalálta, hogy ő mostantól "fiatalosan" akarja nyomni a bullshitjeit - a koncepció nagyjából annyi volt, hogy ami internet, azon belül Facebook és videó, az önmagában fiatalos, a tartalom mindegy. Szerintük elég, ha Semjén Zsolt kamera elé áll, mond valami faszságot, eltökölünk

heteket azzal, hogy nüansznai dolgokat javítgassunk rajta. Mindezt a rendelkezésre álló eszközökkel úgy kell elképzelni, hogy otthon bíbelődök vele, pendrive-re rakom, metróra ülök, bent a KIM-ben megnézzük, és megbeszéljük, mi legyen 2 pixellel arrébb tolva, közben esetleg még elmegyek Székesfehérvárra egy gyáratatásra, majd haza, megvágom Székesfehérvárt és arrébb toloom azt a két kurva pixelt, aztán vissza a KIM-be megmutatni és feltölteni, közben hopp, letelt a 8 órás munkaidő úgy, hogy kurvára semmi értelme nem volt annak, amivel egész nap eltöltöttem az időt - és ez így ment hosszú ideig, hetente meghallgatva az ígéretet, hogy a jövő héten már tényleg lesz laptop, mobilnet, meg ami csak kell, és akkor majd a kocsiban ülve megvágom Székesfehérvárt, bent meg marad idő értelmesebb és nagyobb volumenű projektekre. Ez tartotta bennem a lelket, meg persze a havi nettó 261 000 Ft + cafeteria, amit mindezért kaptam - sokmindent lenyel az ember ennyi pénzért, és tekintve, hogy alternatívaként legfeljebb az autómosó jöhet szóba, tűrtem, és vártam. De közben már terveztem, hogy mi lesz utána: tudtam, hogy eljön a pillanat, amikor besokallok, és el kell kezdeni tervezni, hogy hogyan, merre tovább. Nagyon korainak éreztem még, bár a lelkiismeretem már egy ideje ezt diktálta, de sajnos nem voltam abban a helyzetben, hogy válogassak - nagyon nehéz érzés ez, és tökéletesen meg tudom érteni a 2016-ra elég terebélyesre hízó haveri sajtó egyszerű munkatársait: szar, és szemenköpnéd magad, de valamiből meg kell élni. Az ellenségemnek sem kívánom ezt az

érzést - persze biztos, hogy van pár arc, aki gerinc híján tökéletesen elvan egy ilyen helyzetben, gondolok például Bayer Zsoltra, vagy épp G. Fodor Gáborra. Én sajnos alkalmatlan vagyok arra, hogy olyan munkát végezzek lelkesedéssel és magas színvonalon, ami ütközik az elveimmel...

Novemberben már a Project ELE^EN, az “új Gery Greyhound” felépítését terveztem. A régi néven ugyanis kissé bajos lett volna kormánykritikus véleményeket megfogalmazni és videókat készíteni, de egyre kevésbé bírtam magamban tartani a véleményem, és a kihasználatlanul parlagon heverő kreatív energiáimat is le akartam vezetni valahogy, lehetőleg olyan módon és minőségben, ami egy későbbi portfólióban is jól mutat. Kitaláltam hát, hogy indítok egy új blogot és YouTube-csatornát ezen a néven, és 2012 környékén robbantok egy minden korábbinál látványosabb videóval a Fidesz-kormányzásáról. Még azt is kiterveltem, hogy majd mindenféle “pletykákat” terjesztek el, hogy a PE mögött tulajdonképpen Gery Greyhound áll, aztán persze ezeket összeesküvés-elméletnek minősítem, majd kiszivárogoz valami, ami mégis lebuktat, ezen jól felháborodok, és rákenem a Hollikra, stb - nagyjából olyasmi lett volna, mint a 2009-es kurucinfós médiahekk: a lényeg, hogy pörögjön a téma, beszéljenek róla az emberek, a végén (amikor már nem leszek a KIM-ben) majd úgymint bevallom, hogy ez így volt kiterelve, hogy tudatosan belülről bomlasszam a

rendszer :) Ezzel nyugtattam volna a lelkiismeretemet, és akkor bombajó tervnek tűnt, de aztán valami eltört bennem... A 2011. november 8-án megfogalmazott kétségbeesett segélykiáltás (amit némi alkohol után küldtem el a régi csapatnak, ha már a blogomra, vagy legalább a saját Facebook-oldalamra nem írhatom ki) a legautentikusabb jellemzése ennek az időszaknak, úgyhogy változtatás nélkül bemásolom ide:

“Kb május óta dolgozok úgy, hogy a munka elvégzéséhez szükséges legalapvetőbb eszközök (például: számítógép és egyéb apróságok) nem állnak rendelkezésre, és idióta emberek idióta utasításai alapján csinálók koncepció nélküli szarságokat, nincs különbség munkaidő és szabadidő között - hétvégén is bárki bármilyen szarsággal felhívhat, merthogy egész héten úgyse vagyok ott, biztos marhára ráérek... Hát ilyenek vannak, és közben azt érzem, hogy egy olyan szekeret tolok, ami a szakadék felé tart. Nagyon más lett ez az egész, mint aminek indult, és ami 2007-2010 között volt... Akkor még büszkeséggel töltött el a dolog, ma meg lassan ott tartok, hogy szégyenkezem miatta. Paradox, hogy akkor senkinek nem mondhattam el, mit is csinálók, most meg elmondhatnám bárkinek, de inkább letagadni lenne kedvem. Valahol a Széll Kálmán tér és az Alkotmány Asztalkája környékén kezdett megborulni az abba vetett hitem, hogy ma Magyarországot egy ugyan messze nem tökéletes, de legalább értelmes brigád

vezeti... Én mindenképp lépek valamit, mert szeretnék újra az a szabad, alkotó Gery Greyhound lenni, aki 2006-ban voltam (felhasználva az elmúlt pár év technikai fejlődését) és szeretnék tovább harcolni egy normálisabb országért.”

Nem lehetne, hogy én csak 25 százalékot lopok? :)

Novemberre biztossá vált, hogy zöld utat kap az eszközbeszerzés: végre lesznek kamerák, komoly videófeldolgozásra alkalmas asztali gépek és laptopok (Macbook, a ló túlsó oldala) útközben való munkára is alkalmas mobilinternettel, ami csak kell. A következő, közelről megtapasztalt fideszes mutyi pont ehhez kötődik: az eszközigény-listát a KEF-hez (Közbeszerzési és Ellátási Főigazgatóság) kellett eljuttatni a kozbeszerzes.gov.hu címen elérhető árlistából összeválogatva. “Nem lehetne, hogy megveszem az iPonnál 100 ezerért azt a cuccot, ami a KEF-nél 150 ezerbe kerül, és én 50 helyett csak 25 ezret lopok belőle?” - tettem fel a kissé ironikus, ám nagyon is indokolt kérdést, miután végignézve a listát úgy láttam, nagyjából 50%-kal kerülnek többbe a hardverek, mint egy normál boltban. Bezzeg ha ezt a Gyurcsányék csinálják...! De a lényeg, hogy végre reménykedhettünk, hogy legalább a napi munkát hatékonyan tudjuk majd végezni, és a fejlesztésekkel felszabaduló időben talán marad némi kapacitásom a PE-re is. Sajnos a harmadik mutyinnál valami eltört bennem: képtelen voltam tovább csinálni. Ismét megtalálták a Nemzeti Regiszter (korábban nemzetháló) nevű értelmetlen semjénzsoltos nemzetpolitikai faszággal (amiről előre tudtam, hogy kb párszáz embernél többet nem fog érdekelni) amire előre ki volt fizetve nem tudom hánymillióért reklámidő a Fidesszel

már akkor is nagy barátságot ápoló “közszolgálati” tévében, mert azt bizonyára rengetegen nézik Amerikában. :) Definíció szerint a Nemzeti Regiszter egy, a “világ magyarságát” összekapcsoló közösségi oldal(?) lett volna, ehhez kellett 30 másodperces, regisztrálásra buzdító TV-spotokat gyártani, de gyakorlatilag egy kormány.hu-s template-re épülő hírportál és egy Facebook-oldal volt az egész, amire nyilvánvalóan jó sok pénzt el lehetett költeni. Legalábbis nagyon komolyan volt véve ez az egész, mint ha az ország top 5 problémája között lenne, hogy az 56-ban amerikába emigrált gazdasági kivándorlók lájkoljanak egy Facebook-oldalt... Az oldal egyébként 2016 nyarán is létezik, július 4-én dicsekedtek el az 5000. lájkoló megszerzésével (ennél bármely “XY országbeli magyarok” csoportban minimum két-háromszor ennyien vannak úgy, hogy egy fillér közpénz nem ment hirdetésre a haveri médiában) és 90 százalékban riói olimpiával kapcsolatos, korábban Foci EB-s sporthírek vannak rajta az Indexről meg a HVG-ről átvéve. Valakiken ez biztos nagyon fontos, de én borzasztóan méltatlannak éreztem, hogy ilyen jelentéktelen, látványosan mutyigyanús faszságokba fektetem az energiáimat olyan emberek utasítására, akik láthatóan ezzel akarták igazolni, hogy bármi értelme van a munkájuknak. Egyszer csak eljött a pont, hogy már a telefont sem volt kedvem feltenni valami “tegyünk arrébb 2 pixelt” színvonalú kérést végighallgatni, egyszerűen besokalltam, és nem bírtam tovább. Nagyon nem volt még kidolgozva a B-terv, és ez eléggé

megnehezítette a döntést, de több hétnyi kínlódás után már úgy voltam vele: bármi is jön, ennél csak jobb lehet. Fejest ugrottam hát az ismeretlenbe, lemondtam a havi fix 261 000 Forintról abban a reményben, hogy visszakapom a gerincemet, az alkotói- és véleményszabadságomat, és azon dolgozom, hogy ez majd valahogy megtérüljön hosszútávon. Hogy hogyan, arra még ötletem sem volt, és utólag baromi elhamarkodottnak tartom ezt a döntést (a 2014-es mélypontig igen sokszor sikerült megbánni) egy picivel több türelem kellett volna még... De akkor, abban a helyzetben nem tudtam mást kitalálni.

2011. utolsó napjai pont inverzei voltak az egy évvel korábbiaknak: akkor a stabil munkahely segített, hogy ne bolonduljak bele az összeomlófélben levő magánéletembe, most viszont épp fordítva: tudtam, hogy Andi maximálisan mellettem áll, és ki fogunk találni valamit közösen, egymást erősítve és támogatva. Rá sem kevés terhet pakolt a 2011-es év, de ott voltunk egymásnak, és tudtuk, hogy ki fogunk tudni találni valamit.

Hetedik fejezet (2012)

Elfogyott az üzemanyag, átültem egy másik gépjárműbe

Mozgalmas év volt 2012 a belpolitikában és az én életemben is. Schmitt Pál plágiumbotránya, békemenet, trafikmutyi, rezsiharc, nemzeti konzultáció és az azóta is folyamatosan csúcsra járatott plakátáradat, matolcsy-nemcsomag (package, you know, package!), további folyamatos maszatolás a “megvédett” (ellopott) magánnyugdíj-pénzekkel, kubatov-listabotrány, internetadó és az első igazán komoly tömegtüntetés, na meg az elhíresült belügyminisztériumi SMS. Számomra pedig a harmadik korszak ígérete: az “Új Őszinteség Rendszere”, a nagy visszatérés és az elszámoltatás éve, amivel végre lezárom az elmúlt éveket, szakítok a politikával, végre kiaknázom viszont a mi éveinkig megszerzett technikai tudást, és elkezdem ezeket valami másba fektetni.

Konkrét B-tervem még mindig nem volt, és bár felszabadító érzés volt, hogy végre tükörbe tudok nézni, de tudtam, hogy tükörbenézésért nem adnak kenyeret a boltban, szóval viszonylag sürgős volt a dolog, különben mehetek vissza a balettbe ugrálni. Ami az én esetemben ugye az autómósó, ami sok év visszalépés lenne, és

nem is biztos, hogy ép ésszel kibírnám. Akkor már inkább gályázok egy karib-tengeri luxushajón, de elsősorban inkább valami szabadúszó videós-motion designer lehetőségre vágytam (Magyarországon sok más lehetőséget nem láttam, elmenni meg nem akartam egyelőre) mellette pedig folytatva azt a független civil közéleti tevékenységet, amit 2006-ban a Best of Gyurcsánnyal elkezdem - immár tényleg függetlenként. Pont ez év elején indult el a YouTube magyarországon magyar nyelvű felülettel és magyar nyelvű hirdetésekkel történő bevételszerzési lehetőséggel, az akkori hírek szerint 1 néző átlagosan 0,5 Ft bevételt jelent, én pedig már 5 milliós nézettséget értem el - miért ne tudnám ezt újra megcsinálni? Elővettem hát újra az After Effects-t, és elkezdtem tervezni egy minden korábbinál látványosabb animációt: a még 2010-ben Hollikkal kitalált idővonal koncepcióját vettem elő (nem volt hülyeség annyit ötletelni rajta) és ezt tökéletesítve terveztem bemutatni az első két évet a 2010-es és 2014-es választások között félúton, 2012. nyarán.

A mi éveink óta eltelt 2 év alatt igencsak megkopott a tudásom, tutorialokat kellett keresnem olyan megoldásokhoz, amiket korábban már a kisujjamból ráztam volna ki. Örültem, hogy búcsút intettem a KIM-nek, hiszen ott nem csak erkölcsileg, de szakmailag is elszorvadtam volna: nem kellett az, amire én igazán képes vagyok, viszont ha sokáig nem gyakorlom, szép lassan teljesen

elkopott volna mindaz, amit 2010-ig megtanultam - úgy pedig nem sok esélyem lett volna ezen a területen tovább fejlődni. Szerencsére hamar sikerült belerázódnom, kitaláltam egy teljesen új, háromdimenziós látványvilágot (ekkor már tudtam, hogy a mozgókép és az animáció után a következő nagy szintugrásom a 3D lesz) nyárra nagyjából kész volt a vizuális koncepció és az első technikai vázlat, közben az anyag is folyamatosan gyűlt hozzá - attól tartottam, hogy nem fogom tudni olyan sebességgel feldolgozni a videóban az új kormányzati hazugságokat és mutyikat, ahogy azok keletkeznek. :) A Vastagbőr szerkesztőit is bevontam a gyűjtésbe (számomra ők voltak a példakép: a szocik és a Fidesz kormányzása alatt egyformán szóvátették a piszkos ügyeket, és ahogy láttam, komoly rajongótáboruk volt) és egyre brutálisabb mennyiségű anyag gyűlt össze - és a java még csak ezután jött.

Elszá-magányosodás

Az Elszámolás és az új saját jövőm építgetése mellett Hatvanban segédkeztem apósoméék családi vállalkozásában. Az ő váratlan elvesztése nem csak érzelmileg jelentett Andinak súlyos csapást, de egyúttal hatalmas terhet is kapott a vállára gyakorlatilag egyik napról a másikra 2010 végén pontosan egyidőben a már leírt válságokkal kettőnk között. Bár ezt szerencsére 2011-ben megoldottuk, és meg is erősödtünk, de ez a feladat még megoldásra várt: az üzletnek mennie kell tovább. Nagyon rosszul vette volna ki magát, ha én otthon építkezek, miközben neki napi szinten kell helyállni az üzletben, ami egyébként Budapesttől 50 kilométerre található. Egyébként is vonzott az üzleti világ, apósomra mindig is felnéztem, ahogy felépítette a boltot a semmiből (ráadásul ami Magyarországon ritka: becsületesen, magas szinten művelve a szakmáját, és megbecsülve a kuncsaftokat) és mint utólag világossá vált számomra: ez az én világom, nem a politikai szardobálás. Ő a korából adódóan a tradicionális üzleti szemléletet képviselte, én inkább a modern marketingtechnikákban láttam az üzleti siker titkát. Arculat, dizájn, prospektus, Facebook, üzletérri kivetítőn futó videóhirdetések, közben a felmerülő technikai problémák elhárítása - mindig volt mit csinálni, és végre hasznosnak érezhettem azt, amit csinálok, és volt lehetőség a kreatív kibontakozásra. Apró probléma

volt, hogy nem Greyhound logó alatt futott ez az egész (nekem valamilyen szinten szükségem van erre, hogy sajátomnak érezzem azt, amin dolgozom, így motivált legyek, hogy sikeressé tegyem) de tudtam, hogy egyszer majd az Elszámolás után ennek is eljön az ideje, most legalább Andival egymást erősítve biztonságban, és közösen megyünk előre, és nem egy autómosóban vagy luxushajón kötöttem ki. Félreértés ne essék: nem bűdös a munka, ha a túlélés a tét, akkor két kezemmel is kikaparok egy metróalagutat, de egyrészt ha már elértél valamit, nehezen adod lejjebb, másrészt be akartam bizonyítani, hogy lehet ebben az országban boldogulni politikai hátszél nélkül is (sőt, kifejezett ellenszélben) :) Az élet nekem egyébként sem csak a túlélésről, és nem csak a pénzről szól. Ha minden napom az életben maradásért való küzdelemről szólna, mint az autómosóban, abba viszonylag rövid távon belebolondulnék, főleg úgy, hogy már ott volt mögöttem konkrét példa arra, hogy egy kis szerencsével és kitartással tudok én jobbat is. Ha egyszer sikerült, miért ne sikerülne még egyszer?

Volt egyébként erről valakivel egy érdekes beszélgetésem, aki nem értette: van munkám, van fedél a fejem fölött, nincsenek hétköznapi pénzügyi problémák, még egy Barcelona vagy Hollandia is belefér... Ekkor kezdtem megérteni, hogy alapvetően kétféle ember él a világon: az egyik, aki megelégszik azzal, ami van, a másik viszont folyamatosan többre vágyik, és nem feltétlenül több pénzre,

hanem más jellegű kiteljesedésre. Korábban én sem tudtam, hogy mire is vágyom, mi hiányzik az életemből, aztán a Fidesznél töltött évek során rájöttem: a közös alkotómunka, a világmegváltó gondolatok megosztása és fontos kérdések megvitatása, hogy a világot egy kicsit olyan helyé tegyük, amilyenek mi szeretnénk - közben önmegvalósítsunk is egy kicsit, érzünk el sikereket, és hagyjunk nyomot a világon, ne csak éljünk benne. Ahogy később megtudtam: ezt “Flow” élménynek hívják, és valaki megvan nélküle ha az alapszükségletei (lakás, étel, család, barátok, stb) kielégítettek, valaki viszont nem érzi teljesnek az életet a “flow” nélkül. Én az utóbbi csoportba tartozom, és ezzel egy igen szűk kisebbséget képviselek. Sajnos a hétköznapiakban ez egyre inkább azt jelentette, hogy Andit leszámítva teljesen egyedül kezdtem magam érezni: bár emberekkel voltam körülvéve egész nap, de senki nem volt, akivel két értelmes mondatot tudtunk volna bármiről beszélni, pláne közösen együtt ötletelni valami érdekes projekten, és ez a szellemi magány egyre jobban kiborított, és egyre reménytelenebbé vált. Az inspiráló közeg hiánya már a KIM-ben is fájt, de ahogy távolodtunk a mi éveinktől, egyre inkább nyomasztani kezdett, ez pedig az idő múlásával egyre komolyabb problémák forrása lett.

A nulladik fejezetben már írtam arról, hogy 2005-ben hogyan lett elegendő abból a kisvárosi közegből, ahová sodródtam: most ugyan nem voltam olyan szinten odaláncolva, mint akkor (majdnem

minden este budapesti otthonunkban hajtottuk álomra a fejünket, és azért nem kellett 14 órát robotolni) de mégiscsak ez a közeg kezdte meghatározni a mindennapjainkat, ami néha kiborított. Szép lassan elkezdtem gyűlölni az embereket - persze Andi kivételével, mert vele kisebb-nagyobb nézeteltérések mellett jól tudtunk együtt működni, és a mi kapcsolatunk volt az egyetlen, ami miatt el tudtam viselni a helyzetet. Ha ő nem lett volna mellettem, ezt nem sokáig tudtam volna csinálni, és ez az időszak volt a második, ami ráébresztett, hogy nekem mennyire nem tud pusztán a pénz motivációt jelenteni. Lehetne akármennyim, ha a hétköznapokban nem találom a helyem a világban (kifejezetten nem értem azokat, akiknek egy autó vagy ház elég a boldogsághoz) ha viszont ilyen téren is kiegyensúlyozott vagyok, ha megvan a már említett Flow, akkor beérem kevesebbrel is. De nem volt meg, és egyre kezdett fogyni a remény, hogy meg tudom-e még teremteni valaha is. Abban a szürke és unalmas kisvárosi közegben, ahonnan egyszer már elmenekültem, biztosan nem. Más lehetőség meg egyelőre még mindig nem volt, és ötletem sem arra nézve, hogy hogyan lehetne változtatni.

Egyetlen dologban bízhattam, hogy sikerül villantani valami nagyot, ami egyben egy kiáltás is lesz a külvilág felé: hahó, te világ, itt vagyok, erre és erre vagyok képes, és rohadtul egyedül vagyok veled, vegye már észre valaki! Ezzé lett 2012 őszén az Elszámolás:

már nem csak egy gyakorlóvideó, nem csak egy ígéret beteljesítése és nem csak egy ütős elem a leendő portfólióban, hanem egy pokolgépes merénylet a szürke és unalmas kisvárosi életem ellen, amibe egyre inkább belesüllyedtem - már megint. Ez egyre több fájdalmat, frusztrációt és dühkitörést okozott, amit két dologgal próbáltam tompítani: az egyik az Elszámolásba tolt egyre több munka, a másik pedig az alkohol. Ez utóbbi nagyon sokszor inkább csak ráerősített a problémákra, és egyre többször fordult elő, hogy másnap használhatatlan voltam: se az Elszámolás nem haladt, se az Andival közös dolgaink, ami egyre több konfliktus forrása lett. Ördögi körbe kerültem, és egyre fanatikusabbá váltam, hogy kitorjék belőle. Kicsit hasonló ez, mint ahogy a vallásos hitbe menekül valaki...

2016-ban azt mondják a nálam okosabbak, hogy a terrortámadásokat legtöbbször olyan második-harmadik generációs bevándorlók követik el, akik bár Európában születtek, de kirekesztve érzik magukat, nem találják a helyüket, nem tudnak beilleszkedni a többségi társadalomba, elfogadni a normáikat, emiatt termékeny táptalaj a szívük a radikalizmusnak. Én azt mondom, hogy ehhez nem kell, hogy a szüleid vagy nagyszüleid bevándorlók legyenek, érezheted magad a saját hazádban is idegennek. Szerintem csak vérmérséklet és intelligenciaszint kérdése, hogy ezt ki miképp reagálja le: valaki bombát robbant, valaki csak csendben leugrik a

hídról, más meg beletörődik és megpróbál alkalmazkodni. Az biztos, hogy az ebben az állapotban levő ember fogékonyabb bármire, ami reményt és kapaszkodót ad, vagy legalábbis annak illúzióját - és ez lehet például a vallás, ami ráadásul még közösségi élményt is nyújt, és megerősít abban, hogy nem a te másságod egyáltalán nem rendellenes, sőt. Egyes vallások ezt fokozzák is: elhitetik veled, hogy tulajdonképpen a többiek a rendellenesek, és ha 100-an jönnek veled szembe az autópályán, akkor tulajdonképpen ők mennek rossz irányba. Ezt tartom az iszlám legfontosabb veszélyének, de erről majd külön írok hosszabban, mert bár fontos, de most az én esetemben csak annyi a lényeg, hogy minden embernek kell valami, amiben hinni tud, és ha valaki nagyon maga alatt van, és a hite az egyetlen reménye, az könnyen fanatizmusba csaphat át. Gyakorlatilag én is vallási fanatikus lettem a magam racionalista módján: az Elszámolással kezdődő harmadik korszak volt az én személyes menyországom, a 2006-tól történtek pedig maga a teremtés könyve, a bizonyíték arra, hogy létezhet. És ennek egy nagyon fontos üzenete van a 2016-os népszavazásra nézve, de erre majd egy külön blogbejegyzést szentelek - addig a lényeg röviden, hogy szeretném, ha minden racionálisan gondolkodó ember elmenne, és érvénytelen szavazatot adna le. Nemsokára elmondom majd, hogy miért, most vissza 2012-be

Kettő darab kis vonal: nem a barátunk

VIDEÓ: A Kubatov-lista a gyakorlatban

Az év legvégén teljesen véletlenül találtam meg ezt a videót. Amikor a KIM-ben elfüstölt a gépem, a merevlemezt hazavittem belőle, hogy legyen plusz tárhelyem a sokszor 10 gigabyte-os minisztériumi videóanyagoknak, amiken ugye otthon kellett dolgoznom, de a saját otthoni gépemem nem volt annyi hely - ezekben az időkben 250-500 gigabyte környéke volt az átlag. Aztán még 2011-ben lecseréltük a már régóta csereérett otthoni számítógépet, az akkor brutálisan tűnő 1 terabyte mellett ezekre a “kis” winchesterekre nem volt már szükség, így egy fiókba kerültek. Amikor év végén eljöttem a KIM-ből, nem is volt eszemben, hogy ez még nálam van - az év végén is egész mást kerestem, amikor a kezembe akadt. “Úristen, ez az anyag megvan? Ezt látnia kell mindenkinek” - gondoltam, és azzal a lendülettel gondolkodás

nélkül ment fel a YouTube-ra, majd miután a YouTube valamiért hibát jelzett, a Vimeo-ra. Sejtettem, hogy egy kisebbfajta botrány kerekedik majd belőle, ezzel legalább letesztelhetem, hogy meddig lehet elmenni, lesz-e bármi (rám nézve negatív) következménye, hogy ezt a videót publikálom. A jó hír, hogy semmi, a rossz pedig, hogy semmi: bebizonyosodott, hogy ez egy következmények nélküli ország. Én viszont innentől kezdve áruló lettem a Fideszben, még a belső levelezőlistán (amiről valamiért elfelejtettek kirakni) is pörgött, hogy egy görény vagyok. Bezzeg ha Gyurcsányról lenne hasonló videóm, vagy akár csak egy balatoni üdülőben felvett beszéd! Borzasztó ez a kettős mérce.

Egyébként egy kicsit bánom, hogy ilyen hamar ellőttem ezt a patront, sokkal nagyobbat ütött volna, ha csak az Elszámolásban jelenik meg, de akkor valamiért így éreztem jónak. Arra mindenesetre tökéletes volt, hogy a közvélemény szemében leszámoltam a fideszes múltammal, és a nagy visszatérés, valamint az Elszámolás készültének híre is kapott egy kis publicitást, én pedig motivációt, hogy minél hamarabb és minél magasabb színvonalú kivitelezéssel készüljön el (bár a fontosabb az utóbbi volt)

2012. vége egy nagyon fontos “útelágazódás” az életemben. 2012-ig még főleg azért akartam az Elszámolást elkészíteni, hogy bebizonyítsam a függetlenségemet a közvélemény felé, ezzel lezárjak

egy korszakot, és utána a politika helyett valami másba lapátoljam a túltengő és egyre kevésbé kiaknázott kreatív energiáimat (na meg 2009-ben megígértem: ha a Fidesz hasonlóan csapnivalóan kormányoz, mint az MSZP, arról is fogok összefoglaló videókat készíteni, az “új őszinteség” pedig elég hülyén veszi ki magát, ha van tőlem egy ilyen be nem váltott ígéret a neten). Az év végére viszont egy évvel vagyok túl a Fidesszel való szakításon, ami eleinte még megkönnyebbülést jelentett, az idő múlásával viszont egyre inkább dühített, és azt éreztem, elvettek tőlem valamit, ami jó volt, és ami helyette jött, az nem olyan jó. Ekkor már nem pusztán össze akartam foglalni a Fidesz bűneit és hazugságait, hanem mindezt úgy akartam, hogy rendesen oda is basszon: ez volt az én személyes dzsihádom a Fidesz hazug politikája ellen. 2013-ban pedig egy merőben új ötlet adott új lendületet a videó elkészítéséhez, egyben egy új reményt a jövőre.

Ez volt egyébként az a pont, amikor elhatároztam, hogy megírom, min mentem át addig. A kubatov-videóra érkezett reakciókon láttam, mennyire nem kompatibilisek az emberek az én árnyalt világképemmel. Néhány gyakori komment:

- Most akkor MSZP-s lettél?
- Én már 2010 előtt is megmondtam, hogy ez lesz
- Az árulást mindenki szereti, de az árulót senki
- Eladtad magad a Fidesznek, most meg a másik oldalnak

És így tovább. Sajnos sokan képtelenek értelmezni egy összetett jelenséget, ami a saját bugyuta fekete-fehér szemléletük szerint nem helyezhető el se a fehér, se a fekete végen. Ezért tartottam fontosnak, hogy leírjam, mit jelentett nekem a Fidesz 2006-ban, és milyen áldozatot hoztam 2011 végén, amikor véget ért az ottani pályafutásom, mert az érzéseimet és vívódásaimat nem lehet egy ilyen egyszerű kijelentéssel elintézni. Sokan nem értik a motivációimat: egyik oldalon áruló vagyok, a másikon pedig még mindig ex-Fideszes, aki nem nevezheti magát függetlennek azok után, hogy pénzt kapott érte, legfeljebb ha visszaadja a pénzt, amit kapott. Könyörgöm: ha felmondasz a teszkóban, akkor is visszaadod az addig kapott fizetésed? Én egy munkát vállaltam el, és őszintén hittem benne, hogy ezzel egy jobb országért küzdök - amint nem így éreztem, fel is álltam, ezzel hatalmas áldozatot hoztam, és a legjobban én ittam meg a levét. 2012-13 fordulója még csak a lejtő teteje, az igazi hullámvasút csak '13-ban kezdődik, és 14-ben érem el az alját. Egyébként pedig érdemes visszalapozni a 2010-es "az üzenet: mi is volt az?" című alfejezetre: én a mai napig ezt vallom, és aki ezt elárulta, az a Fidesz.

A maratoni blogbejegyzés írásának egyébként "Kőbányától Kubatovig" címmel még 2012 karácsonya környékén gőzerővel nekiláttam, és el is jutottam az írással 2006-tól nagyjából 2008 közepéig, amikor beláttam: ez túl hosszú, a kutya nem fogja

elolvasni. 2016-ban találtam ki, hogy részletekben, fejezetekre bontva, könyvszerűen talán emészthetőbb lesz - innen már csak egy lépés volt, hogy ténylegesen könyv legyen belőle, és a 2012-ben leírtak gyakorlatilag az első 2 fejezet + a harmadik fele. Most, hogy

ez így eszembe jutott, kíváncsi lettem: a könyvben szereplő QR kódok szándékosan bit.ly-s linkekre mutatnak, hogy lássam, melyiket hányan nyitják meg (ezek a linkek csak ebben a könyvben jelennek meg) ezzel nagyjából nyomon tudom követni, hogy hányan meddig jutottak. Ha még itt vagy, egyrészt köszönöm, örülök, hogy

még mindig érdekel a történet, másrészt arra szeretnék kérni, hogy nyisd meg az ezen az oldalon található linket, vagy olvasd le az itt található QR kódot. Semmi extra, nem foglak nyomon követni, csak a Facebook-oldalam egy posztjára visz a link (ahol akár meg is írhatod a véleményed kommentben őszintén kíváncsi vagyok) és a bit.ly számolja, hogy hányan tettek így.

Nyolcadik fejezet (2013)

Itt hamarosan nemzeti bicska nyílik

Nem igazán hiszek az újévi fogadalmakban, nem is szoktam élni ezzel az eszközzel, most viszont a nemzeti dohányboltok várható érkezése miatt mindenképp abba akartam hagyni a cigit. Nem is azt fogadtam meg, hogy január elsejével leszokom, hanem hogy amint megjelennek a nemzeti dohányboltok, nem teszem a lábam egybe se, és hogy ez könnyebb legyen, addig megpróbálok minél többször nem rágyújtani, és azokon a napokon, amikor ez sikerül, egy ezrest elteszek egy dobozba. Egészen január 23-áig sikerült ez, amikor bevillant a nagy ötlet: kinézek a 23 000 Ft-nak megfelelő dollárért egy tablettel Kínából, megveszem, és eladom valami baleknak 30-ért a Vaterán, aztán veszek a 30-ból egy komolyabbat, amit 40-ért is el lehet sózni - és így tovább úgy 100 millióig, megsokszorozva a cigi elhagyásán megspórolt pénzt. :) Ez a gondolat persze annyira belelkesített, hogy “most megérdemlek egy jó sört egy jó cigivel” alapon visszaestem, mondván: ráérek még ezzel nyárig, a dohányboltok tényleges megjelenéséig. Ez az egész egy 2006-hoz hasonló furcsa paradoxon: ahogy akkor Gyurcsány hazugságainak köszönhetően egy hirtelen ötlet változtatta meg az életem, úgy

2013-ban a trafikmutyi vezetett egy másik forradalmi ötlethez: megszületett a GreyVshop 0.1 béta-verzió, egyelőre egész más néven: kici-óccó.hu lett volna :)

Akkoriban ugyanis kezdett már divatba jönni a kínai vásárolgatás és a vaterás dropshipping-biznisz, aminek a lényege az, hogy meghirdetsz valami kínai cuccot X forintért, amit tőled megvesz és előre kifizet valaki, te pedig ezután megrendeled Kínából 0,8X-ért (vagy még olcsóbban, a profitráta csak a lelkiismereteden és a kereslet-kínálaton múlik) a többi pedig már a te vevőd baja: ha késik a csomag, ha hibás a cucc, vagy ha elkapja a vám és +27% ÁFA fizetendő, te megmutatod az apróbetűs leírást, amiben benne van, hogy oldja meg. Tuti biznisz, már 2013-ban is egyre többen rákaptak erre, valaki még webshopot is épített erre az üzleti modellre (KütyüBazár, 2016-ban is létezik, külön fogok róla és társairól írni a blogon) én viszont egy kicsit tovább akartam fejleszteni a koncepciót: előbb megrendelem a cuccot, kivárom a 3-4-5 hét szállítási időt, és csak akkor rakom fel a Vaterára, ha már fixen nálam van és ki is próbáltam, mindezeket természetesen kiemelve a termék adatlapján, hogy magasabb árat kérhessek érte.

A nagy terv végül másfél tranzakciót élt meg: a 23 ezres tabletet egy nap alatt sikerült 30-ért eladni, aztán rendeltem is 30-ért egy másikat, ami hibás volt, a kínai eladóval lebeszéltem,

hogy cserélik, küldjem vissza - azóta is várom a cserekészüléket a nem sokkal később az Aliexpressről is eltűnő eladótól. Így ment végül füstbe az a pénz, amit 23 nap alatt nem füstöltem el, viszont e tanulópenz vezetett el ahhoz, hogy a következő fél évben megszülessen a GreyVshop üzleti terve abban a formában, ahogy 2016-ban is létezik.

Elszámolás újragondolva: a YouTube-on TÉNYLEG pénzt lehet keresni!

2012. novembere és 2013. januárja között készült a Youtube-ra egy videósorozat a 90-es évekről, ami az én generációmnak a tinédzserkort és ezáltal a legtöbb szép emléket jelenti. A készítője, egy bizonyos Dancsó Péter (sosem hallottam róla korábban) maximálisan kiaknázza a nosztalgiafaktort, gyerekkorom legnépszerűbb számítógépes játékaikról és hasonlókról készített videóival azonnal megvett kilóra. Péterben felfedezni véltem azt a Gery Greyhound-ot, aki én már régóta lenni szerettem volna a YouTube-on, csak hiányzott hozzá egy szikra. Nem volt ugyanis még divat ez a vlogosdi, nem volt előttem példa, bár ahogy már 2008-nál írtam, hogy az “Emma vagyok” videó valami hasonló próbálkozás volt, de igazából halvány gőzöm nem volt, hogy hogyan, miről, milyen videókat csináljak, hogy azt nézzék is az emberek lehetőleg rendszeresen. Dancsón kívül talán csak a Hollywood Hírügynökség és a Rossz PC játékok értek el millió körüli nézettségeket, de az látszott, hogy egyre komolyabb potenciál van a YouTube-ban. A mi éveink 2010-es megjelenésekor például még magyar kezelőfelület sem volt, és Magyarországon a subscribe gomb nyomkodása sem volt megszokott (a Dogbyte összesen kb 100 subscribert kapart össze a mi éveinkkel, ennyit ma pár béna minecraft-videóval begyűjtenek

10 éves wannabe-youtuberek) 2013-ra viszont már egyre kezdtek szaporodni a különféle tematikus magyar csatornák, én pedig egyre inkább azt éreztem, hogy elmegy mellettem ez a vonat, és Gery Greyhound, a honi webvideózás egyik úttörője szép lassan feledésbe merül.

Ennek elkerülésére egy projekt volt biztos: az Elszámolás. Egyébként is vészesen közeledett 2014, lassan mindenképp virítani kellett a cuccot, mert ez csak választási időszakban üt. Ráadásul immár a GreyVshop alapötletével a hátam mögött egészen komoly lehetőséget láttam abban, ha a mi éveinkhez hasonló nézettséget ér el: hatalmas ingyenes reklámfelület, ahol én vagyok a tartalom előállítója és a hirdető is egyben, így akár be is építhetem a reklámot a videóba, és a nézőnként állítólag max 0,5 - 1 Forintot hozó bannerhirdetéseknél én sokkal többet hozhatok ki az egész videózásból. Bár tegyük hozzá, ha a mi éveink 700 000 nézőjéért kapok fél forintot, az is csábítóan hangzik. :)

Na és EZ miért nem nekem jutott eszembe?

Fogtam a fejem, amikor megláttam készen, amit kitaláltam - mármint nem az Elszámolást, hanem a GreyVshop-ot, merthogy erről a projektről természetesen nem mondtam le, csak átgondoltam a hibákat, és a megoldásokat. A legfontosabb tanulság az volt, hogy a létező összes fórumon utána kell nézni, hogy pontosan mit, és honnan veszek, így találtam rá Techmoan blogjára és YouTube-csatornájára, aki különféle kínai kütyükről készített részletes, szépen bevilágított és fényképezett tesztvideókat, a videó leírásában pedig az Amazonra linkelt, természetesen affiliate linkekkel, vagyis jutalékot kap. Mennyire kézenfekvő ez az egész, és máris továbbfejlesztettem gondolatban: egy saját YouTube-csatorna, ahol Greyhound-minőségű tesztvideókon mutatok be mindenféle kütyüket úgy, hogy utána rögtön meg is lehet venni tőlem, aki egyébként arccal is képviseli az üzletet, mint Update Norbi.

Egy dolog hiányzott ehhez: pénz. Meg technika, vagyis még több pénz. Meg technikai tudás, mert bár utómunkában már viszonylag rutinos voltam, de "előmunkában", vagyis operatorkodásban nem sok tapasztalatom volt - tudtam, hogy ide kevés az, hogy az utcai balhékon meg tudtam nyomni a REC gombot. Így a következő hónapokban az Elszámolás barkácsolása

mellett elkezdtem tanulmányozni, mikből is áll egy videóstúdió, hogyan kell világítani, hangot keverni és hasonlók - de az Elszámolás volt az elsődleges, 2013. novemberétől pedig a határidőpánik megjelenésével kizárólagos.

A végső vissza/elszámolás

2013. november elsején az Elszámolás aktuális mentett projektfájljában már 2014 -02 -30, vagyis kétezertizennégy mínusz második hó mínusz harmincadikai dátum szerepel, ettől a naptól ugyanis tudatosan próbáltam presszionálni magam a visszaszámlálással. Nincs több idő, vegyük úgy, hogy már 2014 van, a nagy felemelkedés-visszatérés-világmegváltás éve, amibe bele kell tenni 100%-nál egy picivel többet, és jó lesz. Úgy terveztem, ha nagyon megnyomom, “2014. mínusz egyedik hónapjára” (2013. december) össze lehet ezt rakni, utána lehet pihenni egy kicsit, és a megérdemelt jutalmat bezsebelve neki lehet állni a következő nagy dobásnak, és 2014 végre az új 2007 lehet, amire egyre jobban ki voltam éhezve.

Mert amit eddig leírtam erről az évről, az csak a felszín, ami mögött sokkal fontosabb motivációs tényezők voltak azok az érzések, amikkel már a tavalyi évet is zártam - csak azóta kétszeres szorzóval, mert már két év telt el. Az alapján, amit eddig erről az évről írtam, azt érezheted, hogy végre újult erővel, tele ambíciókkal és új tervekkel dolgozom a jövőn, ami talán igaz is, de ennek a legfontosabb oka az eredmények és sikerélmények teljes és egyre fájóbb hiánya, és a közeg, amiben élek - de ezt már 2012-ben

részleteztem, 2013-ra csak annyi változott, hogy egyre nehezebben viseltem, és egyre elszántabb voltam a “dzsihád”-omban. Nem könnyítette meg a dolgom mindez, de nagyon sokszor motivált arra, hogy kitörjek, és valami más legyen, mint ami van. November-decemberben hiperűrsebességre kapcsoltam, és eszméletlen tempóban haladt a projekt, bőven úgy tűnt, hogy kész lehet az év végére. Decemberre viszont egyre komolyabban hátráltatott az, hogy milyen régóta készül - ezt nehéz elmagyarázni, de megpróbálom szemléltetni. Mivel az összes biztonsági mentés és próbarender megvan ebből az időszakból, a könyv után neki fogok tudni ülni, hogy készítsek egy werkvideót. Addig dióhéjban nagyjából úgy kell ezt elképzelni, hogy 2012-ben elkezdtem építeni egy vályogházat, utána 2013-ban rájöttem, hogy hogyan tudok téglát készíteni, 2014-re pedig vasbetont, de az alapok ezt nem bírták el. Már decemberben le kellett volna bontani, és újraépíteni az újonnan megismert technikákkal, de a határidő közelsége miatt már nem mertem, inkább kitámasztottam a megrogyott falakat deszkákkal. Még segédmunkás-koromból megvolt az a kőművesmondás: az a hiba, amit a vakolat eltakar, nem hiba. Majd a festő megoldja, az már nem a mi bajunk - igaz, itt most a festő is én voltam, szóval saját magammal basztam ki, de kellett egy kis idő, hogy erre rájöjjek. Egyre nyomasztóbb volt, hogy bár egyre jobban néz ki a cucc, de egy tákolmány volt az egész, ami bármikor összedőlhet - aztán össze is dőlt, amint az első polcot fúrtam volna fel a falra. A mentések

dátuma alapján 2014. január 18-án, alig két hónappal a kitűzött márciusi határidő előtt jött el az a pont, hogy újrakezdem az egészet a nulláról: előtte 3 napig próbálgattam, és meggyőződtem arról, hogy menni fog... Az elmúlt 2 évben összetákolt omladozó romhalmazt ezalatt a 3 nap alatt felépítettem újra egy teljesen új logika szerint, így 2014. elején 100%-os biztonsággal tudtam, hogy bőven a határidőre kész lesz, és üt majd akkorát, hogy elérje a célját, sőt: egy következő felismerés miatt még bőven túl is teljesíti azt. Olyan reményekkel néztem a 2014-es év elé, mint a mi éveink óta egyszer sem - és akkora pofáraesés lett belőle, ami a születésem óta egyszer sem.

Kilencedik fejezet (2014)

Miért pont programozni ne tanulnék meg? :)

Anélkül, hogy nagyon belemennék a technikai részletekbe (ezt majd megteszem a már említett videóban, amihez a könyv után azon nyomban hozzá is fogok állni) muszáj egy kicsit elmagyaráznom, hogy mi is volt az a felfedezés, ami nagyjából úgy viszonyul az addigi workflow-hoz, mint a vályoghoz a vasbeton. Az After Effects-ben alapvetően háromféle módon lehet elemeket létrehozni és mozgatni: megrajzolod és ide-oda húzod az egérrel, értékeket adsz meg (pl 0 másodpercnél a kör sugara 100 pixel, 10 másodpercnél 200, így ennyi idő alatt a kétszeresére nő) a harmadik pedig az, hogy ezt az egészet leprogramozod, és csak meg kell adni a programban, hogy 10 másodperc és +100 pixel, és ez az egész folyamat teljesen automatikussá válik. Egy kör méretének megváltoztatása kézzel sem egy túl nagy mutatvány, de amikor többszáz különböző elemből álló komplex animációt kell levezényelni, akkor akár többször sok órányi munkát is automatizálni tudsz egyszeri időbefektetéssel. Egy konkrét példa: az alábbi demón a fekete négyzetek animációja (ezzel vált át grafikon és videólejátszó nézetek között, az egész Elszámolás alapja ez: előtte-utána

megszólalások és a hozzájuk kapcsolódó grafikonok) teljesen automatizált, egyetlen paramétert kell hozzá módosítani: nyitva vagy csukva legyen.

Volt vagy két hét kitalálni és konkrétan összerakni azt, hogy hogyan hajtogatódjon össze és vissza az idővonal, ezt kicsivel később rövidítette, hogy matematikai képletekkel gyorsítottam fel az ismétlődő mozgásokat (például a hónapokat jelző kis sárga téglalapok egymással bezárt szögét sinus-cosinus függvények számolják ki a fekete téglalap két fele által bezárt szögből - ezúton is üzenem azoknak, akik gimiben értetlenkednek, használhatóak-e ezek bármire is az életben) az új rendszerben viszont az egész egyetlen kattintás, és leszárom, mi történik a motorháztető alatt. Egy másik példa: az, hogy 2010. február 5. a háromdimenziós koordináta-rendszerben pontosan hol is van az idővonalon, hova kell tenni a nyilat és a belőle kinövő videólejátszó ablakot: a legelső verzióban kézzel húztam oda, utána csináltam egy Google-táblázatot (olyasmi, mint az Excel, csak jobb) ami kiszámolja a pixel-értéket, a harmadik verzióban pedig csak beírom év-hó-nap formátumban, és ott lesz a nyíl, majd megadom, hogy vegyen fel “ablakkányitottság” állapotot, és kijön belőle az ablak. Január végére a nevek kiírása, a kamera mozgatása, a grafikon kirajzolása és a megfelelő videó

lejátszása az idővonal megfelelő pontján mind-mind automatikusan történt, és innen már csak egy lépés lett volna, hogy az After Effects-t sem kell elindítani, mert az egész animációt paraméterek vezérlik, amelyek akár egy közepes képességű titkárnök által készített Excel-táblából is kinyerhetők. Ez már csak távlati terv volt (azzal együtt, hogy a színek és a teljes grafikai megjelenés is hasonló módon testreszabható legyen laikusok számára is) de hatalmas lehetőséget láttam benne: nemcsak az esetleges 2018-ra készülő Elszámolás 2 elkészítését teszi sokkal egyszerűbbé, de ha tényleg olyan szintre tudom fejleszteni, hogy egy közepes képességű titkárnök is elboldogul vele, akkor sablonként el tudom adni cégeknek, akik az unalmas PowerPoint-prezentációk és Excel-táblák helyett ezzel jeleníthetnek meg különféle adatsorokat, kimutatásokat. Február elején nagyjából kész volt a rendszer, a PROTIVIS-G (Professional Timeline Visualization System by Greyhound) nevet kapta, és innentől kezdve ezen dolgoztam, nem az Elszámoláson - az Elszámolás "csak" egy demóanyag, ami a PROTIVIS-G rendszer képességeinek szemléltetésére jött létre. Nem légbőlkapott gondolat, hogy ezt akár el is lehet adni: komoly piaca van a testreszabható After Effects projekteknek, az ezekre szakosodott Videohive-on az egyik legtöbb példányban eladott template pont egy idővonalas cucc volt, ráadásul olyan technikai megoldásokkal, amiket kisujjból kiráztam volna. Mivel a Videohive mutatja, hogy mennyien vették meg, könnyű volt felszorozni az árral és levonni a Videohive

jutalékát: egy év alatt tisztán 5 millió Forintnak megfelelő bevételt hozott a készítőnek. A YouTube-reklámbevétel is csábító volt, na de ehhez képest... Gondolatban már számolgattam a pénzt, és a mi éveink hajrája óta nem tapasztalt önbizalmat adott, hogy a tervezettnél sokkal jobban meg tudom csinálni, és sokkal többet ki tudok hozni belőle. Kicsit bántam, hogy nem mertem már 2013 novemberében újrakezdeni, akkor talán kész is lett volna márciusra. De a novemberi tapasztalatok kellettek ahhoz, hogy újra merjem kezdeni, akkor dolgoztam ki ugyanis azokat az animációs megoldásokat, amiket később automatizáltam, szóval nem, sajnos nem volt rá esély. De hittem benne, hogy van: február közepére nem csak a rendszer 80-90 százaléka, de az első rész tartalmi forgatókönyve is készen állt. Első rész, ugyanis ekkor találtam ki, hogy három részletben adagolom: így talán könnyebben emészthető (egy fél órás videó helyett három tízperces) másrészt hosszabb ideig a köztudatban tartható, több emberhez jut el, ezáltal talán nagyobb hatást ér el.

A túlzott önbizalom azonban csúnyán visszaütött. Miután sikerült megcsinálnom olyan dolgokat, amikről korábban álmodni sem mertem (tudtam, hogy van ez a JavaScript-alapú programozósi, de túl bonyolultnak tűnt ahhoz, hogy beleássam magam, aztán mégis sikerült) elszaladt velem a ló, mindenhatónak képzeltem magam, és hetekkel a végső határidő előtt olyan

technikákkal kezdtem el kísérletezgetni, amik akkor még bőven meghaladták a képességeimet - úgy voltam vele, hogy ha a programozható rendszert meg tudtam csinálni, akkor minden mást is, és amit meg tudok csinálni, az meg is kell. Ha lehetőségem van atomot robbantani, akkor miért érném be egy dinamittal?

Az egyik ilyen kísérlet az volt, hogy 3 dimenziós húszezres-kötegekből rakom ki a különféle pénzügyi statisztikákat: 25 000 milliárd Forint (az államadósság) felfoghatatlan összeg sokak számára, de ha egymásra rakódó húszezresek mutatják, az talán hatásosabb. Paraméterként megadod, hogy hánymilliárd Forintról van szó, a rendszer pedig kirajzol annyi darab húszezrest olyan elrendezésben, ahogy csak akarsz, mindezt automatikusan átszámolhatod havi átlagfizetésre, paks 2-re, vagy épp csirkefarhátra, ha valamiért pont ahhoz van kedved (mert mondjuk egy retardált Fidelitas-os vagy) :)

Csirkefarhátgate: hány kiló csirkefarhátat lehetne venni a paksi atomerőmű árából?

Ekkor történt, hogy Simon Gábor MSZP-alelnök vagyonynyilatkozatából kimaradt 240 millió Forint. Hetekig pörgött ezen a kormány és a kormánypárti sajtó, mint ha minimum egy

felcsúti kisvasút áráról vagy egy Matolcsy-alapítványról lenne szó. Az összes megnyilvánulás közül a Fidelitas kampánya volt a legszórakoztatóbb: kiszámolták, hogy ebből a pénzből lehetne venni például 75 darab Suzuki Swift-et, vagy épp 1 200 000 kilogramm csirkefarhátat(!) :)

Poszt: a Fidelitas csirkefarhátas kampánya

„Jóhiszeműen hibáztam,
amikor a vagyonyilatkozatomat
nem kellő alapossggal töltöttem ki.”
(Simon Gábor, az MSZP alelnöke)

MIRE ELÉG 240.000.000 FORINT?

BIT.LY/E810-18

Kapva kaptam az alkalmon, hogy kipróbáljam a PROTIVIS azon funkcióját, hogy bármit bármibe át lehet számolni: csak úgy poénból kiszámoltam, hogy 2 millió Forintból 5 000 kg csirkefarhát és 0,000003 Paks2 jönne ki. Ezt ki is tettem a Facebook-ra, de ami ezután történt, arra nem voltam felkészülve: Vincze Ági, a Fidelitas országos alelnöke kommentben kelt ki ellenem, hogy képzelem, hogy én a Fidelitast bántom. Ági kommentjei megtestesítették mindazt, amiért a Fidesz lassan a szociknál is ellenszenvesebbé vált számomra: azt írta, hogy ha a Fidelitast kritizálom, azzal a szocik seggét nyalom (szó szerint). Aki nincs velünk, az ellenünk, ugye...

Greyhound

February 7, 2014 · 🌐

A csirkefarhát az új lélegeztetőgép, legalábbis a Fidalitas szerint (ami egyébként minek van?)

https://www.facebook.com/vastagbor/posts/10152189026849183?stream_ref=10

Még szerencse, hogy sokat dolgoztam azon, hogy az Elszámolás moduláris felépítésű, tetszőlegesen bővíthető legyen - így könnyedén meg tudom adni akár csirkefarhátban is az egyes értékeket, ha épp ez kell a célközönségnek... 😊

Már nem tudom hogyan, de beszélgetni kezdtünk. Az a fajta ember vagyok ugyanis, aki a másképp gondolkodó, más nézeteket

valló emberekkel is szívesen folytat értelmes, építő jellegű vitát, ha van rá lehetőség. Meglepő volt, de privátban tök normálisan és nyitottan állt hozzám, még azt is elmesélte nekem, hogy ő személy szerint ugyanolyan elcseszettnek tartja a csirkefarhátas kampányt, mint én, de hát a csapatszellem, meg ilyenek. Ezzel viszont rávilágított a Fidesz működésének egy másik fontos jellemzőjére: a csapat összetartása és a csapat tagjainak egymás felé tanúsított lojalitása előrébb való, mint a józan, kritikus gondolkodás. Ha valaki hülyeséget csinál (mint ez a kampány) azt is el kell fogadni, mert a csapat egysége mindennél fontosabb - azt már csak én tettem hozzá magamban, hogy valószínűleg még az ország jövőjénél is.

Egy jogos kritika volt, amitől én is tartottam: hogy az én videóból a szocik, vagy a Jobbik húzna hasznot. “Hát ezt akarod?” - szögezte nekem a kérdést nem csak ő, de a régi csapat tagjai is hasonlóan érveltek, amikor először felvettem, hogy együtt csináljunk új videót. Igen, ez nekem is komoly dilemmát okozott, de akkor, abban a helyzetben voltam ahhoz elég önző gecí, hogy ne érdekeljen. “Ha a sok buta prolinak az MSZP kell, akkor legyen, ez az ország menthetetlen, legalább nekem legyen egy kicsit jobb, mert én legalább tettem valamit” - nyugtattam magam. Mindenesetre az mindenképp napirenden volt, hogy a “Kőbányától Kubatovig” című írásomat befejezzem és kiegészítsem “Elmúlt 8 év”-re közvetlenül az elszámolás után, mert ha elhatárolódom az akkori ellenzéktől, akkor

talán tiszta maradok. Még azt is kitaláltam, hogy valami apróbetűs részben elrejttem, hogy aki felhasználja a videómat politikai célra (akár csak egy Facebook-megosztással pártoldalon) azt súlyos pénzekre fogom perelni. :) De alapvetően nem ez volt a legnagyobb prioritást élvező megoldandó probléma akkor, mert sokkal nagyobbak voltak.

Egyszer egy rossz pillanatomban (február közepéig, a rendszer elkészültéig bőven okozott ilyeneket az egyre nyomasztóbb határidőpánik) nagyjából leírtam Áginak mindazt, ami nyomja a szívem, ő pedig mindenki másnál megértőbbnek tűnt a problémáim iránt. Bevallom, ezen az estén komolyabb dolgok is megfordultak a fejemben Ágival kapcsolatban, és néhány sör után voltam is olyan barom, hogy ezt bevallotam neki. Másnap persze fogtam a fejem, és iszonyatosan szégyelltem magam, de ezt is meglepően jól kezelte, amikor megírtam neki. Olyan volt, mint ha nálam is jobban értené, hogy mi a fene történik velem, egyedül egy dologban nem értettünk egyet: hogy az Elszámolás a megoldás bármire. A politikán kívül minden másban úgy éreztem, hogy közös hullámhosszon vagyunk, bár azt a mai napig nem tudom megítélni, hogy ez tényleg őszinte volt, vagy csak a projekt szabotálása volt a célja. Folyamatosan próbált ugyanis lebeszélni róla, először úgy, hogy az ő kedvéért tegyem meg, utána viszont (látva, hogy rendíthetetlen vagyok) egy durvább eszközhöz nyúlt:

Mit lépnek arra, ha azt mondaná: van az a pénz

Nem, erről szó sem lehet, ha már ennyit szoptam vele, akkor végigviszem, ha beledöglök is. Viszont belementem a játékba, kíváncsi voltam, mennyi az annyi, mert az megmutatta volna, mekkora para a Fideszen belül, ha előrukkolok egy ilyen videóval. Egy jó kis blogbejegyzés lett volna belőle, miközben természetesen megszegem az alkut, így még nagyobb ütött volna a videó, és még pénzt is kerestem vele :) Sajnos márciusra ez az egész VinczeÁgi-ügy egy rossz fordulatot vett: március elsejére megbeszéltük, hogy találkozunk. Bár írtam ezzel kapcsolatban hülyeségeket Áginak, de valójában nem a nőt láttam benne, hanem az embert, akivel sok dologban megértjük egymást. A találkozásból viszont (miután Andi természetesen aznap tudomást szerzett róla) óriási félreértés lett, ami mondjuk nem csoda, mert tényleg félreérthető volt az egész annak ellenére, hogy csak fröccsöztünk és sétáltunk kicsit a pesti belvárosban. Okosabban kellett volna csinálni mindezt, például már az elején elmondani neki, a már részletezett 2011-es kapcsolatmegújításunk után biztosan nyitott lett volna bármire, de az Ágival való beszélgetéseinkben bőven voltak félreérthető részek, így inkább nem akartam ezt az egészet itthon szóba hozni. Mindenesetre kissé beárnyékolta a kapcsolatunkat (ami egyébként is

megsínylette már az elmúlt fél évet, amióta az Elszámolással keltem-feküdtem minden mást a háttérbe szorítva, így Andit is) és megértettem, hogy nem nézi jó szemmel, ha továbbra is tartom a kapcsolatot ezzel a nővel. Így végül sosem tudtam meg, mi lett volna az a csábító ajánlat, amivel Ági megpróbált volna lebeszélni a videó elkészítéséről.

Mindeközben a projekt is kezdett szépen lassan zátonyra futni. Március első hetében járunk, immár kész volt a nyersanyag nyersvágása is, már csak finomítani kellett, és összefésülni a korábban összerakott kész rendszerrel. Sima ügynek látszott, a március 9-i határidő tarthatónak tűnt, legfeljebb 1-2 napot csúsztat, és az április 9-i választásokig bőven marad idő felfuttatni. De amit februárban ezerszer lepróbáltam tesztanyagokkal, az élesben valahogy sehogy nem akart működni. Megmagyarázhatatlan hibajelenségek jöttek elő, napokat töltöttem olyan problémák elhárításával, amiket még csak nem is értettem, hiszen egyszer már működött. Egy konkrét példa a linkelt demón: a névkiíró scriptben az 1-es paraméter Orbán Viktort jelenti, de hiába adtam meg az 1-et, csak annyit írt ki, hogy “Orbá” - rá nem tudtam jönni, hogy mi lehet az oka, és tényleg lepróbáltam már előtte egy külön projektben. És amikor elhárítottam egy ilyen jellegű hibát, akkor előjött helyette két másik... A pokol hetei következtek.

Ha eddig olvastad az írásomat, már tisztában vagy vele, mit jelentett nekem ez az egész, és miért volt fontos, hogy elkészüljön. Egészen idáig nem is gondoltam arra, hogy nem fog sikerülni, mert az nem fordulhat elő - most viszont először merült fel a gondolat, hogy nem fogok tudni időre végezni vele, és nem csak március 9-re, de áprilisra sem lesz kész, az pedig egyenlő a halállal, vagy talán rosszabb is annál. Erre tettem fel mindent, ez az egy lehetőségem van arra, hogy a dolgok elkezdjenek megváltozni. Egészen április elejéig ezzel teltek a napjaim. Már márciusban azt éreztem, hogy bőven túlhajszoltam magam, kezdtem az idegösszeomlás szélére kerülni, de még képtelen voltam elengedni, ahhoz már túl sok munkám volt benne. Még április elsején, egy héttel a legutolsó utáni határidő előtt is bíztam abban, hogy ha időn túl is, de sikerülni fog.

A halál időpontja: 2014. április 5., 19:33

Nem sikerült. Napokkal a választások előtt még mindig volt két kijavíthatatlannak tűnő, durva hiba a rendszerben, az egyik a névkiírás. Sajnos nem építettem bele kézi vezérlést ilyen esetekre, csak sufnituning-gányolással tudtam volna kézzel beleírni, hogy Orbán Viktor (és a többiek). Ha sikerült is volna kijavítani, az utolsó renderelés már bőven kilencedike után ért volna véget. Fél év után eljött a pillanat, hogy be kellett látnom: nincs tovább. A fent jelzett

időpontban írtam ki a Facebook-ra, hogy mennyire sajnálom (tényleg sajnáltam: tudom, hogy rajtam kívül még sokan várták a videót) aztán összeomlottam, és a leghalványabb elképzelésem nem volt arról, mihez kezdjek - azon kívül, hogy lemegyek a boltba sörért, és úgy szétcsapom magam, mint még soha.

Egyébként is nehezen viselem a kudarcot, az Elszámolás bukása pedig az addigi 33 évem legnagyobb pofára esése volt, ráadásul egy nagyon nehéz időszak után, aminek a végét pont ettől reméltem. Rengeteg erőfeszítést tettem, és siker esetén is megéreztem volna, hogy túlhajszoltam magam - így viszont, hogy még csak nem is lett belőle semmi, teljesen magam alá zuhantam. Kétségbe ejtett és lebénított az az érzés, hogy semmire nem vagyok jó, és soha nem fogok tudni változtatni az életemen. Tényleg csak arra vagyok képes, hogy autót mossak életem végéig? Nagyon sokáig képtelen voltam feldolgozni, 100%-osan csak 2016-ra sikerült, de még ma is meggondolnám, hogy belevágnék-e újra. Természetesen amilyen makacs vagyok, tudom, hogy legkésőbb 2017 közepén sokkal okosabban és a hibákból tanulva újra neki fogok ülni, de ehhez még gyűjtenem kell egy kis lelkerőt, és némi segítséget, mert be kell látnom: egyedül kevés vagyok.

A húszezreses vizualizációt (amit az Elszámolásból végül területi okokból kidobtam) új, önálló projektként hasznosítottam

újra, így született meg az “Ennyi az Annyi” sorozat ötlete. Nem fűztem hozzá sok reményt, emiatt közel nem tettem oda magam, hogy úgy kidolgozzam, ahogy akkori szakmai tudásommal képes lettem volna, a jövőben mégis fontos szerepet kap.

A labilitás időszak a következett. Egyik pillanatban újra akartam kezdeni az Elszámolást, a másokban örökre el akartam felejteni. Amikor május végén az Átlátszósok felajánlották, hogy csináljunk egy videóinterjút, és közösségi segítséggel talán menni fog, egy kicsit felcsillant a szemem, de már közel nem tudtam úgy tekinteni rá, mint előtte. Több felajánlás is érkezett, komoly számítási kapacitás jött volna össze, de már képtelen voltam úgy összeszedni magam, hogy a régi lendülettel vigyem tovább. Ahhoz már túl fáradt voltam, és különben is: a nyári uborkaszezonban pazarlás bármennyi munkát ölni egy ekkora volumenű projektbe, mert senkit nem fog érdekelni. Majd esetleg 2018-ban...

Földet rá!

Nyárig nagyjából feltápáskodtam a padlóról, és elkezdtem tervezgetni, hogyan tovább. Túlzás lenne azt állítanom, hogy kihevertem a dolgot (bevallom, 2016-ban is vannak utóregések) de muszáj volt valamilyen módon továbblépni. Nyár közepén a legváratlanabb helyről dobtak nekem egy mentőövet, ami sikeresen átlendített az Elszámolás-fiasco okozta alkotói válságon: Az Alvin és a Mókusok zenekar Alvinja keresett fel, hogy össze tudnék-e rakni egy szöveges-animációs videót a készülő új albumukhoz, ha mondjuk lenne rá egy hét. A zenekar koncertjein egy ideje már törzsvendégek voltunk, és sokszor söröztünk-pálinkáztunk a koncert előtt/után (nagyon szimpatikus, hogy bár 20 éve ők Magyarország legnépszerűbb punk-rock bandája, de mégsem szállt el az agyuk a sikertől, emberiek maradtak és rendkívül közvetlenek a közönségükkel) és szóba került, hogy én videóval foglalkozom, mutattam a mi éveinket és pár korabeli próbálkozást. Természetesen igent mondtam a megtisztelő lehetőségre, és szívem-lelkem beleadba raktam össze az animációt a rendelkezésre álló időből a lehető legtöbbet kihozva. Ez az animációs technika (hivatalosan kinetikus tipográfiának hívják) régi kedvencem, kísérleteztem is már vele korábban, és most végre élesben is kipróbálhattam magam. Technikailag elég komoly türelemjáték egy ilyen videó elkészítése,

aprólékos munkával kell időzíteni az animációkat gyakorlatilag szótagonként, és a magyar nyelv az ékezetek miatt extra kihívás elé állítja az alkotót már az elején, amikor az elrendezést kell kitalálni. Szerintem a körülményekhez képest (szűkös határidő, időközben tönkrement laptopképernyő) elég jól sikerült, ezzel végre magamnak is sikerült bizonyítani, hogy van még bennem tartalék. Jó érzés egyébként, hogy még 2016-ban is viszontlátom ezt a videót a háttérben kivetítve a zenekar koncertjein :)

Videó: Alvin és a Mókusok - Konfliktus

Ettől a videótól egy kicsit újra inspiráltabb állapotba kerültem, és az Elszámolás miatt parkolópályára tett GreyVshop-on kezdett el kattogni az agyam, mert addigra már a Techmoan által tesztelt kütyüknek itthon is egyre szélesebb rajongótábora kezdett kialakulni. Éreztem, hogy karácsonyig ezt be lehetne robbantani, csak egy dolog hiányzott hozzá még mindig: kezdőtőke, amit valamilyen formában az Elszámolástól reméltem. “Valaki ésszel, valaki pénzzel, valaki egyszerű puszta kézzel” - a Tankcsapda ismert dala foglalja össze a legjobban, hogy mi volt a KIM utáni új időszak 3

lehetősége. Az ész lett volna az első, amit eddig leírtam, a pénz mondjuk kölcsönből (honnan?) a pusztá kéz pedig az, hogy elhúzó az országból, és összekaparok annyit, amennyiből bele tudok kezdeni. Már 2013 végén is sokszor rámtört, hogy menni kell, nézegettem luxushajós munkákat és olvastam hajón dolgozó emberek blogjait, szimpatikus B-tervnek tűnt, “csak” a házasságomat kellett volna feláldoznom érte - az egyetlen dolgot, ami egy fix pont az évtizedes zűrzavarban. Az elszámolás kudarcával a leginkább kívánatos első lehetőség esett ki, így nem maradt más választás, mint a pénz: a családi tartalékból egy az óceánjárón pár év alatt megkereshetőnél kicsit szerényebb összeggel belevágtunk. Sajnos ebből is elvitt sokat a 4 éve pihentetett cég feltámasztása, adminisztrációs és késedelmi költségek bőven adódtak, de indulásra elég volt - kipróbálom, hogy működőképes-e a koncepció, aztán már valós forgalommal a hátam mögött kaphatok valamiféle vállalkozásélénkítő kölcsönt. Szeptemberre nyélbe ütöttük, hogy a sok éve alvó állapotban levő Greyhound Multimédia Kft-t feltámasszuk hamvaiból, ezzel pedig végre-valahára megkezdődött az a bizonyos korszakváltás, amivel talán végre elkezdhetek kimászni abból a gödörből, aminek 2014. tavaszára megnéztem az alját...

Unortodox tavasz: az újjászületés

A 2010-es Index-cikkben az áll, hogy a KIM-mel szerződést kötő Greyhound Multimédia Kft-t 2007-ben alapítottuk. Eddig nem beszéltem róla, mert nem volt jelentősége, de sejtem, hogy lesz, aki rá fog kérdezni (hiszen a 2007 óta elmesélt történetbe sehogy sem illeszkedik) úgyhogy jobb ezt is tisztázni: a cég kizárólag azért jött létre, mert a Fidesz 2007-től így tudott fizetést adni - nem munkavállalóként, hanem vállalkozói szerződéssel. Azzal magyarázták, hogy ellenzéki pártként nem nagyon bővelkednek pénzben, és így tudták megoldani, én pedig elfogadtam - miért, talán inkább az autósosó? Mondták, hogy egyszer majd rendeződik a dolog, legkésőbb a 2010-re várható kormányváltáskor, ami végülis 2011. január elsejével meg is történt (kellett rá várni laza 5 évet, hogy aztán egy évig se tartson ez az állapot) így a cégre már nem volt szükség, de azért megtartottam, mert 2011-ben már bőven érzékelti lehetett, hogy a KIM nem tart örökké, és talán még jól jöhet. Jól is jött, bár egy kicsit sokba került feléleszteni, de végre ismét volt valami új reményt adó kihívás az életemben. Pont egy hónappal karácsony előtt lett kész a webshop (én magam barkácsoltam össze - végre sikerélményt adott, hogy valami működik, olyasmi volt ez nekem, mint a dokinak az időgép a Vissza a jövőbe 1-ben) addigra már felépült a stúdiószoba, túl voltam néhány vámkezelési eljáráson

és nálam volt a kezdő árukészlet, és a karácsonyi szezon már az enyém volt, sőt: karácsony előtt egy héttel ott álltam kifogyva mindenből, mert egy kicsit túlságosan óvatosan terveztem az indulást. Egy kicsit sajnáltam, hogy csak ez az egy hónap volt a 2014-es év (és a karácsony közelsége miatt egyelőre csak shop, a Grey és V nélkül) de kezdetnek nem volt rossz, és a 2015-ös évre végre valami konkrét perspektívát és izgalmas kihívást adott.

Tizedik fejezet (2015)

Orbán egy geci (és külön Semjén Zsolt)

Megrázó hírrrel indult a 2015-ös év: január első napjaiban terrortámadás történt Párizsban, és ezzel a hazai közéletben is elkezdődött a mai napig meghatározó bevándorlóellenes hangulatkeltés. Ezzel sikerült a Fidesznek úgy leírnia magát a szememben, hogy már a Gyurcsány-kormány “elmúltnyócév”-béli tevékenységét tartom a kisebbik rossznak - eddig is rezgett a lécs, de itt végleg eldőlt a csata, ami nálam nagy szó. Még mielőtt bárki félreértené: nem azt mondom, hogy a szocik voltak a jobbak, hanem mondjuk ők voltak a gyomorrontás utáni nagy kupac fos, a Fidesz pedig a túlcordult toi-toi WC a Szigeten. Megjegyzem, igazság szerint nehéz lenne olyan dolgot találnom, amiben a szocik rosszabbak voltak: ugyanolyan korrupt, tolvaj, hazaáruló rablóbanda, mint a Fidesz, csak ők épp nem kisvasút- és stadionépítésekkel nyúlták le a köz és az EU pénzét, hanem metrós- és autópálya-építéssel, síkságra emelt völgyhidakkal és alagutakkal. A lopás, a korrupció és a haverok helyzetbe hozása mindkét pártot egyformán jellemzi (a Fidesznek talán annyival könnyebb, hogy a láthatáron sincs komolyan vehető ellenzéki erő, így gátlástalanabban

és többet lophat) viszont ami csak a Fidesz sajátja: a KDNP-féle vallásos agyhalál hatalomba emelése, ami 2015-től kezdett látványosan kiütközni. Kezdődött a vasárnapi boltzárral 2015. márciusában, és a bevándorlási válságban hágott a tetőfokára: 300 évvel a felvilágosodás és a szekularizáció után hirtelen a keresztény európa megvédése lett a legfontosabb feladat.

Dióhéjban említettem már 2012-ben, és a 2016-os lezáró részben fogok is még beszélni arról, hogy mit gondolok a hitről és a vallásról: először is azt, hogy ez két különálló dolog. Aki a hitben találja meg a lelki békéjét, azzal semmi gond nincs addig, amíg nem akarja másra erőltetni és egyetlen örökérvényű igazságként tálalni a sajátját, legalábbis amíg nem tudja hitelt érdemlően bizonyítani a hit tárgyának létezését. Placebónak tartom a természetfelettibe vetett hitet, de a placebo az orvostudomány jelenlegi állása szerint is hatásos tud lenni egyes esetekben, és saját fiatalkoromban visszatekintve szerintem Jézus tanításait tanulmányozni és ezzel megtapasztalni a “valahová tartozni” élményt (amire még a magamfajta magányos gerillaharcosnak is nagy szüksége van) sokkal előremutatóbb volt, mint ha a korombeliekhez hasonlóan én is a füvezésben találtam volna meg az örömet, és a közösségi élményt. Azzal sincs baj, ha valaki a horoszkópban, a chemtrailben, vagy épp a homeopátiában hisz (kiváló humorforrást jelentenek az

ezekkel foglalkozó fórumok, kár lenne, ha megfosztanának tőlük) amíg másokat nem akar kényszeresen megtéríteni.

Az egyházakkal kapcsolatban viszont meglehetősen negatív véleménnyel voltam, és a Fidesz (KDNP) túlzottan egyház- és vallásbarát politikája nem segített abban, hogy megkedveljem őket. Majd a 2016 utáni lezáró fejezetben bővebben is írok erről, mert fontos probléma, egyelőre így 2015 elején két dolog van, ami jobban foglalkoztat: Simicska gecizése és a Széll Kálmán Tér felújítása, ami épp a 33. születésnapomon, 2015. január 18-án indult. Mivel közel napi szinten járok a téren, és egyébként is érdeklődve figyelem Budapest egyre látványosabb újjászületését, mindenképp meg akartam valahogy örökíteni a rendelkezésre álló kreatív eszközökkel. A terv az volt, hogy minden nap ugyanarról a pontról készítek egy fotót, ezeket összefűzöm timelapse-videóvá, és 1-2 hónap múlva talán ráharap a sajtó, hogy van itt egy ilyen fanatikus Moszkva Tér rajongó, aki esőben és hóban is minden nap kimegy lefotózni a teret ugyanonnan :) A terv hamarabb bejött, mint gondoltam: februárban már címlapon hozta az Index és a HVG a projektet, így sok emberhez eljutott a felhívás: felszerelnék egy kamerát, ami folyamatosan rögzíti az eseményeket, így egy elképesztően látványos timelapse-videó készülhet a felújításról. Kaptam is helyet, így kezdetét vette az első komolyabb “harmadik korszakos” politikamentes videóprojekt, a Kalef365+ timelapse.

Már a GreyVshop kitalálásakor az volt az alapkoncepció, hogy a sablonos termékleírások és “vedd meg, mer’ ócsó” akciók helyett a videókkal győzőm meg a leendő vevőket, hogy érdemes megvásárolni az adott terméket. Pontosabban nem is meggyőzni akarok, hanem csak egyszerűen bebizonyítani, hogy a termék ezt és azt tudja, és egyébként “csak úgy mellékesen” nálam kapható. Fontos szempont volt, hogy a videó önmagában is érdekes legyen, hogy ne reklámként terjedjen, hanem mint megosztásra érdemes tartalom - később tudtam meg, hogy ezt a szaknyelvben “content marketing”-nek hívják, és egy létező reklámstratégia, vagyis megint nem a spanyolviaszt találtam fel, de tényleg teljesen magamtól találtam ki ezt az egészet. Ez a videó volt az első, ami élesben bizonyította, hogy az elképzelésem életképes, és hogy van értelme foglalkozni vele.

A politikától időközben egyre inkább eltávolodott az érdeklődésem. Simicska gecizésére azért felkaptam a fejem (számomra is fontos tanulsággal szolgálhat, hogy milyen sors vár arra, aki egykor lojális fideszesként látványosan a kormány ellen fordul) de összességében nem érdekelt, hogy mi történik Magyarországgal, melyik tolvajbanda van épp hatalmon. Csinálom a dolgom, és megyek előre a magam útján, minden más le van szarva. Valójában már 2014-ben is teljesen más motivált az Elszámolásra, mint 2010-ben a mi éveink elkészítésére: akkor még tényleg hittem

abban, hogy a választópolgárok tudatosságát célzó kampányokkal változást lehet elérni, 2014-ben viszont már egyáltalán nem reménykedtem a változásban (mert miért is lenne jobb, ha a túlcsonduló toi-toi helyett visszakapjuk a régi kupac fost?) és a videó is sokkal inkább egy, a közbeszédet meghatározó témára felépített reklámkampány része lett volna, mint sem az ország javát szolgáló valami. Az emberekben szunnyadó orbányűlölet felkorbácsolásával arra ösztönöz, hogy sokan megosszák és beszéljenek róla, így eljut-talán olyanokhoz is, akik vevők lennének egy hasonló anyagra, vagy épp a videó végén reklámozott GreyVshop-os termékekre. Ezért is nem hatottak meg azok a kritikák, hogy a Jobbik vagy az MSZP emiatt fog választást nyerni 2014-ben: a saját túlélésem sokkal fontosabb szempont volt. Egyébként is irreális elképzelés, hogy majd egyetlen videó miatt drasztikusan megváltozik a választópolgárok pártpreferenciája, egy fecske nem csinál nyarat. Megnézi a videót 8 millió választópolgárból 1 millió, ennek nagy része kapásból az, aki egyébként is egyetért vele, a másik pedig elvből azt mondja, hogy ez egy faszság. Biztos, hogy lesznek a bizonytalankodók között olyanok, akiket pont ez a videó győz meg arról, hogy Orbánékat le kell váltani (már ha van kikkel leváltani) de hogy egy fideszes nem emiatt fog a szocikra szavazni, az hótziher. A marketingértéke miatt továbbra is láttam fantáziát abban, hogy egyszer majd csináljak egy ilyet, de 2015 elején sokadik volt a to-do listámon, és különben is: nem csak a saját képességeim határát értem el 2014-ben, de a rendelkezésre

álló technikáét is, nagyon sok esetben a bosszantóan hosszú renderidők és az akadozva működő program lassította a munkát. Nagyjából másfél-kétmillió Forint lenne olyan színvonalú technika, amivel ezen a szinten is lehet valamit kezdeni, és nem a hajadat téped 2 percen át a homokórát bámulva egy fél színárnyalatnyi változtatás miatt... Azt is beláttam, hogy hiába, hogy viszonylag komolyan el tudok mélyülni egy projektben, és sok felmerülő problémát meg tudok oldani egyedül, de mégiscsak hatékonyabb egy ekkora lélegzetvételű anyagot csapatban készíteni. A mi éveinknél is voltak időszakok, amikor valamelyikünk elakadt, de a közös brainstorming-okon valahogy összeraktuk, hogyan jussunk tovább egy-egy akadályon. Egyszerűen szükség van arra, hogy időnként valaki más szemmel nézzen rá egy problémára, mert mindenki egy kicsit másképp gondolkodik, és lehet, hogy valakinek kézenfekvő az, ami a másiknak nem. Szóval egyelőre jó időre jegeltem az egészet, mert egyébként is voltak más ötleteim, ez már nem 2014. Ezen kívül tartottam, hogy egy ilyen választási időszakban (vagy meghatározó belpolitikai eseményekhez kapcsolódóan) érdemes csinálni, amikor az is foglalkozik politikával, aki egyébként nem. Az első Best of Gyurcsány volt erre a legjobb példa: bár 2006 augusztusában is viszonylag nagy sikert aratott, de az őszi beszéd kiszivárgása volt az, amikor igazán szárnyra kapott, és az addigi néhány százezer környékén stagnáló nézettség egymillió fölé repült sokkal rövidebb idő alatt, mint ahogy az a néhány százezer összejött. Akkor még

persze nem tudtam, hogy ilyen szempontból hamarosan változás áll be: a Fidesz 2015 tavaszán kezdte a mai napig folyamatosan tartó állandó kampányállapot bevezetését a kék plakátokkal és a népszavazással. 2016 közepén már lenne értelme egy Elszámolásnak, de 2014 közepén nem lett volna.

Ebből az apolitikus állapotból aztán a 2015. nyári események robbantottak ki: legfőképp a menekültválság. Elég sűrűn megfordulok a Keleti pályaudvaron, a vonat és a metró közötti rendszeres átszállások alkalmából személyesen és közvetlen közletről volt alkalmam végignézni, hogyan változott rövid időn belül menekülttáborra a pályaudvar környéke. Borzasztó volt látni az ottani állapotokat, de még ennél is borzasztóbb volt az, hogy mennyire nem lehetett értelmes vitát folytatni erről sem: az ország kettészakadt “migránssimogatók”-ra, akik szomorú szemű menekült kislgyerekek fotóival operálva próbáltak empátiát ébreszteni a menekültek iránt és elbagatellizálni a problémát, a másik oldal pedig a terror fenyegető rémképével próbált félelmet kelteni a lakosság körében. Itt mutatkozott meg, mennyire működésképtelen ez a bal-jobb felosztás a magyar közéletben, nem lehetett már árnyaltan véleményt nyilvánítani, mert vagy a menekültek ellen, vagy mellett kellett állást foglalni. És itt most megragadnám az alkalmat, hogy leírjam a saját véleményemet, és szeretném, ha megpróbálnánk értelmes vitát folytatni róla, mert ez valóban egy súlyos probléma.

Nem normális dolog, hogy emberek százezrei császkálhatnak ki-be a schengeni határokon keresztül ellenőrizetlenül, de az sem normális, hogy néhány százezer bevándorlótól féltjük az 500 milliós lakosú Európa kultúráját és biztonságát. Szigorú határvédelem kell, de nyitva kell hagyni a kaput azoknak, akik tényleg háború elől menekülnek, és Európában, európai értékrend szerint képzelik a jövőjüket, vagy csak ideiglenesen meghúzódnának itt, míg otthon rendeződik a helyzet. Az első és a legfontosabb, hogy elmagyarázzuk a hozzánk érkezőknek, hogy miért faszább hely Európa, mint ahonnan ők jöttek: azért, mert mi már túl vagyunk azon, hogy egymást gyilkolásszuk csak azért, hogy bebizonyítsuk, melyikünk vallása igazabb, vagy melyikünk nemzeti kultúrája nagyszerűbb. Megtanultunk egymás mellett élni, félretettük évszázados ellentéteinket (pontosabban: nagyapáink és őseink évszázados ellentéteit) és bár vannak egymással vitáink, de alapvetően a békét, valamint a szabadságot tartjuk a legfőbb értéknek. Ezért élünk mi jobban, ezért van az, hogy Szíriából menekülnek hozzánk, nem pedig mi menekülünk “a soros által pénzelt liberalizmus bomlasztó fertőjéből” (sic!) valami jó kis klerikális koszfészekbe. Nem működhet az, hogy mindenkit befogadunk, hiszen ha terrorista lennék, én is kihasználnám azt, hogy elvegyülhetek a tömegben, teljesen jogos félelem ez. Viszont csak azért, mert a menekültek között is lehetnek terroristák, nem szabad kirekeszteni mindenkit, mert ez nem a migránsok sajátossága: Pesten a négyes-hatos

villamosra is felszállhatnak tolvaj bűnözők és közönséges elmebetegek (akik a villamos alá lökik utastársukat) mégsem az a megoldás, hogy a megállókat szögesdróttal kerítjük körbe, és nem szállhat fel az sem, aki tényleg csak el akar jutni a munkahelyére. Vagy nézzünk egy focimeccset, ahol az ultrák randalíroznak: büntessük miattuk a 90 százaléknyi békés szurkolót? A rendőrség és a titkosszolgálatok dolga az, hogy kiválogassa a rendbontó elemeket, és fenntartsa a rendet - hogy milyen eszközökkel, az az ő hatáskörük, nem fogok beleokoskodni abba, amihez nem értek. Egyet biztosan tudok: a plakátok és a néphergelés nem fogja megoldani a menekültkérdést, legfeljebb a Fidesznek jön jól, hogy a sarki kisbolt Marika nénije jól megijed a migráncsoktól (annak ellenére, hogy sosem látott bevándorlót) és a Fideszre fog szavazni 2018-ban is, mert a Fidesz elhitette vele, hogy megvédi, bezzeg a Gyurcsány! Jól jár még vele a plakátos cég és a seggnyalonc sajtó, akik jó pénzeket kapnak azért, hogy ezt az aljas néphergelést terjesszék. Ezt a pénzt miért nem lehet odaadni a rendőrségnek, hogy szép csendben vásároljon be retinaszkennerből, ujjlenyomatolvasóból és más korszerű technikai eszközökből, amelyekkel hatékonyan lehetne regisztrálni az országba érkező menedékkérőket? Ja, mert abból nem lehetne rövid távon politikai hasznot húzni, és közben az emberek csak a korrupcióról beszélnének. És hol van az ellenzék, aki mindezeket szóvá tehetné? De nem azon az egybites színvonalon, hogy "határkerítés = gonosz felcsúti patásördög = rossz", hanem

konkrét alternatív javaslatokkal, hogy szerintük mi lenne a helyes megoldás. Lapítanak, mint szar a fűben, én meg itt laikusként elmélkedhetek magamban, de a megoldáshoz így nem fogunk közelebb jutni, márpedig ha nincs jobb megoldás, akkor jobb híján törődjünk bele, és fogadjuk el a Fidesz megoldását, mert tetszik, vagy sem, ők legalább VALAMIT próbálnak kezdeni a helyzettel, és nem csak a valagukon üldögélnek.

Érdekes, hogy egyedül a Magyar Kétfarkú Kutya Pártnak és a Vastagbőr civil bloggereknek jutott eszébe, hogy legalább egy kis fricskát mutassanak a kormánynak, egyúttal nekem egy kis inspirációt adjanak, hogy talán mégsem annyira reménytelen ez az ország, pontosabban annak népe. A paródiakampány két dolgot mutatott meg: egyrészt azt, hogy van tenniakarás, és van egy komoly réteg, aki akár támogatni is hajlandó ezt. Nekem is megfordult már korábban is a fejemben, hogy 2018-ig egy crowdfunding (közösségi finanszírozás) kampányt indítok, de ezt több okból is elvettem: 2014-ben beégettem magam annyira, hogy elveszítsem a szavahihetőségemet, ki adna pénzt egy olyan embernek, aki csak ígéret, de nem tett még le semmit az asztalra? Egyébként is ki adna pénzt Magyarországon bármire? Nagyon jó külföldi példákat láttam már, de nem hittem abban, hogy itthon is működhét ez, aztán 2015 nyarán a Kétfarkúak bebizonyították, hogy mégis. Egy sor teljesen új ötletem támadt, és szép lassan elkezdett

kialakulni egy új terv, ami a GreyVshop-hoz hasonlóan jött: ha sehol nem tudok elhelyezkedni a technikai tudásommal, akkor majd csinállok én egy céget, ahol igen. Ha nincs egy komolyan vehető, reális alternatívát kínáló ellenzéki mozgalom, akkor...? Na jó, ez még így elég kiforratlan ötlet volt, de valami elkezdett bennem motoszkálni, de mindezt csak 2016-ra sikerült végleges formába önteni.

A múlt utóregései

A 2014 előtt fennálló problémák egy kivételével nagyjából megoldódtak az elmúlt egy évben: a nyári szezonban különösen szépen muzsikált a GreyVshop, és bár még nagyon messze voltam a kitűzött céltől, a KIM-es nettó 261 000 Ft-os fizetés elérésétől, de elégedett voltam a számokkal, és tudtam, hogy van még bőven hova fejlődni (még mindig csak “shop”-ként működött a projekt, a Grey és a V nélkül) és ez a szakmai kibontakozásban is segítségemre volt, újra elkezdtem korábban nem próbált technikákkal kísérlegetgetni. Az egyik ilyen a VR: tavasztól kezdte el támogatni a YouTube a 360 fokos és VR videókat, amiken körbe tudsz nézni lejátszás közben amolyan Google Streetview-szerűen, a VR megfelelő eszközzel még térhatást is nyújt. Amikor először láttam ilyen videót, rögtön tudtam, hogy a hangosfilm, a színes TV, vagy épp az az online

streaming jelentőségéhez fogható technológiai ugrás küszöbén állunk, és én akartam az első lenni, aki Magyarországon előrukkol egy ilyen videóval. Hosszas utánajárásba kezdtem, hogy a számomra is elérhető technikával kivitelezhető-e a dolog, és szerencsémre igen, őszre kész is volt az eszköz, és az első demóvideók. Szintén a nyáron kezdtem el ismerkedni a 3D-modellezés és animáció világával, mert bár az After Effects-be egyre több valódi 3D-s funkciót építettek bele (alapvetően az AE-ben síkidomokkal dolgozol, nem tényleges háromdimenziós objektumokkal) de ahogy különféle kérdéseimre kerestem válaszokat a nemzetközi fórumokon, a kommentek alapján egyre inkább úgy tűnt, hogy egy célszoftverrel többre megyek. Egy kis Suzukival is el lehet szállítani 100 raklap téglát A pontból B-be, csak sokszor kell vele fordulni, ezért sokkal jobban járok, ha rászánom magam, és megtanulok pótkocsis kamiont vezetni. Próbálkoztam már vele korábban, de akkor túl bonyolultnak tűnt, viszont miután After Effects-ben már görcsöltem olyan dolgokkal, amik Cinema 4D-ben baromi egyszerűen kivitelezhetők egy tutorial-videó végignézése után (pusztán azért, mert ez arra való) így hamar rákaptam az ízére, és nem sok kellett ahhoz a felismeréshez sem, hogy ezt a szintlépést már jóval hamarabb be kellett volna vállalni: akkor nem szállítok el fölöslegesen 50 raklap téglát a kis Suzukimmal, amiből csak félig épült fel a ház. A Suzuki egyébként nem is teljesen jó példa, mert az AE inkább egy Ferrari a maga műfajában: attól, hogy teherszállításra nem jó, másra nagyon is

kiváló. Talán ezért is született meg a hivatalos összeköttetés a két szoftver között a 2014-es verziótól kezdve, mert az Adobe is belátta, hogy nem tud az AE-ből teljesértékű 3D-animációs szoftvert faragni, de ha egy már meglévő, bevált alkalmazással oda-vissza összeköttetési lehetőséget nyújt, ezzel áthidalhatja e hiányosságot, így gyakorlatilag van egy sportkocsid, ami mögé kamiont is csatolhatsz.

Mіндеzen sikerek ellenére volt még egy megoldásra váró probléma a 2012-esek közül, ez pedig az egyre nyomasztóbb szociális elszigetelődés, ebből még mindig nem láttam a kiutat, és egyre inkább lehúzott az az érzés, hogy bár emberek vesznek körül, de mi a fenének, mert egyre jobban irritálnak. Nincs semmi közös téma vagy érdeklődés, az érdektelen történeteikkel és a számomra jelentéktelennek tűnő gondjaikkal-bajaikkal meg képtelen vagyok mit kezdeni. Nekem is vannak problémáim, mégsem fárasztom őket, egyrészt mert meg sem értenék, másrészt nem is tudnának mit kezdeni velük. Nem is értem, ők miért gondolják, hogy megbeszélendő probléma lehet az, hogy ki kiről mit mondott, ki kivel kavar épp, mi volt tegnap a TV-ben, vagy épp ki mit főzött tegnap vacsorára, stb. Beszéljünk tervekről, ötletekről, menjünk fel napkeltekor a Gellért-hegyre és reptessünk drónt, ússzuk át a Balatont, vagy csak vitassuk meg világmegváltó gondolatainkat néhány sör mellett. 2011 óta Andival egész jól működött, hogy

elkezdtek közösen bejárni az országot, de az érdeklődési körünk nem 100 százalékosan fedi egymást (ez szerintem lehetetlen elvárás lenne még a legjobban működő kapcsolatban is) és hiányzott, hogy valakivel közösen éljem meg az engem érdeklő tevékenységeket. Hullámokban tört rám ez az érzés, valamikor kifejezetten nehezen viseltem, és dühöngtem magamban: hibáztattam a Fideszt, a KIM-et, Hollikot és a többieket, és semmi mást nem akartam, mint visszakapni valamit abból, ami 2007-10 között volt. 2015. nyarán okozott ez egy komolyabb hullámvölgyet (emiatt kis híján a Kalef365 projekt is veszélybe került) majd 2016 elején egy másikat - utána viszont szép lassan egyre sikerült összeállítanom egy új tervet...

Tizenegyedik fejezet (2016)

Je suis migráncs

Az év első hetei hagyományosan a leggyengébbek a kereskedelemben, ezt a jelenséget jól ismertem már tavalyról is. Ilyenkor van idő kipihenni a karácsonyi hajtást, és megtervezni a következő év legfontosabb projektjeit. 2016-ra több ilyen is volt: decemberben teljesen véletlenül sikerült összefutni valakivel, aki nagy fantáziát látott a 360 fokos videóban, és február-március környékére be is ütemeztük, hogy elkezdjük a forgatást. A Széll Kálmán Tér átadása is közeledett, közben a nagy 10 éves évfordulóra elkezdtem megint ezt a könyvet, terveztem a YouTube-csatornákat, és még támadt egy vadonatúj startup-ötletem is szintén a 360 fokos videókkal kapcsolatban. Közben jól alakultak az első Cinema 4D-s kísérleteim (bár ismét szembesülnöm kellett a technikai felszerelésem korlátaival, és egyre inkább azt éreztem, hogy nem tűr halasztást az, hogy valamilyen módon tőkét vonjak be ebbe az egészbe) és a februári utolsó nagy hullámvölgyet leszámítva már nagyjából stabillá kezdtem válni, legalábbis összeállt egy komplett jövőkép.

Erről a februári dologról nem szeretnék többet elmondani, mint amennyi feltétlenül indokolt, a lényeg az, hogy miután január végén új lendülettel kezdtem írni ezt a könyvet, a 2007-11 közötti időszak felidézése akaratlanul is sebeket tépett fel. A tipikus “régen minden jobb volt” érzés kerített hatalmába olyan pillanatokban, amikor épp elakadtam egy-egy feladattal: mennyivel könnyebb és jobb volt akkor, amikor volt kihez fordulnom bármilyen probléma esetén. Februárban egyszercsak besokalltam, kitört belőlem legfőképp az, mennyire egyedül és idegennek érzem magam a saját hazámban, Andival is sikerült összeveszni, úgyhogy összezsomagoltam minden fontos értéket (a laptop, külső vinyó az archívummal és a 360 fokos kamera) amivel kimentem a Keletibe, néhány sör után megnéztem, hogy melyik az első vonat, amivel el tudok húzni innen bárhova, vettem rá egy jegyet, és elindultam. Még gondolkodom azon, hogy az ezen az úton forgatott “Je suis Migráncs” című videómat (első vlogként is felfogható) kitegyem-e valahova, mert érthető okokból nem épp a legjobb alakítást nyújtottam rajta, bár kétségtávol őszinte. A lényeg, hogy eszembe jutottak az ún. “migráncsok” akikkel pár hónappal korábban tele volt a Keleti, én pedig egy kicsit hasonlóképpen éreztem magam, mint ők: semmi mást nem akarok, csak felszállni egy vonatra, és valami változást elérni, de leginkább a 9 és 10. vágányok között nekiszaladni az oszlopnak, hogy a kilenc és háromnegyedik vágányról induló vonattal valami varázsvilágba jussak el. Elég fura

érzés volt reggel 7-kor atom másnaposan Münchenben felébredni, és megpróbálni értelmezni a helyzetet, hogy most tulajdonképpen mi a fene is történik. Néhány kávé után aztán eldöntöttem, hogy nem állok meg: estig keresztülvonatoztam fél Németországot és meg sem álltam Hollandiáig, hogy egy kicsit körülnézek a lehetőségeket illetően, ha úgy alakul a helyzet, hogy itt nem jön be a számításom. Annyi biztos pont volt, hogy édesapám kint dolgozik már egy jó ideje, és oda biztos el tudok menni valahogy, és ott majd átgondolom, hogy mi legyen, bár ez nem volt egyszerű: amennyi eszem volt, sikerült laptöltő nélkül elindulni, ráadásul a telefonomon sem tudtam bekapcsolni az adatroaming-et (be volt törve a kijelzője, egy adott területen nem érzékelte az érintést, és persze, hogy pont oda tette az "igen" gombot) így hosszú idő után először kipróbáltam, milyen mobilinternet, GPS és Google Maps nélkül megtenni 1000 kilométert úgy, hogy fingod nincs, hogy konkrétan hol is vagy :) Hannoverben körülnéztem egy kicsit, sikerült laptöltőt szerezni, azt viszont már csak a vonaton tudtam meg, hogy a wifi 5 euró, és a jeggyel együtt kellett volna befizetni rá (nem hittem volna, hogy 2016-ban ilyen még létezik nyugaton) szóval nem csak hogy nem tudtam, hogy hol is vagyok, de teljesen el is voltam vágva a külvilágtól, még olvasással vagy épp írással sem tudtam elütni az időt. Csak ültem a vonaton, és bámultam ki a fejemből, néztem az olykor 250 km/h sebességgel elsuhanó tájat, és végiggondoltam, hogy mi is legyen - ezt az elmélkedést még 10

napon át folytattam kint Hollandiában, és azt hiszem, sikerült végre összeállítani a teljes tervet, de ha már ott voltam, azért körülnéztem: megismerkedtem a holland bürokráciával (a vonatról leszállás után másnap adószámom és bankszámlám volt kártyával, egész hihetetlen, mennyivel gördülékenyebb minden, na meg hogy közepes angoltudással mindenhol megértene) és arra jutottam, hogy nagyjából havi 500 eurót tudtam volna félretenni akár attól a héttől kezdve, másfél-két év alatt meglelt volna a szükséges technikai fejlesztésre való pénz, legalább volt viszonyítási alap- de azért nem ebben láttam a perspektívát, hanem Magyarországon képzeltem a jövőt az eredeti terv szerint.

Újratervezés és megnyugvás

Egyébként furcsa érzés egy ilyen hosszú időutazás után megérkezni a jelenbe, számomra is sok tanulsággal szolgált, hogy az elejétől a végéig végig gondoltam az egész történetet. A hibákból levontam a következtetéseket, a téves gondolataimat revideáltam, sokmindent átértékeltem, és ez segítségemre volt abban, hogy megpróbáljak a jövőre vonatkozó tanulságokat is megfogalmazni. Ha nem is olvassa el senki ezt a terjedelmes szösszenetet, nekem már csak ezért megérte leírni.

A könyv célja eredetileg nem volt több annál, mint hogy összefoglaljam az elmúlt 10 évet, ezzel lezárjam ezt a korszakot, és egyúttal választ adjak sok (olykor félreértésre okot adó) visszatérő kérdésre velem és tevékenységemmel kapcsolatban, amit nincs kedvem a huszadik kommentelőnek is újra elmagyarázni. Persze sokan azt mondják, hogy nem kellene minden egyes internetes troll hülyeségeivel foglalkozni, ami valahol igaz is, gondoljon mindenki, amit akar - de tudjátok, mit? Én azért megpróbálom elmagyarázni a dolgot, nem törődöm bele, mert ki tudja, miért gondolja azt, amit. Például a tumblr-en az az illető, aki pont néhány hete (2016 májusát írjuk) hozzám vágta, hogy én valami Tomcat-seggnyaló náci vagyok, vagy legalábbis voltam. Vajon miért gondolhatja ezt? Biztos nem ezzel a véleménnyel született, hanem csak bizonyos körülmények hatására alakult ki ez az álláspontja - ugyanezzel az erővel ez meg is változhat, ha más hatások érik. Erre talán én vagyok a legjobb példa: tudjátok, hogy miért elleneztem például a melegházasságot, vagy azt, hogy meleg párok örökbe fogadhassanak? Hát... Bevallom, én se tudom, talán mert az olyan szokatlan, meg szélsőségesen liberális, és a fideszes ismerőseim is egyetértenek ezzel: nem baj, ha valaki meleg, de azért nem kéne túlzásokba esni (csinálják otthon a négy fal között, akkor senkit nem zavarnak) és a gyerekeket pláne ne tegyük ki ennek, mert... Mert ne. Elleneztem, és mivel a véleményemet nem szokásom magamban tartani, ennek hangot is adtam, de igazság szerint soha nem kérdeztem meg magamtól, hogy

vajon miért is ellenzem. Aztán idővel szembejött néhány elgondolkodtató kérdés cikkekben, kommentekben, bárhol az interneten: vajon jobb egy gyereknek egy intézetben, vagy épp egy válófélben levő és minden este veszekedő heteró házaspár mellett élni? Vajon biztosan meleg lesz attól, hogy egy meleg pár neveli? És eleve kezdjük ott, hogy ha ettől meleg lesz, az baj-e egyáltalán? Ez utóbbi logikailag nem is értelmezhető, hiszen akkor az összes heteró házasságban felnövő gyereknek heterónak kellene lennie... Szépen lassan beláttam, hogy a támogatóknak van igaza, és a jobb belátásra térésemben nem az segített, ha valaki “te homofób náci” vagy hasonló kijelentéssel támadt rám, hanem az, ha valaki rászánta az időt, és elmagyarázta. Ez csak egyetlen példa, számtalan ilyen tudnék hozni az életemből (néhányról már írtam is a blogjaimon) de a lényeg az, hogy az ilyen kis apró, hétköznapi felismerések vezettek el arra a megállapításra, hogy az emberek gondolkodása nem egy fix és megváltoztathatatlan dolog. Az, hogy ki mit gondol valamiről, nagyon nagy részben múlik azon, hogy a környezetében mi az elfogadott, de azon is, hogy milyen hatások érik - és a mai világban az internetnek köszönhetően ezek a hatások bárhol jöhetnek, csak kell, hogy legyen valaki, aki akar hatni az emberekre. Nem agresszívan, hogy “rosszul gondolod, mert hülye vagy, nem is foglalkozok egy ilyen hülyével” hanem türelemmel, logikusan érvelve, lehetőleg megkérdőjelezhetetlen bizonyítékokkal

elfogadható és megnyugtató választ adni a bizonytalanságot okozó kérdésekre.

Villámcsapásként ért a felismerés

Van egy jópofa mém, hogy a vallás és a tudomány közötti vita akkor dőlt el, amikor villámhárítót szereltek a templomtornyok tetejére. Meglehetősen sarkított, leegyszerűsített gondolat (én is ismerem Galilei történetét és azt a teóriát, hogy a középkor valójában nem is volt olyan sötét, mint amilyennek hisszük) de pont ez adott egy lökést, hogy megfogalmazzak egy régóta érlelődő gondolatot arról, hogy mit tartok a legfontosabb problémának Magyarországon. Ehhez vissza kell egy kicsit mennünk az időben, mondjuk az őskorba.

Az embereket ősidők óta foglalkoztatják a rejtélyes természeti jelenségek, ez tesz minket különbbé az állatoknál: ők az ösztöneikre hallgatva élik az életüket, mi viszont gondolkodunk, kíváncsian fürkesszük a minket körülvevő világ titkait, és szeretnénk érteni, hogy mi miért történik, illetve azt, hogy hogyan tudjuk saját magunk és a közösségünk hasznára fordítani akár a veszélyesnek tűnő dolgokat is, mint például a tűz. Ha az őskorban villám csapott egy fába, és kigyulladt az erdő, az állatok elmenekültek, az ember viszont

közelebb ment megnézni, hogy mi az. Pontosabban az emberek nagy része szintén elszaladt, hiszen az ember is alapvetően kétféle lehet: vannak a felfedező típusok, akik kockáztatnak, és vannak a biztonságra törekvők, akik inkább maradnak a megszokott, biztonságosabb dolgoknál. Ma is megfigyelhető ez a felosztás: vannak, akik vállalkoznak és kockáztatnak, mások viszont munkavállalóként egy stabil, fix összegű fizetéssel érzik magukat nagyobb biztonságban. Nagyságrendi különbség van a két csoport aránya között (én olyan 10% - 90% körülire saccolnám) és a 10%-on belül is hasonló arányt képviselnek azok, akik akár az életüket is kockára teszik.

Képzeljünk el két, egymástól elszigetelten élő százfős ősi törzset, amint becsap a villám, és erdőtűz alakul ki. Mindkét törzsben lesz 90 ember, aki azonnal biztonságos távolba menekül, 10 viszont marad az erdőben nézni, hogy mi történik, a tízből egy pedig konkrétan közelebb megy a tűzhöz, és óvatosan felemel egy vastag, lángoló faágat, hogy közelebről is megvizsgálja. Az egyik törzsben ez az ember megmutatja nézelődő társainak, hogy nem kell félni a tűztől, ráadásul milyen jó meleget ad, majd miután erről mind a 10-en meggyőződtek, hazaviszik a lángoló fadarabot, és kicsivel később már a táborban melegednek a tűz körül mind a 100-an. A tűzhozót hatalmas tisztelet övezi, aki pedig bolondnak nézte, az elszégyelli magát, és belátja, hogy nem volt igaza. A másik

ugyanilyen törzs viszont nem jár ilyen szerencsével: abban a pillanatban, amint a vakmerő egyén elindul a lángoló fadarabbal a kíváncsi társa felé, egy hatalmas, égő fa dől rájuk, öten életüket veszítik, a túlélők pedig fejvesztve menekülnek haza, hogy figyelmeztessék társaikat: a tűz gonosz és veszélyes, úgyhogy távol kell maradni tőle. A 90-ből biztosan lesznek olyanok, akik megmondták előre, hogy bolond, aki közel megy a tűzhöz, a történetek pedig megerősítik abban, hogy nekik volt igazuk - máris van két százfős csoportunk, aki teljesen ellentétesen gondolkodik ugyanarról: az egyik szerint a tűz az isten ajándéka, a másik szerint viszont gonosz szellemek vagy más ártó földöntúli erő lakozik benne, és mindkét törzsnek jó oka van azt gondolni, amit. Mindkettőnek egyformán igaza van annak ellenére, hogy az egyik feketét mond, a másik pedig fehéret - ez pedig ugyanaz a paradoxon, ami 2016-ban Magyarországon is megfigyelhető, de mielőtt a jelenbe visszatérve megpróbálnám bevándorlókra és kék plakátokra lefordítani ezt a történetet, egy kicsit álljunk meg a középkor végén, a felvilágosodás hajnalán. Egyébként nemrég olvastam, hogy a bostoni egyetem kutatói szerint a neandervölgyi ember kihalásában közrejátszott, hogy nem ismerték és nem használták a tüzet - talán elképzelhető, hogy pont az általam leírt forgatókönyv játszódott le.

Az ember kíváncsisága nem változott az idők folyamán, és idővel már nem csak az őt körülvevő világot kutatta, hanem saját

magát, létezésének értelmét és célját kereste, erre ráadásul egyre több ideje és eszköze volt. Ahogy fejlődött a technológia, az emberek élete egyre kényelmesebbé vált: a növénytermesztés és az állattartás eltrejedése azt eredményezte, hogy kevesebb ember kevesebb idő alatt előállította a szükséges javakat, mint amikor még mammutra kellett vadászni. Tulajdonképpen én is ugyanezt a változást éltem át 2007-től: miután heti 75-ről majdnem a felére, 40-re csökkent a létfenntartásra fordított órák száma (és az a 40 feleolyan fárasztó volt, mint előtte 40 a 75-ből) sokkal több időm és energiám maradt másra. A középkori ember már ugyanígy nem csak túlélni akart, hanem élni is: élvezni az életet, és megtalálni az élet értelmét. A művészetek, a kultúra és a vallás volt az, ami értelmet adott a létezésnek, legalábbis megadta az illúzióját, hogy az ember értékes, és minden embernek fontos küldetése van a Földön - egyúttal lefektette az együttélés szabályait és normáit, közben megpróbált választ adni az olyan nyugtalanító kérdésekre is, mint a fájdalom, a szenvedés, valamint a halál. Ma teljes mértékben vallásellenes vagyok, de mégis úgy gondolom, hogy a vallás jelentősége a középkori társadalom, a kultúra, a művészetek, de még a tudományok fejlődése szempontjából is elvitathatatlan. Sokat köszönhetünk az egyházaknak, csak az a baj, hogy elszaladt velük a ló: az egyházi vezetők - kihasználva az emberek istenbe vetett feltétel nélküli hitét - saját gazdasági és hatalmi pozícióik megszilárdítására használták fel az istennek tulajdonított tanításokat, az ezeket

megkérdőjelező embereket pedig a pokol fenyegető rémképével riogatták.

De mi köze a neandervölgyieknek és a középkori vallásoknak a mai Magyarországhoz, a bevándorlási válsághoz, és a Fidesz kormányzásához? Én úgy látom, hogy ma Orbán Viktor és a Fidesz annak köszönheti a hatalmát, hogy ők az egyetlenek, akik megnyugtatónak tűnő választ adnak az embereket nyomasztó problémára. Ég az erdő, az emberek ösztönösen félnek tőle, Orbán Viktor pedig nem csak azt mondja, hogy a tűz veszélyes, ő viszont majd megvédi tőle az embereket (tűzvédő falat épít a törzs tábora köré) de még magyarázatot is ad rá (Brüsszel gyújtotta fel az erdőt) és reményt is, hogy közösen megállíthatjuk a veszélyt: csak üzenjünk Brüsszelnek, ezzel jobb belátásra téríthetjük. “Akarja-e, hogy Brüsszel felgyújtsa a kunyhóinkat?” - teszi fel a kérdést, és folyamatosan győzködi az embereket, hogy mondjanak nemet, mert minél többen és minél hangosabban kiabálunk, annál inkább meghallja a hangunkat a képzeletbeli gyújtogató. Minden racionálisan gondolkodó ember tudja, hogy Brüsszel nem akarja a kunyhóinkat felgyújtani, viszont akinek van egy kis esze, azt sem vonhatja kétségbe, hogy az erdő TÉNYLEG ég, és a tűz áttérjedhet a kunyhóinkra, ezzel pedig valamit kezdeni kell. Az ellenzék nem mond semmit, hogy mit kezdene a problémával, csak azt, hogy Orbán tönkretette az egészségügyet, meg az oktatást, a népszavazás

pedig nem old meg semmit, csak kurva sokba kerül, a fideszes haverok jól járnak vele, és eltereli a figyelmet a fontos kérdésekről. Ezek az állítások kivétel nélkül igazak, csak épp egyrészt a probléma megoldásához nem visznek közelebb, mert nem derül ki, hogy ha a Fidesz tűzálló fala és a népszavazása nem oldja meg a problémát, akkor pontosan hogy is képzelik, mi is lenne az, ami megoldja, másrészt pedig nem adnak magyarázatot arra, hogy miért is nem jó a Fidesz megoldása azon kívül, hogy “fúj, Orbán” - és ezzel el is érkeztünk a másik fontos problémához: az “ellenzék” nem csak alternatívát nem tud nyújtani, de még kritizálni se tud rendesen. “Bojkottáljuk a népszavazást, mert fúj Orbán” - ez a maroknyi elkötelezett MSZP-szavazónak talán bejön, de számomra nem több pusztán hóbörgésnél. “Aki nemmel szavaz, Orbánra szavaz, aki igennel szavaz, Európára szavaz” - ezzel meg a magukat liberálisoknak nevezők kampányolnak, én meg azt mondom nekik is, hogy menjenek már a bús picsába, mégis mivel leszünk közelebb Európához, ha azt mondom: “Igen, AKAROM, hogy az Európai Unió az Országgyűlés hozzájárulása nélkül is előírhasse nem magyar állampolgárok Magyarországra történő kötelező betelepítését”. Ki a fene AKARJA ezt? A daganatos beteg sem AKARJA a kemoterápiát, csak jobb híján BELEEGYEZIK egy kompromisszumos megoldásba. Ha tetszik, ha nem, az EU-tagság kompromisszumokkal jár, és az nem megy, hogy a tagság előnyeit élvezzük, a közös terhek alól meg kibújunk. A kompromisszum jelen esetben az, hogy 1300 darab

legális menedékkérőt (nem a kerítésen át érkező illegális határsértőt) ideiglenesen elhelyezünk Magyarországon, amíg a kérelmüket elbíráljuk. Szó sincs arról, hogy ide most mittudomén mennyi arabot akar rakni Brüsszel, és egyáltalán: Brüsszel nem egy gonosz, sötét erő, hanem az EU intézményeinek székhelye, ahol az összes uniós tagállam képviselteti magát, köztük természetesen Magyarország is, konkrétan 21 EP-képviselővel. Nem Brüsszel hozza meg a döntéseket, hanem az Európai Parlament, pontosan úgy, ahogy Magyarországon az Országgyűlés, nem pedig Budapest. És mivel az Európai Parlament megszavazta a kvótarendszert, ezért az minden tagállamra nézve kötelező ugyanúgy, mint amikor a magyar országgyűlés megszavazza például azt, hogy emeljük 27%-ra az áfát. Az nem járja, hogy Hajdú-Biharban 30% legyen, Somogyban meg 20, majd amikor a Parlament megszavazza a 27%-ot, akkor a somogyiak kampányt indítanak, amiben “üzennek Budapestnek, hogy ők is megértsék: nem akarnak magasabb ÁFA-kulcsot” :)

Arról persze lehet és kellene is vitatkozni, hogy az Európai Parlament által megszavazott kvótarendszer megold-e bármilyen problémát. Az én véleményem az, hogy nem, de bevallom, nem ismerem teljesen a részleteket, szívesen meghallgatnék pro és kontra érveket, akkor talán könnyebb lenne megítélni a kérdést. Abban viszont teljesen biztos vagyok, hogy a népszavazás semmilyen formában nem fog ezen segíteni, és nem értem, miért kér a kormány

felhatalmazást bármire, hiszen 2014-ben az országgyűlési- és EP-választásokon már megkapták a felhatalmazást, hogy kormányozzanak, és vegyenek részt az Európai Parlament munkájában is. A Fidesz azt a látszatot próbálja kelteni, hogy Brüsszel egy no-go zónákkal tarkított félelmetes, távoli, tőlünk teljesen független dolog, ahol a háttérhatalom titkos gonosztevői Merkelkel és Soros Gyurival karöltve éjt nappallá téve munkálkodnak azon, hogy a szegény magyar embernek ártsanak, de majd a Fidesz jól megüzeni neki, hogy nix ugribugri, és ehhez semmi mást nem kell tenni, csak elmenni a népszavazásra. És ami a legbosszantóbb, hogy senki nincs, aki ezt az elmebajt megpróbálná cáfolni, és közérthetően elmagyarázni az embereknek például azt, hogy pontosan hogyan is működik az Európai Unió, vagy hogy miért nincs semmi tétje a népszavazásnak. Jó, persze, néha az ellenzék is szétküld ezekről egy n plusz 1-edik sablonos közleményt, talán még néha egy sajtótájékoztatót is összerántanak, ha meg nagyon unatkoznak, akár még a Facebook-ra is kiírják, hogy ne menj el a népszavazásra, mert az Orbán-kormány tönkretette az egészségügyet és az oktatást, de könyörgöm, hol volt az oktatásért és az egészségügyért ennyire aggódó MSZP, amikor 2002-10 között “valakik” pontosan ugyanolyan hatékonysággal barmolták szét és építették le ezeket, mint ma a Fidesz? Tényleg ennyit tud mondani 2016-ban egy komoly kommunikációs stábbal dolgozó, külföldi szakemberek tanácsaira is támaszkodó parlamenti párt? Nem

kellene egy kicsit tükörbe nézni, de leginkább elhúzni a picsába? Nem veszik észre, hogy az emberek egyáltalán nem vevők az elcsépeelt lózungjaikra? Komolyan mondom, nem lepődnék meg, ha kiderülne, hogy az MSZP-t (és az SZDSZ bukásából látványosan semmit nem tanuló, a Fideszhez hasonló színvonalon az EU-támogatások elvesztésével és EU-tagságunk megszűnésével riogató, ennek elkerülése érdekében az igen szavazatra buzdító Liberálisokat) a kormány pénzeli, mert ennyire dilettáns és töketlen valaki nem lehet önmagától. És az még csak a kisebbik baj, hogy tesze-toszáskodásukkal lejáratják magukat: a nagyobb, hogy ezzel együtt a liberalizmus eszméjét is, és bárki, aki ma liberálisnak vallja magát, az megkapja a “szadeszos” (újabban: nihilista) plecsnit, és máris egy rakás előítéllettel találja magát szemben a társadalom részéről akkor is, ha még semmit sem csinált. És ezzel el is érkeztünk a következő fontos problémához, a társadalom, a választók gondolkodásához (és még mielőtt azt hinnéd, hogy én sem teszek mást a kritizáláson kívül: ez lesz az utolsó kritikus hangvételű észrevételem, utána rátérek az építő jellegű javaslatokra)

Nem tudjuk, mi volt előbb: a tyúk, vagy a tojás? Vajon az emberek a politika hatására lettek ilyen megosztottak egymással szemben, vagy az emberekben alapból ott rejlő megosztottságra települt rá a politika, hogy az “oszd meg, és uralkodj” elv alapján hasznot kovácsoljon belőle? És vajon az emberek a politikai

manipulációk miatt lettek ostobák, vagy alapból azok, és a politikusok ezért kényszerülnek leegyszerűsített üzenetekkel bombázni őket? Szerintem is-is, miközben egyik sem, ez is egy több tényezős probléma, és nem lehet egy igennel vagy nemmel elintézni (ahogy nagyjából semmit). Tegyük fel magunkban a kérdést: vajon az emberek ostobák azért, amiért elhiszik a Fidesz (MSZP, SZDSZ, Jobbik, bármely párt) ostoba ígéreteit? Viták tárgya az általános “elhülyülés”, amit az értelmiség körében egyesek a politikának, valakik a kereskedelmi média “agymosó” tevékenységének, vagy épp az oktatásnak, pontosabban az oktatás lezüllesztésének tulajdonítanak. Kezdjük azzal, hogy van-e egyáltalán ilyen elhülyülés, vajon butábbak-e ma az emberek, mint mondjuk a rendszerváltás előtt, vagy épp a középkorban. Tegyük fel máshogy a kérdést, és ezzel végre visszakanyarodunk arra az egy mondatra, amiből ez az egész - azóta meglehetősen hosszúra nyúló és szerteágazó - gondolatmenet indult: vajon ostobák voltak, akik a középkorban azt hitték, hogy a villámcsapás nem más, mint isten büntetése, a mennydörgés pedig az isten hangja? Hiszen az egyház, a tudás egyetlen birtokosa ezt állította, ennél hihetőbb magyarázat nem volt rá, úgyhogy ez volt az általánosan elfogadott teória. Mi oka lett volna bárkinek megkérdőjeleznie ezt a kétségbevonhatatlan “tényt”, amiről még a Bibliában is szó esik? Pláne, ha a Szent Biblia kétségbe vonásával minimum a pokolra jutást, eretnekké nyilvánítást kockáztatja az ember... Mégis voltak, akik

megkérdőjelezték, elkezdtek kutatni, előálltak egy elmélettel, majd miután sikerült bebizonyítaniuk, szép lassan a tudományos magyarázat lett az általánosan elfogadott, és ahogy a tudományos felfedezésekkel a világ működésével kapcsolatos kérdésekre ésszerű és racionális választ kaptak az egyszerű emberek is, így egyre többen vonták kétségbe az egyház tanításait, és ezzel együtt az egyház által lefektetett törvényeket és erkölcsi normákat is. “Ha a villámcsapás nem Isten haragja, hanem egyszerű elektromos kisülés, akkor lehet, hogy az egyháznak fizetett tized sem több, mint egyszerű kizsákmányolás?” - gondolhatták egyre többen. Persze az egyházak foggal-körömmel ragaszkodtak a hatalomhoz és a vagyonukhoz, így züllésnek, romlásnak próbálták beállítani ezt a folyamatot, ezért nem ment zökkenőmentesen a váltás, de a végére csak eljutottunk oda, hogy ma már egy hatéves gyerek is tudja, miért dörög az ég. Visszatérve a kérdésre: ostoba volt-e a középkor embere, aki a villámcsapást és a mennydörgést isten haragjának vélte? Nem, egyszerűen elfogadta az egyetlen magyarázatot. Ostoba akkor, ha több magyarázat is rendelkezésre áll, és ezek közül nem azt hiszi el, ami logikusan bizonyítható. Az emberek alapvetően nem ostobák (persze ugyanúgy, ahogy valaki végtagok nélkül születik, van olyan is, aki a racionális gondolkodás képessége nélkül) hanem információhiányban szenvednek. Ostoba voltam-e én magam, amíg nem tudtam arról, hogy mi a felvilágosodás vagy épp a liberalizmus, és hogy ezek szempontjából mi volt a francia forradalom

jelentősége? Mert ha hiszed, ha nem, egészen néhány évvel ezelőttig fogalmam sem volt ezekről. Fideszes koromban tudtam róla a minimumot (kb annyit, hogy szabadelvűség) de alapvetően az SZDSZ-hez kapcsolódó irányzat, az SZDSZ pedig a komcsikhoz kapcsolódik, ebből pedig egyenesen következik, hogy rossz, de tulajdonképpen nem érdekelt, mert egész a közelmúltig nem ért olyan külső hatás, ami miatt érdekelni kezdett volna - ugyanúgy, ahogy a politika sem érdekelt egyáltalán, amíg egy bizonyos külső hatás (a Gyurcsány-csomag, majd az erről készült videó sikere) érdeklődővé tett. Az iskolában biztos tanultunk róla, de nagyon valószínű, hogy ugyanolyan száraz és unalmas volt, mint a történelem-tananyag maradék 99 százaléka, és egyébként is: tizen-egynéhány évesen néhány kivételtől eltekintve ki a fenét érdekel az ilyesmi? És ezzel érkeztünk el az immár lassan 200 oldal legfontosabb gondolatmenetéhez, amit az élettörténetemtől függetlenül szintén nagyon régóta meg akartam már írni, nagyon sok befejezetlen vázlatom van a Google Docs fiókomban, sőt: olyan is volt, hogy valamin felidegesítettem magam, és atomrészegen kiírtam a Tumblr-re egy ezzel kapcsolatos agymenést :) Ez a 200 oldal is kellett hozzá, hogy gondolkodjak hasonlatokon, így jött a villámcsapás és az őseemberek, amikre most már tudok úgy hivatkozni, hogy “ez is olyasmi, mint amit az őseemberekről írtam” és nem menet közben kell még szemléltető példát is találnom, mert az már van. Sidenote azoknak, akik szintén a bennük kavargó összetett

gondolatokat akarják összeszedetten megírni: az alkoholos módszer tutira bevált, 4-5 sör után teljesen máshogy működik az agy. Szinte olyan, mint ha egy másik emberként hallgatnád meg a saját gondolataidat, és így hozzá tudsz tenni újakat, majd józanul visszaolvasva kijavítod - gyakorlatilag saját magaddal vitatkozol. Nyiss egy teljesen új Google doksit (vagy preferenciától függően vegyél elő egy üres füzetet, a lényeg, hogy ne az éles kéziratba kontárokodj bele) és engedd, hogy kijöjjön belőled az, ami benned van, és úgy, ahogy egy kocsmában elmondanád 4-5 sör után. Tele lesz zagyaságokkal, és a felét nem fogod érteni másnap, de benne lehet 1-2 olyan gondolatmorzsa, amivel tovább tudsz lendülni az írói válságon - nekem számtalan ilyen volt 2012 óta, amióta ezt elkezdtem. Ja, és még egy tanács: ha épp benne vagy egy fontos gondolatmenetben, ne kezdj ilyen sidenote-okat írogatni, mert te is kizökkensz belőle, meg az olvasó is :) Most csak azért tettem meg, hátha sikerül még egy kicsit húzni, hogy kereken a 200. oldalról induljon a konklúzió - de "sajnos több nótát nem tudok" így jó lesz a 199 is. Innentől pedig egy kis komolyság, mert tényleg az egész mondanivalóm lényegét próbálom néhány oldalba sűríteni.

Tizenkettedik fejezet (2016-2026)

Tanulságok, konklúzió, jövőkép, avagy: ha csak egy fejezetet olvasol el a könyvből, akkor ez legyen az.

Igazat adok Orbán Vikornak, legalábbis 50 százalékban. A 2016. október másodikán tartott népszavazás történelmi jelentőségű, persze nem abban az értelemben, amit a kormány kommunikál: nem határozza meg Európa jövőjét, hogy az 500 millió uniós polgárból 4 millió (a magyar választók fele) azt mondja, hogy nem akar együtt élni a bevándorlókkal. Magyarország jövőjét viszont meghatározhatja, hogy mennyien üzenünk a kormánynak, ebből a szempontból pedig igenis történelmi jelentőségű, hogy a magyar nép végre elmondhatja: eldöntöttük, hogy nem akarunk együtt élni a politikusok hazugságaival, az ostoba és aljas manipulációval, és azzal, hogy a rendszerváltás óta minden politikus hülyének nézi a népet, a hatalom megtartásáért pedig semmi nem drága számukra: a kisebbik baj, hogy milliárdokat költenek propagandára, a nagyobb, hogy félelmet és gyűlöletet gerjesztenek, és ez a gyűlölet nemcsak a migráncsok iránt, de már a társadalmon belül is egyre nagyobb problémák és feszültségek forrása.

Térjünk vissza az előző fejezet legfontosabb kérdésére, hogy ostobák-e azok, akik a propaganda hatására gyűlölik a menekülteket, félnek a nemi erőszakolóktól és a terrorizmustól, ezért elmennek, és igennel szavaznak? Az “ellenzék” és a liberális értelmiség döntő többsége szerint látszólag igen, és egészen a közelmúltig én is úgy gondoltam: a nép buta és könnyen manipulálható, ezt a politikusok ki is használják, saját érdekében manipulálják őket, és ez így fog menni, amíg világ a világ. A demokrácia sajnos így működik, és sajnos még nem találtak ki jobbat... Aztán ahogy egyre több időt töltöttem el vidéken egyszerű hétköznapi emberek közé zárva, szép lassan rájöttem, hogy ez a kérdés (is) sokkal összetettebb ennél. Az emberek nagy része egyszerűen tájékozatlan, és nem azért, mert ostobák (persze van olyan is, aki reménytelenül az, de nem a többség) hanem egyszerűen nincs motivációjuk arra, hogy tájékozottabbá váljanak, elvannak a saját hétköznapi bajaikkal. Ennek meglátásom szerint két oka van: az egyik, hogy (főleg az idősebbek) egy egyszerűbb, vagy legalábbis egyszerűbbnek tűnő világban nőttek fel, ez modern XXI. századi kor számukra bonyolultnak, ridegnek és barátságatlannak tűnik a régi szép időkhöz képest - amit egyébként főleg a fiatalság emléke miatt látnak szépnek és egyszerűnek. Nekik biztonságérzetet adnak a tradíciók, a megszokott napi rutin, és már nehezen alkalmazkodnak az újdonságokhoz, sokkal inkább kötnek kompromisszumokat. A másik, amit saját huszas éveim tapasztalatai alapján már korábban

is írtam: aki naponta 8-10 órát (vagy többet) robotol a napi megélhetéséért, és még hazaérve ott a család, meg a ház körüli teendők, az szabadidejében örül, hogy luk van a seggén. Ez persze hosszútávon meglehetősen lélekölő és elkeserítő, ami idővel frusztrálttá és bizonytalanná teszi az embert, ami miatt könnyen manipulálhatóvá válik egy jobb élet ígéretével - legyen az az ígéret bármennyire hazug és irracionális. Az emberek magyarázatot keresnek a saját problémáikra, és aki megadja nekik, abban bízni fognak, és ez nem feltétlenül csak az ő hibájuk, hanem az ember alapvető természete ilyen: szükség van támaszra és megerősítésre a bajban. Ez persze személyiségfüggő, mert vannak, akik beérik annyival, hogy a zsidók, a gyíkemberek, a háttérhatalom, vagy épp a politikusok tehetnek arról, hogy nekik rossz (meglátásom szerint ők a többség) és vannak olyanok is, akik saját magukban is keresik a hibák okát, és hogy mit tehetnének azért, hogy jobb legyen. Én is ez utóbbi csoportba sorolom magam, és az én elmúlt 10 évem egyik legfontosabb tanulsága ez: soha nem vártam arra, hogy valaki felemeljem, mert azt tanultam, hogy azért tenni is kell. Persze mondhatod, hogy én könnyen beszélek, hiszen hatalmas szerencsém volt 2006-ban - de hidd el, ha nincs ez a nagy szerencse, biztosan megoldottam volna máshogy (amit már írtam is: óceánjáró hajó, vagy bármi hasonló lehetőség, ahol keményen küzdve ugyan, de tehetek valamit azért, hogy jobb legyen) de nem imádkoztam, nem egy lottónyereménytől vagy egy kormányváltástól tettem függővé a

saját boldogulásomat. Mindenkinek tudnia kell róla, hogy nincs könnyű változás. Aki ezt ígéri, az saját érdekeit szem előtt tartva teszi, hogy manipulálni tudja a változásra vágyó embereket. A politika a legjobb példa erre, de tudnék még sok mást is említeni, de előtte fontosnak tartom kitérni arra, hogy különböztessük meg a manipuláció különféle típusait, mert az nem minden esetben negatív, és ezzel mindjárt el is jutunk a több, mint 200 oldal végkövetkeztetéséhez - hiszen én is manipulálok már csak azzal, hogy mindezt megírtam, és ez a könyv még csak az első lépcsőfok.

A legönzетlenebb segítség is tulajdonképpen manipuláció: ha egy túlsúlyos embert rábeszélsz, hogy esténként menjetek el együtt bringázni vagy uszodába, jó szándékból manipulálsz. Ha azért veszed rá, mert te is mennél, csak egyedül nem szeretsz bolyongani a városban, akkor érdekből teszed, mégis egyértelműen jó szándékkal. Jó szándékú, érdekből elkövetett manipuláció az is, ha például kondibérletet adsz el neki: segítesz, hogy lefogyjon, ezzel nyereségre teszel szert (amiből lehet, hogy az ő cipőboltjában is többet fogsz költeni - nagyon leegyszerűsítve egy jól működő társadalom és a gazdaság alapja). Rossz szándékú, érdekből elkövetett manipuláció az, ha homeopátiás fogyasztó csodabogyót adsz el azzal az ígérettel, hogy nem kell fárasztó edzésekre járni, elég csak bekapni a bogyót, és elérheti a célját. Erről írtam kicsit korábban, hogy aki könnyen elérhető megoldást ígér a problémáidra, az nagy valószínűséggel

hazudik, és ez viszonylag könnyen leleplezhető. Ezt csinálják a magyar politikusok kb a rendszerváltás (de legkésőbb 2006) óta, amire szerencsére a társadalom immunrendszere reagálni kezd (egyre kevesebben hiszik el az üres ígéreteket) ezért a Fidesz 2014-től jól láthatóan szintet lépett, és belekezdett a kifejezetten aljas szándékú, egyúttal a társadalomra káros manipulációs hadjáratba. Nem az elhízás veszélyeiről és lehetséges megoldásáról beszél, hanem a brüsszeli zsírszövetzabáló hájszörnyről riogat, aki éjjelente eljön, és kiharap egy nagy darabot a hájas testedből, de ne félj, majd a népszavazás jól elijeszti. Ha létezne is ez a szörny, a népszavazás nem riasztaná el, de már a felvetés is hülyeség, mert nem létezik. És ami a legrosszabb: aki kétségbe meri vonni a szörny létezését és/vagy népszavazás értelmét, arra rásütik a bélyeget, hogy nihilista libsi, akiket nem kell komolyan venni, mert - a példánál maradva - megkérdőjelezzük az elhízás egy tényleg fennálló és fontos probléma, ahogy a menekültválság is, ezt épeszű ember nem vonja kétségbe, úgyhogy beszélni kellene róla - de úgy nem fog menni, hogy az egyik oldal szerint hazaáruló, magyargyűlölő, kecskebaszó migránssimogató vagy, ha nem hiszel feltétel nélkül a kormánynak. Igen, volt pár szocialista és/vagy liberális hang, aki álproblémának nevezte a dolgot, de emiatt nem szabad az összes liberális gondolkodó szájába adni ezt. Lehet, hogy a "jobb" oldalon kötelező mindenről ugyanazt gondolni még akkor is, ha beláthatóan hülyeség (gondolok itt például arra, amit 2014-ben írtam Vincze Ágiról és a

csirkefarhátáról) de a liberális pont attól liberális, hogy szabad, ennek egyenes következménye pedig, hogy többféle. Sajnos az SZDSZ és az MSZP-kormányok elkoptatták a baloldali és liberális eszméket, és pont az imént leírt liberális alapelveket hazudtolják meg, amikor gondolkodás nélkül lenácizzák például a borsodi Jobbik-szavazókat ahelyett, hogy megpróbálnák megérteni, hogy mi a problémájuk, amire a Jobbiktól látják a megoldás reményét. Ha a túlsúlyos embernek azt mondd, hogy egy dagadt disznó, attól nem fog lefogyni, csak megerősíted őt, hogy te meg egy seggfej vagy, és ha történetesen pont liberálisként dagadtdisznózod le, akkor a liberalizmust is lejáratod előtte az olyan emberekkel együtt, akik esetleg inkább segítenének rajta. A rendszerváltás óta hatalomra került (bal)liberális politikai erők történelmi bűne, hogy a liberális kifejezéshez ma már egyértelműen ez a felfogás kötődik, ahogy a jobboldalihoz és a konzervatívhoz a Fidesz és a Jobbik (a KDNP-t hagyjuk). Lehet, hogy sutba kéne dobni ezt a jobb-bal felosztást, és kitalálni helyette valami teljesen más kategóriarendszert? Legyen a mostani bal-jobb összevonva egy fogalommá, ami a régi magyar demokráciát jelzi (talán az *ancien régime* jó lesz), és találjunk ki egy újat, amit tiszta lappal indítunk. 2016 nyarán azt látom, hogy egyre növekvő igény lenne egy paradigmaváltásra a magyar közéletben: egyre több a józan, kritikus hang, és sokan, sokféleképpen próbálják megfogalmazni a problémákat, csak egy dolog tűnik bizonytalanak: hogy ki, hogyan képzei Fidesz utáni korszakot. “oké, elzavarjuk

Orbánékat a faszba, utána mi lesz, kik lépnek a helyükre, és mi a garancia arra, hogy ők mások lesznek?” - tehető fel a teljesen jogos kérdés.

Nekem van egy viszonylag komoly szinten kidolgozott tervem arra, hogy miként képzelem az Orbán-kormányt leváltani képes új politikai erőt, és ezt le fogom írni a következő szakaszban. Fontosnak tartom megjegyezni, hogy mindezt amolyan vitaindítónak szánom, és szeretném is, ha vitáznánk róla Facebook-oldalamon (facebook.com/TomanovicsGergely) vagy akár élőben is, kamera előtt, vagy csak négyszemközt. Ha már ennyit írtam, nagyon szeretném, hogy te is megírd a tiédet, még akkor is, ha néhány sarkalatos kérdésben máshogy gondolkodunk. Nem gondolom azt, hogy ez a koncepció tökéletes, és azt sem, hogy mindent jól látok. Annyit tudok, hogy amit írok, az őszinte igazság, viszont észérvekkkel én is meggyőzhető vagyok, és ha úgy adódik, belátom, ha nem nekem van igazam. Sokszor megtörtént ez az elmúlt 10 évben, és még szerintem lesz is ilyen bőven - még a közvetlen közelmúltban is történtek olyan váratlan fejlemények, amelyek segítettek jobban elmélyülni egy-egy problémában, és megoldást, vagy legalábbis magyarázatot találni rá. Ilyen például a Brexit-népszavazás 2016. júniusában, de hasonlóan meghatározó pillanatok voltak a belvárosi esték a foci EB magyar vonatkozású meccsei után, amikor random ismeretlenekkel összeölelkezve

énekeltük, hogy az éjjel soha nem érhet véget :) Fontos ihletadó szikrák voltak ezek, hogy még jobban meg tudjam fogalmazni néhány gondolatot, amit már nagyon régóta szerettem volna, és ha 2016. májusában elkészül a könyv, ezek hiányoztak volna belőle, emiatt ma nem érezném teljesnek az írást. A Brexit például sokmindenben engem igazolt, és kicsit bánom is, hogy nem lobogtathattam júniusban “na ugye, hogy megmondtam?” felkiáltással az írásomat, de mégis jobb így, hogy bele tudom szólni a Brexitből levont tanulságokat is. Mondjuk ennyi erővel várhatnék még október másodikai népszavazásig, vagy épp a 2018-as választásokig, hiszen lehet, hogy érnek még olyan hatások, amelyek segítenek jobban átértékelni bizonyos kérdéseket, de valahol meg kell húzni egy vonalat. Most úgy érzem, 2016 ősze egy alkalmas időpont erre, aztán persze utána is lehet még tovább agyalni rajta, ha esetleg mások is beszállnak, és egy országos méretű brainstormingot tartunk róla, talán könnyebben ki is találunk valamit. Találjuk ki, mert nincsen sok választás - azért nincsen, mert elkúrtuk. Nem kicsit, nagyon! És nem csak Gyurcsány, nem csak Orbán, hanem mindannyian, akik hagytuk, hogy idáig süllyedjünk.

Gnosziokrácia - a politikai felvilágosodás kora

A gnosziokrácia, vagy sziniditokrácia - a görög gnosi (tudás) vagy siniditos (tudatosság) és a kratos (uralom) szavakból 2016. tavaszán általam alkotott kifejezés - a racionalitás meghonosítása a politikában a korábbi érzelmi-ideológiai alapokra helyezett közgondolkodás alternatívájaként, ami a 2010-es évek közepére egyre komolyabb válságtüneteket mutat: a demokratikus társadalmak egyre inkább szétszakadnak a jobb-bal tengely mentén, melyre a politikusok is előszeretettel rásegítenek hatalmuk megerősítése érdekében, közben egyre nő azok tábora, akik az egyik oldallal sem tudnak azonosulni. A gnosziokrácia főleg őket szólítja meg: nem jobb, és nem baloldali, az egydimenziós, a szélsőbaltól a szélsőjobbba terjedő skálán nem helyezhető el egy pontként, ehelyett úgy kell elképzelni, mint egy, a skála közepéről kiinduló felfelé mutató nyíl.

A gnosziokrata gondolkodású ember tiszteli a hagyományokat és elismeri a tradíciók közösségépítő erejét, de alapvetően a fejlődés pártján áll. Nem büszke a magyarságára, mert büszkének lenni csak az elért eredményre tud, de szereti a hazáját, és tenni kíván érte. Nem dob el egy gondolatot csak azért, mert elavultnak véli, viszont nem is fél megkérdőjelezni régi beidegződéseket. A jelenben él, a

múltból tanul, és a jövőt építi. Az egyén szabadságát és boldogságát helyezi a középpontba, de nem radikálisan individualista, mert tisztában van azzal, hogy az ember csak közösségben tud kiteljesedni. Kritikus és önkritikus: meghallgatja a más véleményen levőt, kritizálja a neki nem tetszőt, de a kritikával is épít, a kapott kritikát pedig figyelembe veszi, és építkezik belőle. Tanul a saját hibáiból, és segít másoknak, hogy ne kövessék el ugyanazt. Ha nem ért valamit, nem szégyelli megkérdezi, ha kérdéssel fordulnak hozzá, van türelme részletesen elmagyarázni.

Dióhéjban ennyi. Nem spanyolviasz, tulajdonképpen egyszerű, mint a faék: logikus, érthető, szerintem sokakban meg is fogalmazódott már hasonló, csak nem volt senki, aki nevet adna neki, és le is írja. Nekem is közel fél évtizedembe telt, hogy eljussak idáig, pedig az alapjait már 2010-ben olvashattad: tulajdonképpen a mi éveink tekinthető az első, még meglehetősen kiforratlan kísérletnek, és a visszajelzések azt mutatják, hogy van ebben potenciál. Igen, Fidesz szlogen van a végén, mert mi, akik azt a videót a Fidesszel szembemelve is összeraktuk, őszintén hittünk benne, hogy tanult annyit a Fidesz 2006-ból, hogy ne essen bele ugyanabba a csapdába. Annyira hülyék nem lehetnek - mondtuk, aztán sajnos kiderült, hogy de, pontosan ugyanolyan hülyék, sajnos beleestek ugyanabba a csapdába, én viszont továbbgondoltam a dolgot, és felépítettem rá egy teljesen új elképzelést. Utópia?

Lehetséges, de én hiszek benne. Mondjon valaki jobb alternatívát, vagy pedig törődjünk bele, hogy az ország elveszett, a demokrácia szar, a nép az orránál fogva vezethető, és emiatt soha nem lesz komoly változás. Akkor viszont ne is halljam többet, hogy teszem azt hány milliót kap Matolcsy barátnője a közösen megtermelt pénzünkből. Megteheti, mert ugyan van egy egyre hangosabb elégedetlen tömeg, de ez még mindig csak egy szűk értelmiségi kör, és el lehet intézni annyival, hogy a Soros-bérenc kutyák ugatnak, nem kell velük foglalkozni. Hát most itt vagyok én, mondja rám bárki, hogy Soros-bérenc, miközben egyetlen helyről kaptam eddig pénzt az életem során, ez pedig a Fidesz. Na, erre kössetek csomót, kedves Bayer Zsolti, G Fodor Gabi, vagy a Pesti Srácoctól bárki, már nagyon várom, hogy mit hoztok ki ebből a sztoriból :) Egyébként ha véletlenül olvassátok e sorokat: ezennel meghívnálek titeket (egyenként, vagy akár mindannyiótokat, nekem a 3 az 1 ellen is megfelel) egy élő Facebook-közvetített vitára, mert baromira érdekelne, hogy mit gondoltok erről az egészeől, és szerintem a közvéleményt is. Én ezzel bizonyítom, hogy komolyan gondolom a fent írtakat (megismétlem, ha csak ezt az egy bekezdést olvassátok: Kritikus és önkritikus: meghallgatja a más véleményen levőt, kritizálja a neki nem tetszőt, de a kritikával is épít, a kapott kritikát pedig figyelembe veszi, és építkezik belőle) ti pedig bizonyíthatjátok azt, hogy nem vagytok alamuszi, gyáva férges, akiket kilóra meg lehet venni. Kontakt: gergely.tomanovics@gmail.com illetve a már

említett Facebook-oldal: facebook.com/TomanovicsGergely -
apropó, kilóra megvétel: kritizálhatjátok azt, aki visszaadott egy
lovagkeresztet, mondván, azzal pénz nem jár. Nos, én pénzt adtam
vissza, és nem Bayer kitüntetése után, hanem már jóval előbb. Havi
261 000 Forint nettóban - pont most számolgattam, 2016-ban érem
el a 15 millió Forintot, és ebben nincs benne a BKV-bérlet és más
cafeteria. 2011 óta ennyibe került nekem, hogy független lehessenek, és
önerőből a felét nem sikerült eddig kitermelnem, de tudjátok, mit? A
szabadság, és hogy önmagam lehetek, ennél sokkal többet ér.

Visszatérve agnosziokráciára, mert eddig csak az alapelveit
fektettem le, de ez mit sem ér anélkül, hogy konkrétan bemutassam
a gyakorlatban - kritizálni könnyű, programot adni nehéz (ezt jól
mutatja az ellenzék töketlenkedése) de én mégis teszek erre is egy
próbát: bemutatom, milyen ma egy politikai vita, és hogy szerintem
milyennek kéne lennie. Fontos: én nem vagyok párt, mögöttem nem
áll sokmillió Forintból működő kampánygépezet és szakembergárda,
úgyhogy nem várható el tőlem, hogy konkrét választási programot
írjak teljesen egyedül, saját kútfőből. Mégis teszek rá egy próbát,
hogy ezzel is bizonyítsam, mennyire tévúton jár ma az ellenzék.
Egyelőre két fontos témán keresztül próbálom meg bemutatni egy
képzeletbeli Racionalista Párt programjának logikáját: az első az
oktatás, a második a menekültekézés.

A kormány ezt mondja: az elmúlt nyolc évben a bukott baloldal tönkretette az oktatást. A tanárok fizetése megalázóan alacsony, az iskolaépületek felújításra szorulnak, közben az öszödi beszéddel illegitimmé váló miniszterelnök kakaóbiztos számítógépekre és digitális táblákra pazarolja az adófizetők pénzét. A kormány elkötelezett abban, hogy egy kiszámítható életpályamodellt biztosítson annak érdekében, hogy a pedagógusi hivatás újra vonzó legyen: 2010-től kezdve soha nem látott mértékben emeljük a tanárok fizetését, közben a Soros által pénzelt álcivil szervezetek a bukott baloldallal karöltve pofátlan módon pártpolitikai célokra használják fel a gyermekeink oktatása iránt elkötelezett tisztességes, keményen dolgozó tanárokat.

Az “ellenzék” ezt mondja: az elmúlt 6 évben a Fidesz tönkretette az oktatást. Miközben többmilliárd Forintot pazarolnak megalomán stadionok építésére és önfényező kampányokra, sok iskolában megoldatlan probléma a napi kötelező testnevelésórák megtartása, mert egyszerűen nincs tornaterem. GDP-arányosan Magyarország költi a legkevesebbet az oktatásra az egész Unióban, ígérete ellenére fizetössé tette a felsőoktatást, a tanköny piacot haverok kezébe adta, a KLIK létrehozásával pedig egy pazarló vízfejet hozott létre, ami ráadásul az iskolák napi működését veszélyezteti: olyan alapvető eszközök hiányoznak, mint a kréta,

vagy a fénymásolópapír. Demokratikus kötelességünk megállítani az Orbán-kormány ámokfutását!

Mit mond a józan ész? Az oktatás működését és társadalmi szerepét az alapoktól kell újragondolni. Miközben az elmúlt 20-25 évben a technikai fejlődés és az információs forradalom alapvetően változtatta meg a világot, a gyermekeinket még mindig XX. századi, elavult módszerekkel próbáljuk meg felkészíteni a jelen és a jövő kihívásaira. A tanulók túlterheltek, naponta 8-10 órát vesz el az életükből az, hogy használhatatlan tudással tömjék a fejüket. A tanárok fizetésemelése üdvözölendő és régóta esedékes lépés, de önmagában kevés. Szétoszthatnánk a bevándorlóellenes népszavazásra költött 10 milliárdot a tanárok között, de ez közel nem akkora pénz, mint amekkorának az “ellenzék” láttatni próbálja. Utánanéztam: a 2013/2014-es tanévről találtam adatot, eszerint 73 900 általános iskolai és 36 269 dolgozik Magyarországon. Osszuk szét a 10 milliárdot a 110 ezer tanár között, ez fejenként 90 ezer Forint, aminek biztos sokan örülnének (és kétségtelenül megérdemelnék) de az alapprobléma megoldásához egy lépésnyivel sem leszünk közelebb. A probléma megoldáshoz ugyan szükség van pénzre, de sokkal fontosabb a szemléletmódváltás: a diákcentrikus oktatás megteremtése, ami a mai világban egyre fölöslegesebb lexikális tudás erőltetése helyett főleg logikus gondolkodásra nevel, és az egyéni képességek

figyelembevételével segíti a gyerekek kibontakozását abban, ami a legközelebb áll hozzájuk. A nulladik fejezetben írtam arról a paradoxonról, amikor megbuktam az ének-zene fantázianeví zenetörténeti agyzsibbasztásból abban a tanévben, amikor megírtam és számítógépen meg is komponáltam az első saját dalomat. Ha egy mondatban akarnánk jellemezni a magyar közoktatás legfőbb problémáját, akkor talán ez a legjobb példa :) Persze ez is összetettebb kérdés, hiszen fontos, hogy a gyerekek képet kapjanak a világunk működéséről, és ehhez egyszerűen tudni kell néhány olyan, az alpműveltség halmazába sorolt történelmi, kulturális, földrajzi, fizikai, és matematikai tény, amelyeknek a mai mindennapi életre nézve is fontos tanulságai vannak. Ahogy viszont ma az iskola teszi, az inkább kontraproduktív, mint hatékony, és erre is egy saját példát tudok: “Miért kell tudnom, hogy mi volt a 17. századi Franciaországban, mi közöm van nekem ahhoz?” - tettem fel magamban a kérdést gimnazistaként, amire nagyjából az volt a válasz, hogy CSAK. Ha nem magolom be, akkor meg fogok bukni, és ha nem érettségizek le, akkor sosem lesz belőlem programozó (vagy zenész, esetleg vasúthálózat-tervező mérnök, vagy bármi) hanem mehetek utcaseprőnek, vagy cipőfelsőrész-készítőnek. Hát igen, ebben majdnem igazuk volt, mert benzinkút meg autósó lett belőle, de mégis rossz a válasz. Ha visszamehetnék az időben, és én válaszolhatnék saját gyerekkori önmagamnak, akkor nem az autósóval riogatnám, hanem összeraknék egy látványos, itt-ott

kicsit humorosra vett, de alapvetően tényszerű animációt, megmutatva, hogy ez valójában egy baromi érdekes történet, ahogy az emberiség történelme úgy általában az, és nagyon sokat lehet belőle tanulni. Nem évszámokkal, személyekkel és helyszínekkel kell traktálni a gyerekeket, hanem alapvető összefüggéseket kell nekik megmutatni, és beleszólni a gyerek saját gondolatait, érdeklődési körét is: ha például érdekli a fizika és a csillagászat, máris könnyebb elhelyeznie a történelmi idővonalán Galileit, és megérteni a felvilágosodás korában zajló társadalmi változások jelentőségét, és azt, ahogy ez a művészetben megjelent. Ehhez valahogy a tanórákat is össze kellene hangolni, hogy valamilyen módon köze legyen egymáshoz az egyes órák tematikájának. Ma a gyerek egy tetszőleges napon reggel az iskolába, ahol kap 45 perc francia forradalmat, utána 45 perc Jókait, 45 perc Einstein-relativitáselméletet, 45 perc testnevelés után hullafáradtan még 45 pernyi dögunalmas hittan és végül 45 perc az amerikai sziklás hegység kialakulásáról. Hasraütésszerűek a példák, de a lényeg, hogy egy összefüggéstelen káosz van a fejében az utolsó óra végén, és a legfontosabb az lenne, hogy ezen változtassunk: a tananyag legyen logikus, keltse fel a gyerek érdeklődését (ehhez nyugodtan merjük használni a modern infokommunikációs eszközöket, mint az internet és azon belül a YouTube) és amennyire csak lehet, személyre szabott. Biztos vagyok benne, hogy baromi sok munka mindez, ezért kellene róla vitát folytatni oktatási szakemberek, tanárok, diákok és szülők

bevonásával, nem pedig azon marakodni, hogy vajon Gyurcsány vagy Orbán tette jobban tönkre az oktatást.

Egy fontos szemléletmódváltás az is, hogy pontosan mit is értünk oktatás alatt. Ebben a gyorsan változó és bonyolultnak tűnő világban szükség van arra, hogy az iskolapad elhagyása után is segítsünk az emberek látókörét bővíteni, és új ismeretekhez jutni. Egy olyan fantasztikus korban élünk, amikor a tudás bárki számára elérhető, és ha 32 évesen valamiért szükséged van a trigonometria tételeire (lásd: 2014, elszámolás) akkor könnyedén megtalálod. Jó, ha az iskolában a gyerekek megtanulják, hogy van ilyen, de a legtöbben úgyis elfelejtik legkésőbb az érettségi után egy évvel. Én semmire nem emlékszem abból, amit az iskolában tanultunk (vagy hát amit megpróbáltak a fejünkbe verni) a mai tudásom 99 százalékát az internetről vadásztam össze, legyen az videós szakmai téma, vagy épp történelmi tény. 20 évvel ezelőtt elképzelhetetlen lett volna, hogy olyan szinten megtanuljam a videóvágás és a motion design rejtelmait, hogy akár egy közepes kábeltévé-csatornánál is helyt tudjak állni szakmailag. Még pár év tanulás, és az HBO sem elérhetetlen cél... És mindez annak köszönhető, hogy vannak emberek, akik nem sajnálják az időt és a saját tudásukat megosztani ismeretlenekkel: akik válaszolnak a fórumokon feltett kérdésekre, Wikipedia-szócikket írnak, és akik tutorial-videókat készítenek a YouTube-ra akkor is, ha azokat legfeljebb csak néhány ezren nézik.

Kifejezetten szükségesnek tartanám (és ha egyszer megvalósul a gnosziokrácia, a saját szerepemet ebben képzelem el) egy olyan információs csatornára, amely a mindennapi életben segít eligazodni. Magyarországon nagyon sokan nem tudják például azt, hogy miként működik a bankrendszer, a (deviza)hitelezés, a kamatszámítás, a döntéshozás az európai parlamentben, az adózás, és úgy általában a világ. Nagyon sokan nem tudják, mi történik Szíriában, mi is az iszlám állam azon túl, hogy terroristák. Persze vannak ezekről kiváló írások az interneten, és akit érdekel, utánanézhethet (pénzügyekkel kapcsolatban például a kiszámoló blog a kedvencem) de az írás egyrészt száraz, másrészt nem jut el a célközönséghez. Ezért lenne szükség egy egységes felületre, ahol látványos, figyelemfelkeltő (így a sajtón keresztül tömegeket elérő) és közérthető módon videón mutatjuk be a bonyolult összefüggéseket. Donald Trump, Nigel Farage (a Brexit ötletgazdája, aki a népszavazás után - látva, hogy milyen faszággra vezette rá az országot - gyorsan le is mondott) valamint Orbán Viktor és a többi populista jól meglátta a problémát, csak rossz választ adnak rá: látják, hogy az emberek nem értik ezt a bonyolult világot, és bizonytalanok érzik magukat benne, ráadásul a Magyarországhoz hasonló szegényebb társadalmakban még a hétköznapi életük is bizonytalan, problémákkal küzdenek. A populisták erre azt mondják: “nyugi, majd mi megoldjuk, te csak szavazz ránk és/vagy igennel/nemmel a népszavazáson” a gnosziokrata viszont figyeli az

embereket, hogy mit nem értenek, és szépen, türelmesen elmagyarázza nekik. Nagyon jól működő külföldi példák vannak erre (fogok ezekről külön írni a blogon) és azáltal, hogy az internet lassan a legutolsó faluban is hétköznapi dolognak számít, sok embert el lehet érni viszonylag (a TV-hez képest relatíve) olcsón. Nem panaszkodni kell, hogy Andy Vajnáé a TV2 (és lassan az egész régi médiát Fidesz-közeli oligarchák utalják) hanem meglátni, hogy a YouTube és a Facebook soha el nem vehető tőlünk, és ezeken legalább annyi, ha nem több embert érünk el. A mi éveinket is látták annyian, mint egy Tények adást a TV2-n, pedig az már lassan 7 éve volt, még a Facebook is alig-alig ment Magyarországon, a YouTube pláne. Persze ehhez az kell, hogy tartalmilag és technikailag is megüssön a videó egy bizonyos szintet, ma már egy Best of Gyurcsány színvonalú videóval nem lehet nagy hatást elérni, hiszen olyan színvonalon már egy 12 éves gyerek is meg tudja csinálni. És ez még csak a technikai rész, a tartalomhoz már egyedül biztosan kevés vagyok: mivel én sem vagyok gazdasági, külpolitikai vagy bármilyen szakértő, sokmindent én sem tudok, szükségem lenne olyan emberek segítségére, akik segítenek a forgatókönyv megírásában, és szakmailag lektorálják a kész videót. És ugyanezt a fajta kommunikációt honosítanám meg a politika világában is: egy gnosziokrata párt nem plakátokkal kampányol, hanem a döntéseit és terveit részletesen, közérthetően elmagyarázza az embereknek. Mondok egy konkrét példát, bár itt már egyre messzebb kerülünk az

oktatástól (az viszont egy lényeges kérdés, hogy a képzeletbeli Racionalista Párt az oktatás szerves részeként kezeli a médiát és a tömegtájékoztatást is, és a kampányaiban is a racionalitást képviseli, emellett átvezet a következő témára) de tegyük fel, hogy a Racionalista Párt az anti-irracionalitás programja keretében törvénymódosítást javasol a homeopátiás gyógyszerek forgalmazásáról. Személy szerint én a “tiltsák be, oszt’ jónapot” álláspontot képviselem, de a Racionalista Párt nem egy ember személyes meggyőződése szerint és nem izomból hoz döntéseket a neki nem tetsző dolgok betiltásáról, mert ez visszaélésekre ad lehetőséget. Ehelyett orvosokkal, gyógyszerészekkel együttműködve készítünk egy 10 perces tájékoztató videót arról, hogy a homeopátia hogyan (nem) működik, és lehetőséget biztosítunk a homeopátiát képviselőknél, hogy ugyanezt megtegyék, a lényeg, hogy két, érvekkel alátámasztott anyag álljon egymás mellett egy erre létrehozott internetes felületen. Ezután megkérdezzük az embereket, hogy kinek hisznek jobban: népszavazásra bocsátjuk a kérdést, és esetleg hozunk egy kompromisszumot, hogy lehessen homeopátiás szereket árulni a gyógyszertárak kivételével bárhol. A népszavazásnak kizárólag ebben a formában lenne értelme, és ezzel el is jutottunk az utolsó fontos témához, ami után végre publikálom a könyvet, és a többi oldalt közösen írjuk.

Amit a kormány mond: veszélyes terroristák érkezhetnek az ellenőrizetlen menekültáradattal, akik nőket erőszakolnak meg, és veszélyt jelentenek a keresztény Európára. A migránssimogató, bukott baloldal az összes bevándorlót válogatás nélkül beengedné Európába, ráadásul miután Európa sem tud velük mit kezdeni, Magyarországra telepítenék egy részüket, amit nem hagyhatunk.

Amit az “ellenzék” mond: a kormány terroristákkal riogat, miközben háború elől menekülő családokról, asszonyokról és gyerekekről van szó, akiknek emberi kötelességünk segíteni, a menekültellenes kampányra költött pénzt pedig inkább az oktatás rendbetételére kellene költeni.

Azt tudni kell, hogy az egész cirkusz akörül forog, hogy teljesítjük-e az uniós tagsággal járó kötelezettségünket (ha már a pénzt elfogadjuk, illene) és segítünk a déli államokat tehermentesíteni abban, hogy mi bírálunk el egy adott mennyiségű menedékkérelmet - szám szerint ezer-párszáz darabról van szó. Nem ideköltöztetni akarják a migráncsokat, és nem is az illegális határsértőket, hanem aki papírral, legálisan érkezett. Igen, az illegális határsértőkkel szemben keményen fel kell lépni, erről már írtam korábban is. A fanatizálásra hajlamos vallási vezetőket meg kell figyelni, és szükség esetén kitoloncolni Európából, mert itt nincs

helyük, az erőszakoskodók ellen pedig a törvény szigorával kell fellépni, ha migráns, ha magyar.

Tisztázzuk: ha lányom lenne, én sem szeretném, hogy muszlim bevándorlók zaklassák, esetleg megerőszakolják. Viszont: ugyanígy nem szeretném, ha részeg MAGYAR fiatalok valamit az italába tennének, zaklatnák, rosszabb esetben megerőszakolnák egy szórakozóhely WC-jében. Tényleg, miért nincs népszavazás arról, hogy lehessen-e a szórakozóhelyeken alkoholt kapni? Csak nem azért, mert nem kis népszerűségvesztést okozna, sőt: egyenesen kitorne a népharag? Akkor talán mégsem a nők megerőszakolása a kormány problémája, hanem csak ebből könnyebb politikai hasznot kovácsolni? Vagy a “magyar pinába magyar faszt” elv alapján ha magyarok erőszakolnak nőket, az rendben van? Eddig egy olyan esetről tudok, hogy Magyarországon egy bevándorló kislányt molesztált (ez is pont 1-gyel több, mint az elfogadható, és ha az én lányommal történik, félretekintve a gnoszokrácia erőszakmentességéről szóló alapelvét meg a pacifista humanizmusomat, és addig rugdosom az illetőt, amíg mozog) viszont minden hétre jut több erőszakos cselekedet, még családon belül is. Tartsunk egy népszavazást a családok ellen? Ott tartunk, hogy 2016-ban fényes nappal megverheti a tizenéves gyerekeket egy szentendrei taxis, csak mert más a véleménye. Most akkor a taxisoktól féltsem a gyerekeket, vagy a szentendreiektől, esetleg

továbbra is a migráncsoktól? Komolyan, ezt az egymást gyűlölő embercsoportot akarjuk nemzetnek hívni, és megvédeni bármitől? Szerintem inkább magunkba kéne nézni, nem olyan nehéz az, nekem is sikerült, bárkinek fog.

Aztán ott van a terrorveszély. Úgy tűnhet, hogy az iszlám és a terror kéz a kézben járnak, hiszen a terrorcselekmények nagy részét iszlamisták követik el. Nem tudunk olyanról, hogy keresztény terror, pedig létező dolog, csak valamiért nem beszélünk róla. Az “Allah Akbar” kiáltással felrobbantott pokolgép nagyobbat szól, és szenzációértéke miatt könnyebben a címlapra kerül, mint a bigottan vallásos szülők által depresszióba és öngyilkosságba hajszolt tinik, pedig ez is egy létező jelenség. Saját, nem túl kiterjedt ismerettségi körömben is talákoztam már vele, ha nem is ilyen szélsőséges formában (ami kizárólag annak köszönhető, hogy a barátom is egy magamfajta szilárd személyiségű, nehezen betörhető srác): néhány éve tudtam meg, hogy a legjobb gyerekkori barátom meleg, és egy ideje boldog párkapcsolatban él egy fiúval. A családja viszont erősen vallásos, és bár sok éve megvolt a coming out, de azóta is képtelenek elfogadni a melegségét, abnormálisnak tartják miatta. El nem tudom képzelni, hogy milyen érzés lehet, ha a saját szüleire nem támaszkodhat az ember baj esetén, sőt, kifejezetten ellenségesek vele. Már javában írtam ezt a könyvet, amikor legutóbb összefutottunk (a Brexit mellett ez volt még egy fontos pillanat 2016.

nyarán) és mesélt érdekes történeteket. A kedvencem, hogy a testvére azt vágta a fejéhez, hogy nem lehet ilyen szívtelen, mert gondoljon csak bele, hogy az a lány, akit az isten kijelölt a barátom párjaként, emiatt van örök magányosságra kárhozthatva. Nem vicc, ha ezt nem a saját fülemmel hallom (egy olyan embertől, akinek semmi oka nem lenne hazudnia nekem) akkor talán el nem hinném, hogy 2016-ban ilyen gondolkodású emberek léteznek - rendesen sokkolt a dolog. Az már csak hab a tortán, hogy arra buzdítják, legalább vegyen el feleségül egy lányt, hogy a rokonság előtt ne kelljen szégyenkezni miatta. Nesze neked keresztény erkölcs, hazudni azt lehet, boldognak lenni szégyen. Hozzátette, hogy idősebb, erdélyben élő székely rokonok előbb fogadták el aényt, mint a saját édesanyja... Nem értem egyébként ezt a mentalitást, ami vidéken ennyire beleivódott az emberekbe: azért kell ugyanolyan unalmas, sablonos életet élni, mint a többiek, mert különben megszólnak érte. Könyörgöm, kit érdekel? Így is kibeszélik egymást egymás háta mögött, mert problémákkal küzdenek, emiatt frusztráltak (részletesebben írtam már róla) emiatt könnyen ellenségessé válhatnak azokkal, akik boldog, kiegyensúlyozott életet élnek. Ugyanazt kérdezem, mint a szentendrei taxis esetében: ezt akarjuk nemzetnek hívni, és megvédeni? Nem lehet, hogy nem az iszlám, hanem általánosságban a vallásos szélsőség ellen kéne fellépni? Ehelyett a Fidesz-KDNP adja az ilyen emberek alá a lovat, követendő példának és megőrzendő értéként állítja be a

kereszténységet, és a keresztény európa (sic) megvédésére szólítanak fel. Hahó, a keresztény európa kb 300 évvel ezelőtt megszűnt létezni, ha meg akarják védeni, akkor menjenek vissza az időben, és őrizték meg a középkort. Azt mondják, a migráncok meg fogják változtatni Európa vallási összetételét, pedig az folyamatosan változik a migráncok nélkül is: egyre kevesebben vallják magukat vallásosnak a népszámlálásokon. A Fidesz egyébként e kereszténység-mániája miatt a meleg barátom családjának is feltétel nélküli támogatását élvezzi. Kizárólag emiatt: ugyan Gyurcsány és Orbán is lop, de Orbán legalább kereszténység mellett áll. Nonszensz. Persze nem akarok általánosítani (a kedvenc kommentem: aki általánosít, az egy idióta. Minden általánosító az, kivétel nélkül!) hiszen tudom, hogy nem minden keresztény ilyen, sőt, a nagy részük nem ilyen. Én is jártam gyülekezetbe, egyébként a meleg barátommal együtt, ugyanoda. Sok értékes és jó szándékú embert ismertem meg, akik most szégyellik magukat Semjén Zsolt és a többi álszent álkeresztény miatt, akik vizet prédikálnak, és bort isznak. Ugyanúgy, ahogy a tisztességes életet élő, Allahban támaszra találó muszlimok is a terroristák miatt szenvednek, miközben lehet, hogy előlük menekültek el, miután lebombázták az otthonukat.

A “keresztény” konzervatív megmondóemberek, mint Bayer “Kurva Anyád” Zsolt mindeközben liberális véleményterrortól hablatyolnak (például azért, mert egy évben 2 órára le van zárva az

Andrássy út, hogy az ilyen, a mindennapokban elnyomott emberek és a velük szolidaritást vállalók ezen a két órán át önmaguk lehessenek, és jól érezhessék magukat a négy falon kívül is) közben nem veszik észre, hogy pont ők azok, akik terrorizálnak. De persze féljünk a muszlim terroristáktól... Én azt mondom, élje meg mindenki a saját hitét úgy, ahogy jónak látja, de ne erőltesse rá a másokra. Ha liberális véleménydiktátúra lenne, akkor be lenne tiltva az összes vallás, az iskolákban hittan helyett valami egész más lenne (példáulgnosziokratikus ismeretek keretében felvilágosítás arról, hogy miként lehet megkülönböztetni az álinformációt és az álhírt a valóditól) és a karácsony is ugyanolyan hétköznapi lenne, mint a többi. Itt ragadnám meg az alkalmat, hogy megjegyezzem: a karácsonyt a más vallásúak megsértését elkerülendő fenyőünnepnek nevező túltolt PC ugyanolyan kártékony, mint a vallási fanatizmus, hiszen ez pont a liberalizmus “élni és élni hagyni” alapelvét csúfolja meg, ráadásul fölösleges muníciót ad az ilyen Bayer Zsolt féle degenerált söpredéknek, akik alig várják, hogy találjanak valamit, ami miatt beletörölhetik a lábukat a liberálisokba (és ezért jó pénzt kapjanak a megrendelőktől, akik számára ugyan vállalhatatlan a stílus, de jól jön, hogy valaki megmondja helyettük) és tovább folytassák a józan ész elleni hangulatkeltést.

Nagyon sok mindent le tudnék még írni, és fogok is még, mert sok gondolatot kihúztam a könyvből, ami még nem volt elég

kiforrott, vagy nem tudtam beleilleszteni a történetbe. Ezért hoztam létre az egyelőre tomanovicsgergely.blog.hu címen elérhető blogomat, de most itt az idő, hogy meghúzzak egy vonalat, és átadjam a szót neked, aki ezt olvassa. Nagyon szeretném, ha átmenne az üzenet, és elkezdenénk közösen gondolkodni azon, hogy milyen országban szeretnénk élni. Emlékszel még az ősemberekre az előző fejezetből? Én vagyok az, aki közel megy a tűzhöz, hogy megpróbálja megfejteni. Az elmúlt 10 évben megégettem már párszor magam, úgyhogy nincs mitől félnem, bármit megtennék a változásért. Viszont egyedül ehhez kevés vagyok, és ha nincs is rá igény, akkor együtt sem. Ezt a könyvet azért is írtam meg, hogy megtudjam: egyrészt komolyan gondoljuk-e, hogy Magyarországnak változásra van szüksége (vagy meglegszünk annyival, hogy néha elküldjük Orbánt, Matolcsy-t, Habonyt és a többieket a kurva anyjukba, és eldagonyázunk még ebben a mocsárban egy pár száz évet) másrészt van-e egy akkora tömeg, aki segít megvívni ezt a harcot, hogy egy szerethetőbb helyé tegyük Magyarországot.

Nincs sok vesztenivalóm: ha ez a projekt nem jön össze, akkor majd keresek magamnak egy normálisabb országot máshol, vannak családtagok Hollandiában és Angliában (bár a Brexit óta ez utóbbit elég nagy képzavarral lehet jól működő demokráciának nevezni) és néha hazajövök, ha hiányzik a Gellért-hegy vagy a szegedi halászlé. Elmegyek, és leélek egy sablonos, hétköznapi életet

azzal a tudattal, hogy nincs esély a változásra - de én legalább megtettem a tőlem telhetőt, az én lelkiismeretem tiszta.

Még egy utolsó, fontos gondolat: az október másodikai népszavazás történelmi jelentőségű abból a szempontból, hogy üzenhetünk a politikai elitünknek. Más következménye úgyszólván annak, hogy az igenek vagy a nemek győznek, és ha már ennyi pénzt fizettünk érte, akkor használjuk fel saját célunkra. Minden józan gondolkodó, aki elutasítja a jobb- és baloldal néphülyítő populizmusát: szánjuk rá azt a fél órát, menjünk el, és teljesítsük Orbánék utolsó kívánságát: szavazzunk NEM-mel (a múltra, és egy IGEN-nel a jövőre) utána kezdjük újra tiszta lappal. Azt tudni kell, hogy mi vagyunk többen: hiába a Fidesz 30 százalékos “többsége”, a 70 százaléknyi nem-fideszes többség közel két és félszer ekkora. Ha csak e 70 százalék felét sikerül reális alternatívával megszólítani, már nyertünk. Ha még hozzávesszük a “két kupac szar közül a kevésbé bűdös” elv alapján Fidesz-szavazókat, sima ügy. Akarjuk? Itt az idő.

Facebook-oldalam: facebook.com/TomanovicsGergely